

INSTITUT ZA IZUČAVANJE RELIGIJE

**KO JE
ANTIHRIST?**

Naziv djela:
Ko je Antihrist?

Priredivač:
Pavle Simović

Izdavač:
Institut za izučavanje religije
www.religija.me

Dizajn korica i tehničko uređenje:
Pavle Simović

Štampa:
Donat Graf, Beograd

Prvo izdanje, 2022.

Sadržaj

Uvod	5
1. Osnovna proročka vremenska linija	6
2. Kratak pregled o tome ko je Antihrist	13
3. 1260 godina progona	17
4. Sažeti pregled dosadašnjeg izlaganja	20
5. Tabele koje identifikuju ko je Antihrist	25
6. Kontrareformacija	30
7. Obnovljeni jevrejski hram – činjenica ili fikcija	40
8. Još dokaza ko je Antihrist	44
9. Definisanje pojma Antihrist	56
10. Svi su se složili oko toga ko je antihrist	60
11. Jezuiti potkopavaju istinu	65
12. Biblijsko proročanstvo o Antihristu je jasno	67
13. Dvije sporne tačke razjašnjene	68
14. Hristovo Jevanđelje nasuprot „jevanđelju“ Rima	70
15. Proročka istorija svijeta	78
16. Mali rog	80
17. Heruli	83
18. Car Justinijan	86
19. Vandali	89
20. Ostrogoti	92
21. Vrijeme, i vremena, i pola vremena	98
22. Državna religija	101
23. Kraj 1260 godina	104
24. Druge oznake identiteta	108
25. Progoniteljska sila	111
26. Namjera da mijenja vremena i zakon	117

Ko je Antihrist?

Uvod

Antihrist (grč. Ἀντίχριστος) ili Lažni Mesija u nominalnom hrišćanstvu se generalno smatra figurom zla koja će lažno tvrditi da je Hrist (Mesija).

Međutim, u Svetom pismu antihrist kao pojam označava nekoga ko je protiv Hrista ili nekoga ko se postavlja (i lažno predstavlja) umjesto Hrista.

Današnja internetska pretraga „ko je antihrist“ otkriće vam različita i kontroverzna viđenja na ovu temu u rasponu od Sotone ili pojedinca sa natprirodnim moćima koji će se tek pojaviti do predsjednika Rusije ili SAD-a. Božja Riječ nas ne upućuje da pravimo neumjesna nagađanja ili bilo kakva nagađanja o tome šta mislimo da biblijsko proročanstvo kaže, zapravo nam je izričito rečeno u 2. Petrovoj 1:20 da „...nijedno proročanstvo Pisma ne proizilazi iz nečijeg vlastitog tumačenja.“ Jedan dobar ključ za razumijevanje biblijskog proročanstva nalazi se u principu sledećeg stiha: „Uput po uput, uput po uput, načelo po načelo, načelo po načelo, ovdje malo, ondje malo“ (Isaija 28:19).

U ovom radu ćemo učiniti nešto potpuno drugačije od većine. Otkrićemo istinu o tome ko je antihrist koristeći Riječ Božju i potkrijepiti je mnogim zvučnim istorijskim citatima. Ništa od onoga što pokrivamo neće biti spekulacije i ništa neće biti privatno tumačenje. Kada konačno shvatite kako da razumijete simbole proročanstva i kako da ih shvatite, bićete iznenađeni kako se to jednostavno spaja.

1. Osnovna proročka vremenska linija

Razumijevanje kako Danilo i Otkrivenje rade zajedno je ključni dio shvatanja biblijskih proročanstava i identiteta antihrista, a u sledećim studijama vidjećete kako Danilo pomaže u otključavanju knjige Otkrivenja. Bilo bi preporučljivo pročitati 2. poglavlje Danila prije početka jer ovo daje osnovnu proročku vremensku liniju od Vavilona do drugog Hristovog dolaska. U Danilovoj knjizi koristi se princip ponavljanja i uvećanja. Danilo 2 ukratko daje čitavu osnovnu proročku vremensku liniju istorije, a zatim se svako poglavlje uvećava sa više detalja i informacija itd. Otključavanje Danilovih simbola čini da proročanstva Otkrivenja postaju jasnija.

U Danilu 2 nalazimo kralja koji je sanjao o svjetskim događajima koji su se protezali preko 2500 godina. Ti događaji su se desili sa takvom preciznošću da je samo Božja ruka mogla biti uključena. To je proročanstvo koje se skoro u potpunosti ispunilo. Danilo 2:1 kaže: „Druge godine Nebuhadnezarovog kraljevanja, Nebuhadnezar je usnio snove, i duh mu se uznemirio, pa više nije mogao oka sklopiti.“

To je bio kralj koji je vladao velikim Vavilonskim carstvom 600 godina prije Hrista i koji je sagradio Viseće bašte koje su jedno od sedam svjetskih čuda. Nebuhadnezar je imao san koji se činio od velikog značaja, ali kada se probudio, nije mogao da se sjeti šta je sanjao. Zato je pozvao svoje mudrace koji su tvrdili da vide u budućnost i zamolio ih da ispričaju šta je sanjao. Kada su priznali da ne mogu, Nebuhadnezar ih je osudio na smrt.

Mladi Danilo, iako je bio u egzilu u Vavilonu, ubrajao se među „mudrace“ zbog svoje darovite inteligencije i razumijevanja. Kada je kraljev kapetan došao da pogubi Danila, tražio je vremena da se pomoli Bogu da otkrije san što je Bog naravno i učinio. Tada

je Danilo, ne uzimajući sebi zasluge, otišao pred Nebuhadnezara i rekao kralju da nijedan smrtnik ne može otkriti san. „Ali postoji Bog na nebu koji otkriva tajne, i on obznanjuje kralju Nebuhadnezaru šta će se desiti u poslednjim danima.“ (Danilo 2:28) San počinje s Nebuhadnezarom i maršira kroz istoriju do konačnog Božjeg kraljevstva.

Tako je Danilo ispričao kralju šta je sanjao: „Ti si, kralju, vidio jedan ogroman kip. Taj kip, koji je bio velik i izuzetno sjajan, stajao je pred tobom i izgledao je zaskočujuće. Glava tog kipa bila je od čistog zlata, grudi i ruke od srebra, stomak i bedra od bakra, noge su mu bile od gvožđa, a stopala dijelom od gvožđa, a dijelom od gline. Dok si gledao, odvalio se jedan kamen, a da ga nisu dotakle ljudske ruke, i udario je kip u stopala od gvožđa i od gline i smrvio ih. Tada se najednom smrvilo gvožđe, glina, bakar, srebro i zlato, i sve je postalo kao pljeva na gumnu u ljetu, i vjetar je sve odnio bez traga. A kamen koji je udario u kip postao je velika gora i ispunio je cijelu zemlju.“ (Danilo 2:31-35)

Kralj je bio uzbuđen. „Upravo to sam vidio! Ali Danilo, šta to znači?“ Danilo je nastavio: „Ti si, o kralju... ona glava od ZLATA.“ (Danilo 2:37-38) Vavilonsko carstvo Nebuhadnezara (koje je raskošnije koristilo zlato nego bilo koje kraljevstvo od tada) bilo je sigurno kao dominantna svjetska sila od 605. prije Hrista do 538. prije Hrista, ali ga je trebalo zbaciti kraljevstvo predstavljeno u Danilu 2:32 kao „grudi i ruke od srebra“ – Medo-Persija od SREBRA. U

Danilu 5:28, sledeća svjetska vladajuća sila je imenovana, zajedničko carstvo Medijaca i Persijanaca. Ponovo prikazan simbol, dvije ruke spojene na grudima da bi prikazale dva kraljevstva, Medijsko i Persijansko. Vladali su svijetom dva vijeka, od 538. prije Hrista do 331. prije Hrista, ali ih je zbacilo treće kraljevstvo.

Ovo treće kraljevstvo, prikazano u 32. stihu kao „stomak i bedra od BAKRA“ bilo je grčko carstvo Aleksandra Velikog koje su preuzela njegova četiri generala nakon što je umro. A šta su Aleksandrovi ljudi nosili u bitku? Bronzu – bronzane naprsnike, bronzane šljemove, bronzane štitove, bronzane mačeve. Još jednom, Bog je odabrao odgovarajući simbol da opiše kraljevstvo koje će vladati svijetom od 331. do 168. p.n.e.

Ali istorija se ne završava ovim trećim kraljevstvom. Grčka nije vladala svijetom zauvijek, jer je postojao četvrti metal nakon zlata iz Vavilona, srebra Medijaca i Persijanaca i bronzne Grčke. Sledeće kraljevstvo predstavlja GVOŽĐE. Danilo 2:40 kaže: „A četvrto kraljevstvo biće jako kao gvožđe.“ Gvozdena monarhija Rima bila je poslednje svjetsko kraljevstvo, koje je 168. godine prije Hrista zbacilo Grke. Kao što noge čine najduži dio tijela, Rim je imao najdužu vladavinu od bilo koje druge svjetske sile. Više od 500 godina, pola milenijuma, Rim je bio nepobjediv. Ali šta je Biblija predviđala da će se sledeće dogoditi? Danilo 2:41-43 kaže: „A to što si vidio da su stopala i prsti dijelom od grnčarske gline, a dijelom od gvožđa, znači da će kraljevstvo biti razdijeljeno.“

Istorija potvrđuje da se ovo naizgled neosvojivo Rimsko Carstvo raspalo iznutra i izvana. Iznutra se bogatstvo slijevalo u Rim putem poreza prikupljenih iz cijelog svijeta, a jednostavan rimski život zamijenjen je luksuzom i pompom. Politički svijet je prožet korupcijom, kriminal se infiltrirao na ulice, radna etika je izgubljena, seksualni nemoral je harao. I kako je moćno Rimsko Carstvo slabilo iznutra, Rim je napadnut izvana i podijeljen na deset manjih kraljevstava.

Danas živimo dalje u noćima istorije! Svaki dio ovog

proročanstva se ostvario osim jednog. Danilo je rekao kralju u stihovima 34 i 44: „Dok si gledao, odvalio se jedan kamen, a da ga nisu dotakle ljudske ruke, i udario je kip u stopala od gvožđa i od gline i smrvio ih... U danima tih kraljeva Bog će nebeski podići kraljevstvo koje nikada neće propasti. I to kraljevstvo se neće ostaviti drugom narodu. Ono će smrviti i uništiti sva ona kraljevstva, a samo će stajati dovijeka.“ Ta Stijena odvaljena bez ruku simbolizuje Isusa Hrista koji će doći da uspostavi svoje vječno kraljevstvo.

Bog je preko proroka Danila prorekao raspad Rimskog carstva na deset prstiju, što predstavlja deset kraljevstava na koja je Rim bio podijeljen kada su varvarska plemena razdijelila carstvo.

Deset varvarskih plemena i njihova savremena imena					
Anglosaksonci	Engleska	Lombardi	Italija	Heruli	Uništeni
Aleman	Njemačka	Svevi	Portugalija	Vandali	Uništeni
Burgundi	Švajcarska	Vizigoti	Španija	Ostrogoti	Uništeni
Franci	Francuska				

Ova posljednja tri nemaju moderna imena jer su prvobitno zauzeli djelove Rimskog carstva, ali su na kraju uništeni, „iščupani iz korijena“ kao što je prorečeno u Danilu 7:8, 20 i 24. Danilo 2:41-43 kaže, deset nožnih prstiju, deset kraljevstava, i kao što se GVOŽĐE i GLINA neće pomiješati zajedno, tako se deset kraljevstava neće spojiti. Bez obzira na to koliko bitaka se vodi, koliko god Hitler, Napoleon ili Karlo Veliki nastojali da osvoje, Biblija kaže da svijet nikada više neće biti ujedinjen pod jednim vladarom.

Ostalo je da se uspostavi samo jedno kraljevstvo. Uskoro će nas Isus Hrist, Stijena vjekova, koji je posjetio ovu planetu prije 2000 godina, ponovo posjetiti. Drugi Hristov dolazak biće događaj kosmičkih razmjera. Nebesa će tutnjati uz veliku buku dok se trube oglašavaju i anđeli pjevaju. Tada će Isus i anđeoska vojska sletjeti u oblaku slave da okupe sve Njegove vjerne!

DANILO 7 PROŠIRUJE DANILA 2

Kako to znamo? Zapamtite da nam Danilo 2 daje cijelu osnovnu vremensku liniju od Vavilona do drugog Hristovog dolaska. Imajući to na umu, Danilo 2 nas obavještava da su četvrto kraljevstvo noge i stopala od GVOŽĐA sa deset prstiju (podijeljena Evropa), a Danilo 7 kaže da četvrta zvijer ima gvozdene zube i deset rogova (podijeljena Evropa). U oba poglavlja imamo konzistentnu temu i najvažnije nam je rečeno da ona predstavljaju „četvrto kraljevstvo“ na zemlji i da se oba „razbijaju na komade“. Biblija nije nedosledna i stoga je ovo četvrto kraljevstvo jedno te isto. Počevši od gvozdenih nogu:

Danilo 2:40 „A četvrto kraljevstvo biće jako kao gvožđe. Jer kao što gvožđe sve mrviti i satire, tako će i ono, poput gvožđa koje razbija, smrviti i razbiti sva ta kraljevstva.“

Danilo 7:7 „...četvrta zvijer, strašna i užasna i neobično jaka. Ona je imala velike gvozdene zube. Proždirala je i satirala, a ono što je ostajalo gazila je nogama. Razlikovala se od svih prethodnih zvijeri i imala je deset rogova.“

Danilo 7:23 „...Četvrta zvijer predstavlja četvrto kraljevstvo koje će nastati na zemlji i koje će se razlikovati od svih drugih kraljevstava. Ono će proždrijeti svu zemlju, zgaziće je i satrti.“

Danilov proročki prikaz toliko je neizbježno odgovarao svom istorijskom ispunjenju da je veliki engleski istoričar Edvard Gibon (1737-1794), iako sam nije bio hrišćanin ili vjernik Biblije, svjesno ili nesvjesno koristio biblijski jezik u svojoj monumentalnoj *Istoriji propadanja i pada Rimskog carstva* kada je napisao: „Likovi od zlata, ili srebra, ili mesinga, koje bi mogle služiti da predstavljaju nacije i njihove kraljeve, sukcesivno su bile razbijene od strane Gvozdene monarhije Rima.“ Istoričari označavaju 168. p.n.e. kao početnu tačku „Gvozdene monarhije Rima“. Dana 22. juna u bici kod Pidne, Grci su pali u ruke Rimljana koji su vladali tada poznatim svijetom oko 476. godine nove ere. Navedimo još jedan primjer koristeći prvo kraljevstvo.

Budući da nam Danilo 7:23 kaže „Četvrta zvijer će biti četvrto kraljevstvo na zemlji“ i Danilo 7:17 kaže „One ogromne zvijeri, što ih je četiri, jesu četiri kralja...“, onda je prva zvijer naravno prvo kraljevstvo za koje Danilo 7:4 kaže: „Prva je bila kao lav i imala je orlova krila...“ U Danilu 2:37-38, govoreći o metalnom čovjeku, Danilo kaže Nebuhadnezaru: „Ti si, kralju... ova ZLATNA glava.“ Arheološki artefakt, lav na kapiji Istar iz drevnih ruševina Vavilona, jedan je od mnogih i nije slučajnost. Dokazi iz Biblije i istorije su neodoljivi da se Danilo 7 zaista proširuje na Danilo 2 i tako dalje.

Šta nam, dakle, sve ovo govori?

Opet koristeći princip ponavljanja i proširenja, sada znamo iz Danila 2:37-38 da je Vavilon prvo kraljevstvo. „Ti si, o kralju... ova glava od ZLATA.“ Iz Danila 5:28; 8:1-7, 8:20, znamo da je Medo-Persija osvojila Vavilon. Danilo 5:28 „Kraljevstvo je razdijeljeno i dato Međanima i Persijancima.“ Danilo 8:20 „Ovan koga si vidio, koji ima dva roga, predstavlja kraljeve Medije i Persije.“

Iz Danila 8:1-7, 21 znamo da je Grčka osvojila Medo-Persiju. Danilo 8:21 „Rutavi jarac predstavlja kralja Grčke. Veliki rog koji je bio među njegovim očima predstavlja prvog kralja.“ Bog nije direktno imenovao četvrto kraljevstvo jer je znao da će Biblija biti u rukama veoma moćne crkve tokom vrlo dugog vremenskog perioda i da bi bila sklona preuređivanju ako bi znala da je opisana u ovim proročkim knjigama Biblije. Međutim, nema greške da istorija otkriva da je Rim osvojio Grčku i da je četvrto kraljevstvo i da je opisano kao da ima gvozdene noge (Danilo 2:33), gvozdene zube (Danilo 7:7) i da je Rim poznat kao Gvozdena monarhija koja je pala i bila podijeljena na deset kraljevstava (Danilo 7:23-24).

IZVINJENJE

Ako pripadate crkvi o kojoj ćemo diskutovati, dozvolite nam da se unaprijed izvinimo za ono što bi vas moglo povrijediti ili

uvrijediti. Ovo nije govor mržnje. U skladu sa Božjom opštom blagodaću koja je primjenljiva na čitavo čovječanstvo, bez obzira na vjerske, političke, nacionalne i kulturne razlike, i mi smo kosmopolitskih uvjerenja i ne gajimo osvetoljubivi duh ni prema jednoj crkvi jer bi to bilo u suprotnosti s hrišćanskim učenjem, ali ova istina se mora propovijedati. Da nije u Božjoj Riječi, ćutali bismo o tome, ali to je biblijska istina i identitet antihrista mora biti jasno otkriven ili će mnogi propasti u poslednjim vremenima.

2. Kratak pregled o tome ko je Antihrist

Počnimo sa kratkim sažetkom tačaka koje utvrđuju ko je i šta je Antihrist, a zatim ćemo postepeno da ulazimo u sve više detalja koristeći veliki broj istorijskih citata da potkrijepimo ono što je ovdje predstavljeno.

Neki su iznenađeni kada znaju da se riječ *antihrist* ne pojavljuje ni jednom u cijeloj knjizi Otkrivenja. Riječ Antihrist se pojavljuje samo pet puta i to samo u 1. i 2. Jovanovoj knjizi.

1. Jovanova 2:18-22 – Ovo je antihrist koji poriče da je Isus Hrist. U Jovanovo vrijeme bilo je mnogo antihrista i on kaže da su izašli iz njih ali nisu bili od njih ili bi nastavili sa njima. Ovo nam govori da je Antihrist došao iz Božje istinske Zajednice, ali su izašli sami.

1. Jovanova 4:1-3 – Testirajte duhove. Svaki duh koji poriče da je Isus došao u tijelu je duh antihrista.

2. Jovanova 1-11 – Oni koji poriču da je Isus došao u tijelu su varalice i antihrist.

Antihrist = „protiv ili umjesto Hrista“, napadajući Hristov karakter (gnosticizam), posebno u pogledu ljubavi izražene u poslušnosti Deset Božjih uputa.

Koju metodu Sotona koristi da bi „porekao“ Hrista?

2. Korinćanima 11:3-4, 13-15 – Pojavljuju se kao „Hristovi apostoli“, ali propovijedaju „drugog Isusa“.

Da li nam Biblija daje način da prepoznamo antihristovu silu?

Pregledajte Danila 2 da dobijete proročki nacrt istorije: Vavilon → Medo-Persija → Grčka → Rim → 10 podjela Rima → Kraljevstvo Stijene.

Sada primijenite princip ponavljanja i uvećanja na Danilovu sledeću viziju.

Proročki simboli:

Zvijeri – Kraljevi/kraljevstva (političke sile). Danilo 7:17, 23

Rogovi/glave – Podjele političkih sila. Danilo 7:24, 8:21-22

Krila – Brzina ili okretnost.

Vjetrovi – Rat/Sukob. Jeremija 49:35-37

More – Mnoštvo ljudi. Otkrivenje 17:1, 15

DANILO 7:1-8 – DANILOVA VIZIJA ČETIRI ZVIJERI

Lav – Vavilon. Krila predstavljaju brzinu osvajanja. Kralj Nebuhadnezar.

Medvjed – Medo-Persija. Jedno rame podignuto iznad drugog predstavlja dominaciju Medijaca nad Persijancima. Tri rebra predstavljaju tri kraljevstva koja je srušilo ovo kraljevstvo – Egipat, Lidiju i Vavilon (Danilo 8:20).

Leopard – Grčka. Četiri krila predstavljaju veliku osvajačku brzinu. Četiri glave predstavljaju četiri generala Aleksandra Velikog koji su vladali Grčkom nakon njegove smrti – Seleuka, Ptolomeja, Lizimaha i Kasandra (Danilo 8:21-22).

Drugačija zvijer – Rim. Deset rogova – podjele Rima (isto kao prsti na nogama u poglavlju 2). Deset rogova su 10 podjela Rimskog carstva kako se raspalo. To su bili Anglosaksonci (Engleska), Alemeni (Njemačka), Heruli (do 493.), Vandali (do 534.), Ostrogoti (do 538.), Vizigoti (Španija), Svevi (Portugalija), Langobardi (Italija), Burgundi (Švajcarska) i Franci (Francuska).

Kojih devet karakteristika nam pomaže da prepoznamo silu „malog roga“?

Lokacija: od 4. zvijeri i među deset rogova (stih 8) – Papstvo je nastalo iz Rima među deset plemenskih podjela Rima.

Vrijeme: nakon uspostavljanja deseterice (stih 8) – Papstvo je postalo politička sila dekretom rimskog cara Justinijana 538. godine, što je bilo nakon pojave deset plemenskih podjela koje su nastale kako se Rimsko carstvo raspalo 476. godine.

Iskorijenjena tri od deset rogova (stih 8) – Kako je papstvo postalo istaknuto, uticalo je na paganske rimske vojske da unište

tri plemena koja su se suprotstavljala njegovim hrišćanskim doktrinama. To su bili Vandali, Ostrogoti i Heruli. Poslednje od njih je uništeno 538. godine kada je Justinijanov dekret stupio na snagu.

Oči i usta čovjeka (stih 8) – Papstvo ima čovjeka kao svoju vidljivu glavu.

Progoni svece (stihovi 21, 25) – Da li ste ikada čuli za papSKI progon tokom mračnog doba – inkviziciju, itd. Više od 50 miliona protestantskih hrišćana mučeno je i ubijeno od strane Katoličke crkve.

Razlikuje se od ostalih deset rogova (stih 24) – Papstvo je bilo religijsko-politički entitet drugačiji od kraljevstava prije njega.

Govori protiv Boga (stihovi 8, 11, 20, 25) – Stih 8 kaže da će govoriti hvalisave ili bogohulne stvari. Jedan citat od mnogih poput njega iz *Prompta Bibliotheca Canonica Juridicia Moralis Theologica* koji se pojavljuje u Katoličkoj enciklopediji, tom VI, str. 25-29, kaže: „Papa je tako velikog dostojanstva i tako uzvišen da nije običan čovjek, već kao što i jeste, Bog i Božji namjesnik. Papa je, takoreći, Bog na zemlji, glavni kralj kraljeva, koji ima obilje moći.“

Mali rog pokušava promijeniti Božja vremena i zakone (stih 25) – Papstvo je izbrisalo drugi Uput Dekaloga o idolopoklonstvu, promijenilo subotu u nedjelju u korist obožavanja sunca i podijelilo deseti Uput o požudi na dva dijela kako bi se vratilo na Deset Uputa.

Imaće moć za vrijeme, vremena i pola vremena ili tri i po godine, četrdeset dva mjeseca ili 1260 dana (stih 25; vidi Otkrivenje 12:6, 14) – Primjenom ustanovljenog proročkog principa „dan za godinu“ u Brojevima 14:34 i Ezekijelu 4:6 ovaj period u svim slučajevima jednak je 1260 godina. Papstvo je trajalo na primarnoj vlasti od 538. do 1798. godine kada je Napoleonov general Bertije umarširao u Rim, svrgnuo Papu i odveo ga u izgnanstvo gdje je umro.

Sada da pogledamo kako se Danilova vizija može uporediti s Jovanovom vizijom u Otkrivenju 13.

Tabela ispod pokazuje kako Danilo 7 otključava Otkrivenje 13. Mnogo biblijskih proročanstava može se razumjeti upoređujući Otkrivenje sa Starim savezom i Danilovom knjigom posebno. Gotovo dvije trećine Otkrivenja može se naći u Starom savezu i ovo je ključ za otključavanje biblijskih proročanstava i otkrivanja ko je antihrist.

Antihristova sila – Danilo 7	Antihristova sila – Otkrivenje 13
Četiri zvijeri iz mora (st. 3)	Četiri zvijeri iz mora (st. 1-2)
Lav (st. 4)	Lav (st. 2)
Medvjed (st. 5)	Medvjed (st. 2)
Leopard (st. 6)	Leopard (st. 2)
Desetoroga zvijer (st. 7)	Desetoroga zvijer (st. 1)
Usta koja govore velike stvari (st. 7)	Usta koja govore velike stvari (st. 5)
Ratuje sa svecima (st. 21)	Ratuje sa svecima (st. 7)
Ima supremaciju 3,5 godine = 42 mjeseca (st. 25)	Ima supremaciju 42 mjeseca (st. 5)

Ove savršene paralele nisu slučajne. Bog je namjerno sakrio mnoge ovakve stvari da se ne vide do vremena kraja. Ovo se odnosi na većinu proročanstava koja uključuju Danilovu knjigu.

Danilo 12:4 „A ti, Danilo, zatvori ove riječi i zapečati svitak do vremena kraja. Mnogi će pretraživati i pravo znanje će se umnožiti.“

Istorija otkriva samo jednu silu koja je progonila hrišćane 1260 godina i samo jednu silu koja je imala privilegiju da oduzme tri od deset kraljevstava od raspada Rimskog carstva. To ne može biti niko drugi do papstvo samo na ove dvije tačke, a kao što smo vidjeli postoji mnogo više identifikacijskih tačaka.

Neprijatelj će uvijek imati nekoga koga može naći da ospori istinu, i to nije izuzetak, pa ćemo dalje u ovoj knjizi detaljnije obraditi istoriju sa velikim brojem istorijskih citata koji dokazuju da je papstvo vladalo za ovih veoma značajnih 1260. godina u periodu od 538. do 1798. i iskorijenilo tri od deset kraljevstava od raspada Rimskog carstva koja su im se suprotstavila.

3. 1260 godina progona

Vrlo važno pravilo za razumijevanje simboličkog biblijskog proročanstva je ono što je poznato kao pravilo dan za godinu. Ovo je dobro dokazano i utvrđeno pravilo činjenicom da su sva simbolička proročanstva koja koriste ovo pravilo utvrđena dokazima tako da se, kada se ono primjenjuje, dotično proročanstvo savršeno uklapa u istoriju u svim slučajevima. Evo tri spisa koja su dala svjetlo na ovo pravilo u razumijevanju proročkih vremenskih perioda.

Ezekiel 4:6 „Ostani tako sve te dane. Zatim leži na svojoj desnoj strani i nosi prestup Judinog doma četrdeset dana. Neka bude dan za godinu. Dajem ti dan za godinu.“

Brojevi 14:34 „Prema broju dana koliko ste izviđali zemlju – četrdeset dana, dan za godinu, za svaki dan jednu godinu – odgovaraćete za svoje prestepe četrdeset godina, da biste znali šta znači kad se ja otuđim od vas.“

Luka 13:32-33 „A on im je rekao: Idite i kažite toj lisici: ‘Evo, istjerujem demone i liječim danas i sutra, a treći dan završiću.’ Ali danas, sutra i prekosutra moram da nastavim put, jer ne priliči da prorok bude pogubljen van Jerusalima.“

Najznačajniji vremenski period u biblijskom proročanstvu je mračno doba kada je Božja prava Zajednica bila progona 1260 godina. Procjenjuje se da je 50-100 miliona hrišćana mučeno i ubijeno kao krivovjernici. Većina istoričara se slaže da je to period od 538. do 1798. godine, što je jednako 1260 godina. Tokom ovog perioda, Božja ruka je bila nad Zajednicom, čuvajući je od potpunog nestanka. Kada je proročanstvo simbolično, primjenjuje se princip dan za godinu, tako da 1260 dana = 1260 godina. Ovo je veoma značajan vremenski period kao što možete vidjeti iz stihova ispod da se svi odnose na isti vremenski period.

42 mjeseca = 3,5 godine ili 1260 dana (jevrejska godina = 360 dana; lunarni mjesec = 30 dana)

Otkrivenje 11:2 „A dvorište koje je izvan hramskog svetišta ostavi i nemoj ga mjeriti, jer je dato neznabošcima. Oni će gaziti sveti grad *četrdeset i dva mjeseca*.“

Otkrivenje 13:5 „I dobila je usta koja su govorila velike stvari i hule i dobila je vlast da čini šta hoće *četrdeset i dva mjeseca*.“

1260 dana = 3,5 godine ili 42 mjeseca

Otkrivenje 11:3 „I daću dvojici mojih svjedoka da obučeni u kostrijet prorokuju *hiljadu dvjesta i šezdeset dana*.“

Otkrivenje 12:6 „A žena je pobjegla u pustinju, gdje joj je Bog pripremio mjesto, da tamo bude hranjena *hiljadu dvjesta i šezdeset dana*.“

Vrijeme = 1 godina, vremena = 2 godine i pola vremena = pola godine = ukupno 3,5 godine = 42 mjeseca ili 1260 dana

Danilo 7:25 „Govoriće nadmene riječi protiv Najvišeg, i svece Najvišega će progoniti. Imaće namjeru da promijeni vremena i zakon, i svete sluge će mu biti predane u ruke za *jedno vrijeme, dva vremena i pola vremena*.“

Danilo 12:7 „I začuo sam čovjeka obučenog u lanene haljine, koji je bio iznad voda rijeke. Podižući desnicu i lijevicu prema nebesima, zakleo se onim koji živi u svu vječnost: To će biti za *jedno vrijeme, dva vremena i pola vremena*. I čim se završi razbijanje snage svetog naroda, sve će se to završiti.“

Otkrivenje 12:14 „Ali ženi su bila data dva krila velikog orla da odleti u pustinju na mjesto za nju pripremljeno. Tamo je, daleko od zmije, bila hranjena *jedno vrijeme i dva vremena i pola vremena*.“

Ostali važni simboli:

Zvijer = Kraljevstvo/Vlada/Politička sila. Danilo 7:23 „Ovako je rekao: Četvrta zvijer će biti četvrto kraljevstvo na zemlji...“ I treća zvijer će biti treće kraljevstvo, a druga zvijer drugo

kraljevstvo, itd. Danilo 7:17 „One ogromne zvijeri, što ih je četiri, jesu četiri kralja koji će se uzdići na zemlji.“

Neman = Sotona ili njegova agencija. Ezekiel 29:3 „Govori i reci: ‘Ovako kaže Gospod Jehova: Dolazim na tebe, faraone, kralju Egipta, morska neman što ležiš usred nilskih kanala i govoriš: Nil je moj, meni on pripada. Ja sam ga za sebe načinio.’“ Vidi takođe Jeremija 51:34.

Zmija/Aždaja = Sotona. Otkrivenje 12:9 „I bila je zbačena velika aždaja, stara zmija, koja se zove Đavo i Sotona, koja zavodi cio svijet. Bila je zbačena na zemlju, a s njom su bili zbačeni i njeni anđeli.“ Otkrivenje 20:2 „Uhvatio je aždaju, staru zmiju, koja je Đavo i Sotona, i svezao je na hiljadu godina.“

4. Sažeti pregled dosadašnjeg izlaganja

U Danilu 7:3, Danilo vidi „četiri velike zvijeri su izašle iz mora, različite jedna od druge.“ Ove četiri zvijeri bile su poput lava (Vavilon), medvjeda (Medo-Persija), leoparda (Grčka) sa četiri glave (Aleksandrova četiri generala koji su preuzeli vlast kada je iznenada umro), i jedne užasne, strašne zvijeri (Rim) sa gvozdenim zubima i deset rogova. Stih 23 kaže: „Četvrta zvijer predstavlja četvrto kraljevstvo koje će nastati na zemlji i koje će se razlikovati od svih drugih kraljevstava. Ono će proždrijeti svu zemlju, zgaziće je i satrti.“ Stih 24 nam govori da „deset rogova znači da će se iz tog kraljevstva (Rima) podići deset kraljeva. Nakon njih podići će se još jedan, i on će biti drugačiji od prethodnih, i poniziće tri kralja.“ Kralj koji je pokorio tri kraljevstva naziva se **mali rog** u 8. stihu i uništio je Vandale, Herule i Ostrogote. Stih 25 kaže da će ova sila malog roga „govoriti nadmene riječi protiv Najvišeg“ (Boga), ugnjetavati Božji narod i imati „namjeru da promijeni vremena i zakon.“

Zapamtite da slika iz Danila 2 predstavlja istu vremensku liniju kao i četiri zvijeri. Glava od zlata lava, prsa od srebra medvjeda, stomak i bedra od mesinga leoparda, noge od željeza bizarne zvijeri sa gvozdenim zubima i deset prstiju deset rogova koji predstavljaju podijeljenu Evropu. Kao što smo vidjeli, ovo je princip ponavljanja i proširenja i javlja se upravo kroz Danilovu knjigu.

U 13. poglavlju Otkrivenja, Jovanu je prikazana potpuno ista stvar koju je Danilo vidio u svojoj viziji kao kombinovana zvijer. Obratite pažnju na savršenu paralelu sa Danilom, sedmo poglavlje. Rečeno je da se iz mora izdiže zvijer (vlada, kraljevstvo ili politička sila) sa sedam glava i deset rogova sa krunom na svakom rogu (deset kraljeva) i na njenim glavama hulna imena. Krune koje su sada na rogovima ukazuju na to da sada vladaju kraljevi podijeljene

Evrope (vidi Otkrivenje 12:3). Stih 2 kaže da je zvijer bila poput leoparda, imala je noge medvjeda i usta lava (iste četiri zvijeri) i da je aždaja (Sotona kroz paganski Rim) ovoj zvijeri dao svoju moć, svoj tron i svoj veliki autoritet. Otkrivenje 17:15 objašnjava značenje mora iz kojeg izlazi zvijer: „Vode koje si vidio, na kojima bludnica sjedi, predstavljaju narode i mnoštva i narodnosti i jezike.“

Stihovi od 3 do 6 zatim kažu da je jedna od sedam glava (glava papstva) zadobila smrtonosnu ranu (koja je izazvala smrt), ali je njena smrtonosna rana zacijeljena i cijeli svijet se čudio (divio) za zvijeri i obožavali su aždaju koji je dao moć zvijeri i oni su obožavali zvijer. Zvijeri je bilo dozvoljeno da iznosi gorde tvrdnje koje su bile bogohulne za Boga i bilo joj je dozvoljeno da ima vlast 42 mjeseca. Danilo 7:25 kaže, „vrijeme (1 godina) i vremena (2 godine) i pola vremena (pola godine) = ukupno 3,5 godine, što je naravno isti vremenski period. (Biblijsko vrijeme funkcioniše u lunarnim mjesecima od po 30 dana, tako da je 42 mjeseca = 1260 dana i korišćenjem proročkog principa dan za godinu dolazimo do 1260 doslovnih godina.) Ona je otvorila svoja usta i izgovarala hule na Boga i hulila na njegovo ime i njegovo prebivalište, odnosno one koji žive na nebu. Stih 7 kaže da joj je takođe bilo dozvoljeno boriti se protiv Božjeg naroda i pobijediti ga, te joj je data vlast nad svakim plemenom, nacijom, jezikom i rasom.

Svaki kriterij koji se spominje u Bibliji je ispunjen ovom antihristovom silom. Biblija kaže da će ova zvijer zadobiti smrtonosnu ranu na jednoj od svojih glava (glava papstva). Papa je preuzeo Rim i došao na vlast 538. godine pod vojnom zaštitom Velizara (Belisarijusa) kada je dat ukaz cara Justinijana. Biblija kaže da će imati moć 1260 godina, što nas vodi do 1798. Šta se dogodilo 1798? Upravo na vrijeme kako je prorečeno u Bibliji, 1798. godine Napoleonov general Bertije poslat je u Rim da kidnapuje Papu, protjera ga i zatvori u Francuskoj. *Encyclopaedia Americana*, izdanje iz 1941. kaže. „Godine 1798. on (Bertije) je ušao u Rim, UKINUO PAPSKU VLADU i uspostavio svjetovnu.“ Godine 1799.

papa se razbolio i umro. Neko vrijeme nije bilo poglavara Rimske crkve, ali Biblija kaže da će smrtonosna rana na glavi biti zacijeljena i 1800. godine su izabrali novog papu i zacjeljivanje smrtonosne rane je počelo.

Međutim, ovaj novi papa nije imao stvarnu moć sve do 1929. U to vrijeme čovjek u Italiji po imenu Benito Mussolini potpisao je u Rimu konkordat kojim je papi vratio ne cijeli grad, već oko 108 hektara zvanih Vatikan i tako je smrtonosna rana počela da se još više liječi. Kao rezultat toga, Biblija kaže: „cijeli se svijet čudio za zvijeri“ (st. 3).

Na ovoj slici Benito Mussolini čita svoje akreditive prije potpisivanja Lateranskog ugovora u ime kralja Viktora Emanuela III. Kardinal Gaspari (sjedi), potpisao u ime pape Pija XI. Američki predsjednici su se poklonili pred Papom, ali se nikada nisu poklonili pred poglavarom bilo koje druge crkve.

Stihovi 5 i 6 naglašavaju da ova antihristova sila iznosi bogohulne tvrdnje koje papa prvo čini proglašavajući se bogom na Zemlji i stoga se takođe stavlja na mjesto Hrista što odgovara

definiciji antihrista – protiv ili umjesto. Evo nekoliko citata Rimokatoličke crkve.

„Papa nije samo predstavnik Isusa Hrista, već je i sam Isus Hrist, skriven pod velom ljudskog mesa.“¹

„Papa i Bog su isti, tako da on ima svu moć na nebu i na zemlji.“²

„Mi na ovoj zemlji držimo mjesto svemogućeg Boga.“³

Imajte na umu da ovo što je ovdje napisano nema namjeru da uvrijedi bilo koga i da se odnosi na papski sistem, a ne na mnoge divne hrišćane u ovoj crkvi. Stih 7 kaže „dato mu je da zarati sa svetima i da ih pobijedi.“ Katolička crkva je ubila oko 50 miliona svetaca kao jeretike. Ispod je ono što kažu da mogu učiniti svakome koga smatraju jeretikom, a to je bilo ko koji nije u njihovoj crkvi. To su demonstrirali 1260 godina spaljivanjem miliona nedužnih hrišćana.

„Crkva može po božanskom pravu konfiskovati imovinu jeretika, zatvoriti njihovu osobu i osuditi ih na vatru. U naše doba, pravo na izricanje najstrožih kazni, pa i smrti, pripada crkvi. Nema teže uvrede od jeresi, stoga se mora iskorijeniti.“⁴

Tvrdnja da je neki čovjek sam Bog na zemlji nije jedini kriterijum za bogohuljenje. Luka 5:21 glasi: „Tada su pismoznalci i fariseji počeli da rasuđuju: Ko je ovaj što huli? Ko može opraštati grijehе osim samog Boga?“ Danas Rimokatolička crkva i dalje tvrdi da svaki sveštenik može oprostiti grijehе.

„Tražite gdje hoćete, kroz nebo i zemlju, i naći ćete samo jedno stvoreno biće koje može oprostiti grešniku... To izuzetno biće je sveštenik, katolički sveštenik.“⁵

---

¹ Catholic National, jul 1895.

² Papa Pije V, citirano u Barclay, Chapter XXVII, p. 218, “Cities Petrus Bertanous“.

³ Papa Lav XIII, Enciklika, 20. juna 1894.

⁴ Public Ecclesiastical, Vol. 2, p. 142.

⁵ Michael Muller, The Catholic Priest, p. 78.

„Za oprostjenje jednog grijeha potrebna je sva svemoć Božja... Jevreji su pravedno rekli: ‘Ko može grijeha oprostiti osim Boga jedinog?’ Ali ono što samo BOG može učiniti svojom svemoći, SVEŠTENIK TAKOĐE može učiniti govoreći ‘Ego te absolvo a peccatis tuis’ (oslobađam te od tvog grijeha).“⁶

Što se tiče moći, pored progona svetaca (st. 5), Elizabeta I prkosila je papi i on je poslao poruku svim katolicima u Engleskoj da se ne pokoravaju kraljici. Henri od Nemačke je uvrijedio papu i morao je da stoji bos na snijegu tri dana da plati pokoru papi prije nego što mu oprost.

---

⁶ Alphonsus de Liguori, *Dignity and Duties of the Priest*, pp. 34-35.

5. Tabele koje identifikuju ko je Antihrist

Sledeća tabela prikazuje uobičajene elemente koji pomažu identifikaciji Antihrista.

Karakteristike	Mali rog (Danilo 7)	Čovjek bezakonja (2 Solunjanima 2:3)	Zvijer iz mora (Otkrivenje 13)	Žena na zvijeri (Otkrivenje 17-18)
Izvor	Izrasta iz glave četvrte zvijeri sa 10 rogova (Rim)	Duguje svoj uspon uklanjajući nju silu koja sprječava	Dolazi iz „mora“, što je simbol gusto naseljenog područja (Evropa)	Podiže se u gradu sa sedam brda (Rim) i vlada nad mnogim vodama (narodima, mnoštvom, plemenima i jezicima)
Vrijeme početka	Izlazi između 10 rogova (podijeljenih nasljednika paganske Rimske imperije)	Otkriva se tek nakon pada paganske Rimske imperije koja ga je sprječavala.	Prima silu, prijesto i vlast od Aždaje (Sotone koji je radio kroz paganski Rim).	Podiže se između 10 rogova (podijeljeni Rim) koji će je omrznuti.
Religijsko-politička crkveno-državna sila	Raznorodna sila, hula na Boga, ima vlast nad svetima, mijenja vremena i zakone Najvišega.	Ne pominju se političke karakteristike, ali zahtijeva i prima obožavanje	Sastoji se od Danilovih zvijeri, koje su carstva, i nosi krune, traži i prima obožavanje.	Žena je otpala crkva – zvijer je državna moć, što predstavlja uniju crkva-država, otuda ovo je religijsko-politička sila koja ima sveštenika-cara za vladara.

Bogohulne pretenzije	Na ovom rogu bile su oči kao čovječje, i usta koja govore velike stvari i riječi protiv Najvišega.	Uzdize sebe iznad Boga.	Ima usta koja govore velike stvari i hule.	Puna imena hulnih.
Vrijeme dominacije	Data sila nad svetima za vrijeme, vremena i pola vremena (1260 godina).	/	Data sila za 42 mjeseca (1260 godina).	/
Ratovnije protiv Božjeg naroda	Zaratio protiv svetih i nadjačao ih.	/	Povela rat sa svetima i pobijedila ih.	Ova žena (otpala crkva) je pijana od krvi svetih – u njoj se našla krv proroka, svetaca i svih koji su bili pogubljeni na zemlji.
Velika sila	Izgleda jači od ostalih.	Ima svu silu, znake i lažna čuda.	Ko može ratovati s njom?	Žena koju si vidio je veliki grad, koji vlada nad carevima zemaljskim.
Zahtjevi za božanskim tretmanom	Postavlja se iznad svetih, vremena i zakona Najvišega.	Postavlja se kao Bog, iznad svega što se obožava.	Čini da joj mnoštvo služi.	Ova žena je otpala „majka“ prokurvanim crkvama.
Kraj	Uzeće mu se dominacija, biće uništen na kraju o Drugom Hristovom dolasku.	Gospod će ga ubiti duhom svojih usta, i uništiće ga svjetlošću svog dolaska.	Baca se u ognjeno jezero.	Konačno se spaljuje u ognju.

CARSTVA IZ DANILA I OTKRIVENJA

Kao što je već pokazano, biblijska proročanstva često koriste princip ponavljanja i proširenja. Ovo je vrlo jednostavan princip koji mnogi ne razumiju zbog čega Sotona uspijeva imati toliko tumačenja biblijskih proročanstava u svijetu. Iz tabele ispod možete vidjeti da tumačenja nisu potrebna. Pored činjenice da istorija pokazuje da je poredak kraljevstava Vavilon, Medo-Persija i Grčka, takođe nam je direktno rečeno u Danilu 8 da je Medo-Persija osvojila Vavilon i Grčka njih.

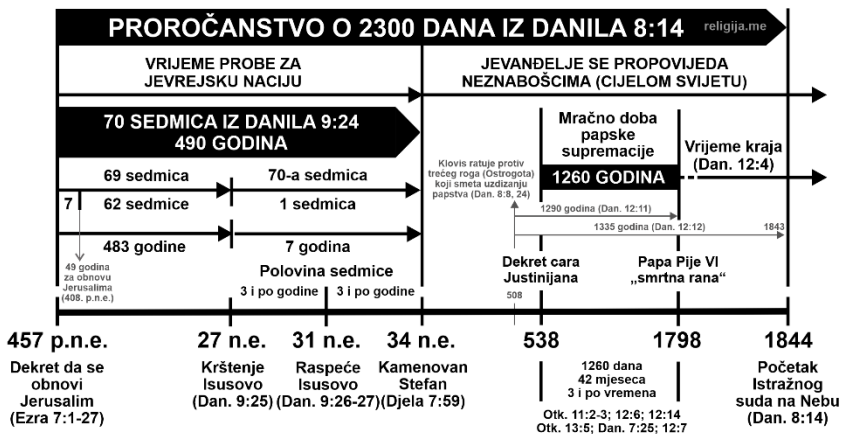
Imperija	Danilo 2	Danilo 7	Danilo 8	Otkrivenje 13
Vavilon do 538. p.n.e.	Glava od zlata (st. 32, 38)	Lav iz mora (st. 4, 17)	/	Lavlja usta (st. 2)
Medo-Persija do 331. p.n.e.	Prsa od srebra (st. 32, 39)	Medvjed s mora (st. 5, 17)	Ovan (st. 3, 20)	Noge medvjeda (st. 2)
Grčka do 168. p.n.e. Aleksandrova četiri generala	Trbuh od mesinga (st. 32, 39)	Leopard iz mora sa četiri glave (st. 6, 17)	Jarac (st. 5, 21) Četiri upadljiva roga (st. 8)	Tijelo leoparda (st. 2)
Paganski Rim do 476. godine	Stopala od gvožđa (st. 33, 40)	Četvrta raznolika zvijer iz mora, gvozdeni zubi (st. 7, 17)	/	Svjetska sila Jovanovog vremena Rim / Aždaja (st. 2)
Evropa podijeljena (deset kraljevstava)	10 prstiju / kraljevstava, gvožđe i glina (st. 33, 41)	10 rogova / kraljevstva (st. 20, 24)	/	10 rogova / kraljevstva. Zvijer iz mora (st. 1)
Papski Rim počinje 538. n.e. Rana na glavi 1798. godine	Crkva-država od gline i gvožđa (Jeremija 18:1-6)	Različiti Mali rog (st. 8, 11, 24-25)	Mali rog (st. 9-12, 23-25)	Kombinacija prethodnih imperija 7 glava i 10 rogova, zvijeri iz mora (st. 1-3)
Sud počinje 1844. godine	/	Scena suda (st. 9-10, 22, 26)	Čišćenje Svetinje (st. 14)	/
Sjedinjene Američke Države	/	/	/	Zvijer sa dva roga nalik jagjetu (st. 11)

Papska rana zacijeljena: Lateranski sporazum 1929.	/	/	/	Rana na glavi zvijeri iz mora zacijeljena (st. 3, 12)
Božje Kraljevstvo	Stijena / Gora (st. 35, 44)	Božje Kraljevstvo (st. 13-14, 27)	/	/

Danilovo proročanstvo dokazuje pravilo dan za godinu.

Slijedi još jedan primjer koji pokazuje da je pravilo dan za godinu tačno kada je proročanstvo simbolično. Knjiga proroka Danila je napisana dok su Jevreji bili u Vavilonu u izgnanstvu zbog svojih grijeha. Danilo 9:24-27 sadrži proročanstvo anđela Gabrijele kako bi ohrabrio jevrejski narod da će dobiti „drugu šansu“ da se vrate u Jerusalem, ponovo izgrade svoj hram i konačno prime Isusa Hrista kao svog Mesiju. Tako imamo proročanstvo o „sedamdeset sedmica“. Gabriel dijeli period na tri manja perioda od sedam sedmica (stih 25), šezdeset dvije sedmice (stih 25) i jedne sedmice (stih 27). $7+62+1=70$. Sedamdeset sedmica = 490 dana, a po pravilu dan za godinu to je zapravo 490 godina. Proročanstvo počinje sa „dekretom za obnovu i izgradnju Jerusalima“ (stih 25) nakon Vavilonskog ropstva i seže do prvog dolaska Isusa Hrista. Nakon 69 sedmica (483 godine), „Mesija će biti odsječen“ (stih 26), tj. Mesija će umrijeti. Dakle, nakon 69 sedmica i u ovoj posljednjoj sedmici piše: „I on će tokom jedne sedmice potvrditi savez sa mnogima, a u polovini te sedmice ukinuće žrtvu i žrtveni dar.“ (stih 27) Žrtve i prinosi su naravno prestali kada je Isus postao posljednja savršena žrtva za nas. Ovdje vidimo da se pravilo dan za godinu savršeno uklapa u istoriju. Da nismo primijenili ovo pravilo, Jerusalem bi bio obnovljen za 49 dana (nemoguće) umjesto pravih 49 godina, a Isusova služba bi bila 3,5 dana umjesto stvarnih 3,5 godine. Danilu je rečeno da zapečati proročanstvo od 2300 dana koje se odnosi na dugo vrijeme u budućnosti koje je anđeo nazvao „vrijeme kraja“ (Danilo 8:17; 12:4, 9) a 2300 dana u budućnosti ne bi čak dosegli ni 400 godina prije Hrista. Da li je logično da anđeo

nazove „vremenom kraja“ period u kojem je Danilo živio? Naravno da ne, a to je objašnjeno i samom Danilu iako mu ta proročanstva nisu bila jasna (vidi: Danilo 12:4, 8-13).

Istoricizam i primjena principa „dan za godinu“ su očito jedina ispravna metoda tumačenja ovih vremenskih proročanstava.

6. Kontrareformacija

Sa dolaskom štamparije u 15. vijeku i posledičnom eksplozijom Biblija dostupnih na narodnom jeziku iz protestantskih izvora, onima koji su sada mogli proučavati proročanstva Danila i Otkrivenja, postalo je jasno da je biblijsko proroštvo identifikovalo putem simbola otpadnički entitet koji progoni, opšte poznat kao antihrist. Ako navedemo glavne karakteristike antihrista, sledeće postaje jasno i identitet antihrista postaje nepogrešiva činjenica.

1. Postaće velika sila nakon pada paganskog Rimskog carstva (nakon 476. godine).
2. Iskorijeniće tri od deset kraljevstava koja se urušila Rimsko carstvo.
3. To će biti geografski mali narod (mali rog).
4. Vladaće mnogim ljudima, nacijama i jezicima (biće univerzalan).
5. Sjedište će biti u gradu na sedam brežuljaka, Rimu.
6. To će biti religijsko-politički entitet – politički grad-država kojim će vladati kralj-sveštenik.
7. Njegov kralj-sveštenik će iznositi velike i bogohulne tvrdnje.
8. Polagaće pravo na vlast nad svim kraljevima.
9. Polagaće pravo na svoju moć da promijeni sveta vremena i zakone Božje kao svoj znak autoriteta.
10. To će biti otpadnička crkva koja će nacije natjerati da piju njenu čašu otpadničke doktrine.
11. To će biti „majka Crkva“, s kćerima otpadnicama koje dolaze iz nje.
12. To će biti progoniteljska sila, koja će ubijati vjerne svece Isusa Hrista kao jeretike.
13. Imaće moć i autoritet 1260 godina nakon pada paganskog

Rima.

14. Zadobiće smrtonosnu ranu koja će okončati 1260 godina dominacije i progona.
15. Nakon smrtonosne rane oživjeće i čitav svijet će se čuditi njegovom oživljavanju.

U ovom „istorijskom“ tumačenju, Antihrist očigledno nije bio samo pojedinačna osoba, to je bio sistem otpadništva i progona koji će držati kontrolu tokom više od dvanaest vjekova. Neizbježan zaključak onih koji su proučavali ova proročanstva u Svetom pismu, prije i za vrijeme protestantske reformacije, bio je da postoji samo jedan entitet koji se savršeno uklapa u sve ove karakteristike: Papska dinastija Rimokatoličke crkve. Je li ikakvo čudo što se Katolička crkva tako žestoko protivila tome da sveti spisi budu dostupni svakome za sebe? Tokom Reformacije nastala je takva pometnja da je Peti lateranski sabor (1512-17.) pribjegao strogoj zabrani bilo kome da objavi knjigu bez prethodne cenzure, a takođe je zabranio bilo kome da propovijeda na temu antihrista.

Ali Katolička crkva je napokon došla do zaključka da neće biti u stanju da zabrani i spali sve Biblije, „jeretičke“ knjige, i „jeresi“ koje su se širile. Takva okrutna i gruba taktika prosto je potvrđivala njihovu identifikaciju sa kurvom koja progoni Božji narod. Bio je potreban novi i suptilniji pristup da bi se efikasno suprotstavili apokaliptičkog proročanstva na Katoličku crkvu.

Trebalo se, dakle, pozabaviti proročkim periodom od 1260 godina u kojem se daje antihristu sila da vlada, prema protestantskom tumačenju, jer jednostavno na zemlji postoji samo jedna sila koja pokriva ovaj period nakon pada paganskog Rima, a to je Rimokatolička crkva.

Nova „interpretacija“ trebala se temeljiti na skretanju pažnje sa 12 vjekova papske vladavine u srednjem vijeku.

Rezultat je očigledan iz sledećeg grafikona, koji ilustruje tri škole tumačenja antihrista. Riberin futurizam stavlja antihrista u buduće tri i po doslovne godine. Alkazarov preterizam identifikuje

antihrista kao Nerona. I jedni i drugi stavljaju antihrista izvan srednjeg vijeka i perioda reformacije, koji su protestantski istorici identifikovali kao antihristovu mračnu vladavinu od 1260 proročkih godina.

Zaista nevjerovatan dio svega ovoga je da futuristička teorija danas dominira protestantskim učenjem. Sve što danas čujete ili čitate je Antihrist koji će se tek pojaviti, koji će biti otkriven u posljednje 3 i po godine Danilove 70. sedmice, kada će se proglasiti Bogom u obnovljenom hramu u Jerusalimu. Taj scenario, kao što sada možete vidjeti, direktno se može pratiti do pera jezuita Franciska Ribera koji je proizveo ovu teoriju s jedinom svrhom da skrene pažnju sa papstva. Obratite pažnju na ono što je jedan protestantski pisac imao da kaže prije više od sto godina:

„U skladu s tim, pred kraj stoljeća reformacije, dva od njenih najučuenijih doktora posvetili su se zadatku, svaki nastojeći na različite načine postići isti cilj, naime, odvratiti umove ljudi od opažanja ispunjenja proročanstava o Antihristu u papskom sistemu. Isusovac Alkazar se posvetio isticanju preterističkog metoda tumačenja, koji smo već ukratko zapazili, i na taj način nastojao pokazati da su se proročanstva o Antihristu ispunila prije nego što su pape ikada vladale u Rimu, te da se stoga ne mogu primijeniti na papstvo. S druge strane, isusovac Ribera je pokušao odbaciti primjenu ovih proročanstava na papsku moć izvođeći futuristički sistem, koji tvrdi da se ova proročanstva ispravno ne odnose na karijeru papstva, već na onu nekog budućeg natprirodnog pojedinca, koji će se tek pojaviti i nastaviti na vlasti tri i po godine. Stoga, kako Alford kaže, jezuita Ribera, oko 1580. godine nove ere, može se smatrati osnivačem futurističkog sistema u moderno doba.

Za duboko je žaljenje što oni koji drže i zagovaraju futuristički sistem u današnje vrijeme, protestanti kakvi jesu uglavnom, tako zaista igraju na ruku Rimu i pomažu da se papstvo zaštiti od otkrivanja sebe kao antihrista. Dobro je rečeno da ‘fudurizam teži da uništi oznaku koju je Sveti Duh stavio na papstvo.’ Ovo posebno treba biti za žaljenje u trenutku kada se čini da Papski Antihrist ulaže napore da povрати svoju nekadašnju vlast nad ljudskim umovima.“⁷

U onome što bi se moglo opisati samo kao zapanjujući preokret, protestanti su vremenom zapravo postali najveći saveznik papstva šireći njegovu jezuitsku propagandu. Kakva ironija da protestanti, koji su se prvobitno odvojili od onoga što su jasno prepoznali kao majku svih bludnica, što je Crkva iz proročanstva predvođena antihristom, sada zagovaraju futurističko tumačenje od strane gotovo svih denominacija pa čak i mnogih „nezavisnih“ službi i pojedinaca. Futurizam je bez sumnje bio uspješan izvan najluđih snova njegovih jezuitskih autora. Isto važi i za preterističko tumačenje Luisa De Alkazara, iako u manjem stepenu. Sotona je naravno katalizator ovih neprekinutih laži.

Mnogi su vjerovatno čuli za navodni sedmogodišnji period nevolja i tajno uznesenje. Trebalo bi vas totalno šokirati saznanje da ne postoji stih u kojem se posebno spominje sedam godina nevolje! To jednostavno ne postoji. Ovo je bio dio kontrareformacije iz papstva, a proizveo ga je jezuita Francisko Ribera koji je bio odgovoran za upravo objašnjeni futuristički pogled.

Šta je teorija tajnog uznesenja/odvođenja? Prema onima koji podučavaju teoriju, Isusov dolazak će biti u dvije odvojene faze. Prvi će biti tajno odvođenje/uznesenje crkve na početku navodnog sedmogodišnjeg perioda nevolje, nakon čega slijedi slavni, trijumfalni povratak Hrista na Zemlju u pratnji članova crkve na kraju

---

⁷ Daniel and the Revelation: The Chart of Prophecy and Our Place In It, A Study of the Historical and Futurist Interpretation, by Joseph Tanner, published in London by Hodder and Stoughton, 1898, pp. 16, 17.

sedmogodišnjeg perioda. Oni vjeruju da će tokom ovog sedmogodišnjeg perioda antihrist doći na vlast i Bog će izabrati i zapečatiti 144.000 doslovnih Jevreja koji će odnijeti Jevanđelje cijelom svijetu obraćajući neizmjerne duše Hristu. Oni takođe vjeruju u veliku bitku kod Armagedona da je doslovni nacionalni rat protiv doslovnog Izraela, koji se događa pred kraj sedam godina i biva zaustavljen Hristovim dolaskom sa Njegovom crkvom. Tada doslovni Izrael prihvata Gospoda kao Mesiju i ulazi sa Njim kao Njegov narod saveza u 1000-godišnju (milenijumsku) vladavinu na zemlji poznatu kao Kraljevsko doba. Hrist će direktno vladati zemljom sa Davidovog prijestola u Jerusalimu, gdje ponovo funkcionišu tipske hramske službe. Oni koji napokon odbace Hristovu vladavinu bivaju na kraju osuđeni i uništeni na kraju milenijuma. Novi vjernici će tada dobiti besmrtnost i vječnost će početi.

Ova teorija je usko povezana sa dispencionalizmom. To je u osnovi futuristički sistem tumačenja Biblije. Prema tom učenju, Bog je namjerno podijelio biblijsku istoriju na određene periode za koje je dodijelio karakteristične administrativne principe. Za dispencionaliste, Izrael je etnička nacija koja se sastoji od Jevreja (Izraelaca), počevši od Abrama do danas. Crkva se sastoji od svih spašenih pojedinaca u sadašnjoj dispencijaciji, tj. od rođenja crkve do vaznesenja. Vjerovanja dispencionalista o sudbini Jevreja i ponovnom uspostavljanju jevrejskog kraljevstva stavilo ih je na istureni položaj hrišćanskog cionizma.

Dispencionalizam u osnovi uči o Božjoj nedoslednosti. Svako učenje te vrste je direktno antibiblijsko i jeretičko. Ako ne postoji sistem za dosledne referentne tačke osobe, tada je na kraju ta osoba neprepoznatljiva, jer se referentne tačke stalno mijenjaju. Za nas je životno važno da dosledne referentne tačke u odnosu na: 1. Božju ličnost, 2. Božji Zakon, i 3. Jevanđelje budu pokorene Bibliji i njenom otkrivenom Planu spasenja. Doslednost Zakona i doslednost Jevanđelja zavisi od doslednosti Božje ličnosti.

FUTURIZAM

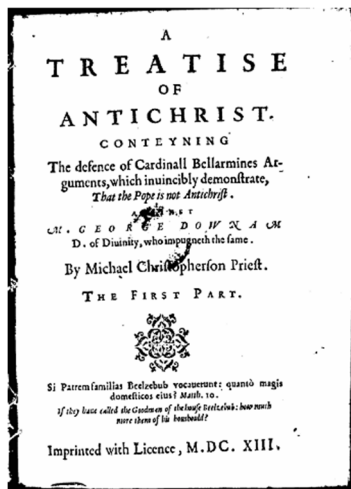
Francisko Ribera (1537-1591) bio je jezuit-
ski doktor teologije, rođen
u Španiji, koji je počeo pi-
sati dugi komentar o knjizi
Otkrivenja pod nazivom
*Sacrum Beati Ioannis A-
postoli, & Evangelistiae
Apocalypsin Commentarij*
između 1585-1590 go-
dine. Umro je 1591. u 54-
oj godini tako da nije mo-
gao nastaviti sa komenta-
rima o Otkrivenju. Kako
bi skinuo optužbu sa Ka-
toličke crkve da je sila an-
tihrista, Ribera je predlo-
žio da se prvih nekoliko

poglavlja Otkrivenja odnosi na antički paganski Rim, dok je osta-
tak ograničio na period u budućnosti od 3 i po doslovne godine,
neposredno pred Drugi dolazak. Tokom tog vremena, Rimokato-
lička crkva će otpasti od pape i biti u otpadničtvu. Zatim će, pre-
dlagao je on, antihrist, pojedinac:

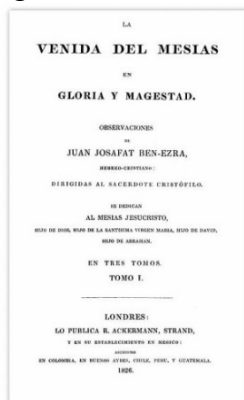
- Progoniti i huliti na svece Božje.
- Ponovo sagraditi hram u Jerusalimu.
- Ukinuti hrišćansku religiju.
- Poreći Isusa Hrista.
- Biti primljen od Jevreja.
- Pretvarati se da je Bog.
- Ubiti dva svjedoka Božja.
- Pokoriti svijet.

Tako prema Riberi 1260 dana, vrijeme vremena i pola vremena

i 42 mjeseca nijesu 1260 godina, već doslovnih 3 i po godine koje nemaju nikakvu primjenu na papsku dominaciju u srednjem vijeku, već se odnose na budućnost pred sami Drugi dolazak. Otuda naziv futurizam.

od 3 i po doslovne godine.

pod pseudonimom Huan Josafa /rabin/ Ben-Ezra oko 1791. La-kunca je pisao pod izmišljenim jevrejskim imenom da bi prikrio činjenicu da je katolik, kako bi svoju knjigu učinio prihvatljivijom u protestantizmu, njegovoj ciljanoj čitalačkoj publici. Takođe

Kardinal **Robert Belarmin**, jedan od najpoznatijih jezuitiskih apologeta, objavio je rad između 1581. i 1593. godine pod nazivom *Disputati-onum Roberti Bellarmini De contro-versiis Christianæ fidei adversus hu-jus temporis hæreticos* (Polemika predavanja vezano za tačke rasprave o hrišćanskom vjerovanju protiv je-resi ovoga vremena), u kojem je ta-kođe negirao princip dan za godinu u vremenskim proročanstvima i gurnuo vladavinu antihrista u budući period

Na istom zadatku radili su engleski jezuita **Michael Walpole** (1570-1624) i **Manuel De La-kunca** (1731–1801), jezuita iz Čilea koji je napisao manuskript na španskom pod naslovom *La Venida del Mesias en Gloria y Magestad* (Dolazak Me-sije u slavi i veličanstvu),

zastupnik futurizma, Lakunca je svjesno pokušao da skinе pritisak sa papstva predlažući da je antihrist još daleko u budućnosti.

Edvard Irving (1792-1834), škotski prezbiterijanac i prethodnik pentekostalnog i harizmatiskog pokreta, preveo je Lakuncino djelo sa španskog na engleski u knjizi pod nazivom *Dolazak Mesije u slavi i veličanstvu* (Volume 1 i Volume 2) sa Uvodnim izlaganjem, koju je 1827. u Londonu objavila izdavačka kuća *L.B. Seeley & Sons*, sa Irvingovim dugačkim predgovorom.

Margaret Mek Donald, petnaestogodišnja djevojčica iz Škotske i član kongregacije Edvarda Irvinga, imala je viziju početkom 1830-ih koja je sadržala Tajno uznesenje vjernika prije pojave Antihrista. Ona je poslala Irvingu pismo o svojoj viziji. Irving je zatim pohađao proročke konferencije koje su počele u Dublinu (Irska) iste decenije u Powerscourt zamku, gdje je promovisao i futurizam i tajno uznesenje.

Džon Nelson Darbi (1800–1882), sveštenik Irske crkve, takođe je bio promoter oba ova učenja.

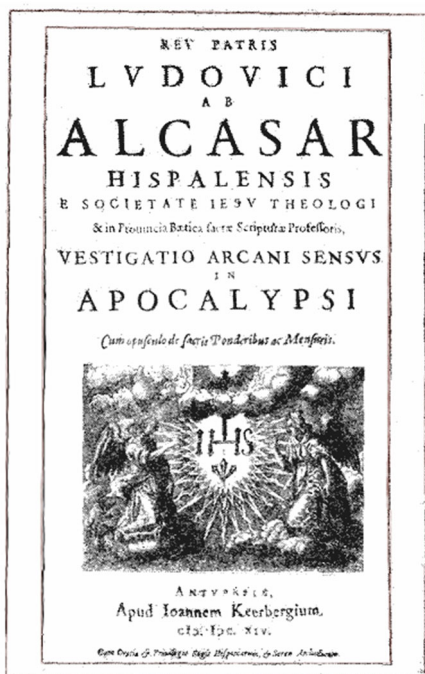
Jezuitski inspirisane laži proširene su na američke protestantske teološke seminare tako da su se neki od njih u potpunosti odrekli istoricizma u tumačenju vremenskih proročanstava iz Danila i Otkrivenja.

PRETERIZAM

Drugo protiv-tumačenje protestantskom istoricizmu lansirao je španski jezuita **Luis De Alkazar** (1554-1613), koji je takođe napisao komentar pod nazivom *Istraživanje skrivenog značenja Apokalipse* na nekih 900 strana. U tom komentaru on predlaže da cijelo Otkrivenje ima primjenu na paganski Rim i prvih šest vjekova hrišćanstva. Prema Alkazaru:

- Otkrivenje 1-11 opisuje odbacivanje Jevreja i uništenje Jerusalima od strane Rimljana.
- Otkrivenje 12-19 bavi se zbacivanjem rimskog pagанизma (velike bludnice) i obraćenjem carstva u crkvu.

- Otkrivenje 20 opisuje završno progonstvo od strane Antihrista, koji je identifikovan kao cesar Neron (54-68 n.e.) i sud.
- Otkrivenje 21-22 opisuje trijumf Novog Jerusalima, Rimo-katoličke crkve.

I opet, Alkazar nije našao nikakvu primjenu proročanstva na srednji vijek ili papstvo. Iako se ovo tumačenje veoma razlikuje od onog koje su iznijeli Francisko Ribera ili kardinal Belarmin, to nema puno veze.

Katolicizam, navodni božanski i nepogrešivi tumač Svetog pisma, prezentovao je dva potpuno različita i nekompatibilna tumačenja proročanstva u očajničkom naporu da pobije tvrdnje reformatora.

Dakle, posle svega zaista je zapanjujuće da futuristička teorija dominira današnjim protestantskim učenjem.

Prema tom učenju, identitet antihrista još uvijek nije poznat, i on će se otkriti u posljednje 3 i po godine Danilovih 70 sedmica, kada će se objaviti kao bog u ponovo izgrađenom hramu u Jerusalimu.

Sličan scenario prihvatili su Mesijanski Jevreji i hrišćanski dispencionalisti koji se nalaze u istom taboru čekalaca trećeg hrama, obnove hramske službe, uzdizanja antihrista i njegovog zacarivanja u Jerusalimu, djelovanja dva (po njima fizička) svjedoka (pretpostavljaju da će to biti Mojsije i Ilija ili alternativno Ilija i Enoh) iz Otkrivenja 11:3-12, dok se neki čak nadaju lokalnom raju u Izraelu, okupljanju 12 plemena i dominaciji Izraela nad narodima

svijeta, i sl.

UNAKRSNA PROVJERA

Moramo bez greške provjeriti sve što se uči protivno Svetom pismu i gdje je to historijski relevantno isto tako. Nemojte koristiti pristrasne hrišćanske izvore. Oni moraju biti bez predrasuda, nepristrasni historijski izvori ili nas neprijatelj može i hoće prevariti. Na primjer, Sotona ima mnogo protuobmana koje se mogu suprotstaviti istini, uključujući laž da su deset rogova zvijeri iz Danila 7 i Otkrivenja 13 deset uzastopnih kraljeva. Ovo je sve sračunato da vas odvrti od prave istine ovih biblijskih odlomaka. Deset rogova su deset kraljeva i ovo je biblijska istina kao što smo već vidjeli i nepogrešivo je jasna iz spisa ispod.

Danilo 7:24 „A deset rogova znači da će se iz tog kraljevstva podići deset kraljeva. Nakon njih podići će se još jedan, i on će biti drugačiji od prethodnih, i poniziće tri kralja.“

Ali što se tiče teze o deset uzastopnih kraljeva, evo samo jednog biblijskog razloga zašto to jednostavno nije moguće.

Danilo 7:8 „Posmatrao sam rogove, i gle, jedan drugi, mali rog, izrastao je među njima, i tri prethodna roga bila su iščupana pred njim. I gle, na tom rogu bile su oči kao oči ljudske i usta koja su govorila velike stvari.“

Primijetićete da stih kaže: „Mali rog, koji se pojavio (izrastao) među njima.“ Da bi se drugo kraljevstvo pojavilo MEĐU njima, svi oni moraju postojati u isto vrijeme. Ovo savršeno odgovara historiji. Opet, kao što smo već vidjeli, papstvo je iskorijenilo Vandale, Herule i Ostrogote jer su im se suprotstavljali da dođu na punu vlast. Ovaj dio historije papska crkva je brižljivo marginalizovala ili pogrešno predstavila, a po svemu sudeći radilo se o narodima koji nisu prihvatili glavne doktrine paganizovanog hrišćanstva koje je otpala crkva počela nametati od 4. vijeka. Kao rezultat toga, nijedno od ovih kraljevstava ili njihovih ekvivalenata ne postoji danas.

7. *Obnovljeni jevrejski hram – činjenica ili fikcija*

Gotovo svaki od hrišćanskih reformatora, kao i prevodioci Biblije KJV, bez problema su shvatili da je čovjek grijeha o kome se govori u 2. poglavlju 2. Solunjanima niko drugi do papa.

2. Solunjanima 2:4 „Koji se protivi i uzvisuje se iznad svega što se naziva ‘bog’ ili se obožava, tako što će sjesti u Božjem hramu kao bog, prikazujući se da je bog.“

Iz ovog stiha dolazi zaključak da jevrejski hram mora biti obnovljen tako da Antihrist može sjediti u hramu Božjem. Prije nego i pomislite da bi ovo moglo biti tačno, sjetite se jedne jednostavne činjenice: **zemaljsko svetište/hram nikada nije bio namijenjen za prijesto bilo kakvog vjerskog poglavara, nema tu funkciju!** Evo još jedne šokantne istine. Ovo je bio dio izmišljenog proročanstva jezuite Franciska Ribere da nas navede da pomislimo da je antihristova sila neka osoba na kraju vremena. Činjenica da je ovo napravljeno kao dio papske kontrareformacije i da su svi rani reformatori znali da se to odnosi na papu trebala bi biti dovoljna, ali ćemo se toga ovlaš dotaknuti. Opet, veliki postotak hrišćanskog stanovništva još uvijek vjeruje u ovu neprekidnu laž.

Grčka riječ koju je Pavle koristio za hram u 2. Solunjanima 2:4 je „nah-os“. Evo nekih drugih spisa koji koriste istu grčku riječ.

1. Korinćanima 3:16 „Zar ne znate da ste vi Božji hram i da Božji Duh prebiva u vama?“

Sada smo mi Božji hram. To je Zajednica vjernih. Evo još dva stiha koja koriste istu grčku riječ:

1. Korinćanima 6:19 „Zar ne znate da je vaše tijelo hram svetog Duha, koji je u vama, koji imate od Boga, i da niste svoji?“

Matej 26:61 „I rekoše: Ovaj je rekao: Mogu da porušim Božji Hram i da ga ponovo sagradim za tri dana.“

Znamo da nije moguće da Isus u gornjem stihu govori o zemaljskom hramu. Postoji mnogo drugih stihova koji bi se mogli citirati, ali ovo bi trebalo biti dovoljno da se vidi o čemu je Pavle ovdje govorio. Pavle je hrišćanski Jevrej in i zna da je hram sada Zajednica vjernih i ako bi Pavle nazvao obnovljeni hram „Božjim hramom“, onda bi poricao ono što je Isus učinio na krstu. Nema šanse da bi neko poput Pavla ikada nazvao obnovljeni hram „Božjim hramom“, jer on nikada ne bi bio Božji hram! Razmotrite šta Isus kaže u sledećim stihovima o Božjem hramu.

U Mateju 23:38 Isus izjavljuje: „Evo, ostavlja vam se vaša kuća pusta.“

Zašto bi Isus tvrdio da će uskoro njihova kuća biti pusta, tj. više neće biti hram Božji ako bi znao da će hram biti autorizovani objekat za bogoslužjenje kontinuirano ili bilo kad u budućnosti?

Matej 27:51 „Tada se zavjesa u Hramu rascijepi nadvoje, od vrha do dna.“

Isus je okončao hramske žrtve kada je postao konačna savršena žrtva za nas. U tom trenutku on je prestao da bude hram Božji kao što je Isus pokazao u Mateju 23:28. Pavle je primio jevanđelje spoznajom otkrivenja (Galatima 1:11-12) i nikada ne bi ovaj skoro uništen hram nazvao Božjim. Pavle je to znao bolje od bilo koga. Sada smo mi Božji hram! Ako bi ga Pavle nazvao Božjim hramom, on bi objavio Bogu da je Isusovo djelo na krstu bilo nepotpuno i da su potrebne daljnje žrtve. Pavle je napisao i poslanicu Jevrejima u kojoj vrlo decidno govori o prestanku zemaljske tipske službe.

Ipak zašto u 2. Solunjanima 2:4 stoji baš termin „hram“? Ovdje se radi o službi. Dok Hrist nakon svog uskrsenja i uznesenja na Nebo vrši stvarnu antitipsku pomirateljsku službu u nebeskom Svetilištu, dotle antihrist na zemlji vrši falsifikovano zemaljsko obožavanje, ukazujući na sebe kao na Hristovog zamjenika ili čak samog Boga i svoju instituciju kao na sredstvo spasenja! Na taj način Antihrist zloupotrebljava „hram“, što je jednako idolopoklonstvu, neznaboštvu i „gadosti koja pustoši“. „Gadost pustošenja“ se

upravo tiče sknavljenja hrama Božjeg. Prvo se dogodilo 586. godine prilikom zauzimanja Jerusalima od Vavilona. Drugi hram je opustošen 70. godine nove ere (vidi: Luka 19:41-44; Matej 23:37-38; 24:1-3, 15-21). Danilo je prorekao da će ovo pustošenje Jerusalima doći kao rezultat toga što će ljudi odbaciti Mesiju, vladara (Danilo 9:24-27). Budući da je Izrael odbacio Mesiju, izgubio je svoje mjesto kao Božji izabrani i omiljeni narod. Isus je predvidio da će se to dogoditi rekavši: „Zato vam kažem: biće vam oduzeto Božje kraljevstvo i dato narodu koji donosi njegove plodove.“ (Matej 21:43) Ko bi bio novi narod da primi kraljevstvo Božje i donese njegove plodove? Biblija daje jasan i koncizan odgovor u pismu apostola Petra preobraćenicima iz neznabožaca koji „u prošlosti nisu bili narod, a sada su narod Božji.“ O preobraćenicima na hrišćanstvo, novom narodu Božjem, on dalje kaže: „Ali vi ste izabrani rod, kraljevsko sveštenstvo, svet narod, narod koji je Božje vlasništvo, da biste objavljivali vrline onoga koji vas je iz tame pozvao u svoju čudesnu svjetlost.“ (1. Petrova 2:9-10) U novoj eri Bog daje obraćenim hrišćanima sve privilegije i obećanja koja su data doslovnom Abramovom sjemenu (vidi Galatima 3:26-29). Sada oni koji su Hristovi preuzimaju ulogu Izraela, a hrišćanska zajednica apsorbira status duhovnog hrama ili svetilišta Božjeg. Sveto pismo to jasno pokazuje u tekstovima kao što su Rimljanima 2:28-29; 9:6-8; Efescima 2:11-13; 19-22; i 1. Petrova 2:5.

U svjetlu ovog novosaveznog principa duhovnog Izraela Danilo govori o gadosti pustoši treći i posljednji put. Ove reference se mogu naći u Danilu 8:13; 11:31 i 12:11 (posljednja čak postavlja vremenski okvir). Pronicljivi proučavaoci proročke istorije shvataju da ovi stihovi predviđaju formiranje i uzdizanje moći papstva. Neosporna je istorijska činjenica da je papstvo unijelo u hrišćansku crkvu one iste paganske prakse zbog kojih je drevni Jerusalem uništen. Danilo 8: „Mali rog“ [Papska crkva] napada „mjesto njegove [Isusove] svetinje,“ „obara istinu na zemlju“ i utvrđuje „prestupnika koji pustoši“ (Danilo 8:11-13). Sile zla „oskrnaviće

svetilište... ukinuće svakidašnju žrtvu, i postaviće gadost koja pustoši.“ (Danilo 11:31). Konačno, Danilovo posljednje poglavlje se odnosi na proročko vrijeme kada je „ukinuta svakidašnja žrtva i uspostavljena gadost koja pustoši“ (Danilo 12:11).

Riječ Božja kaže da je naš Gospod Isus Hrist sada naš veliki Prvosveštenik u svom nebeskom svetilištu (Jevrejima 8:1-2, 6) i da je dobra vijest da sada možemo biti spašeni odlaskom direktno našem ljubljenom nebeskom Ocu preko Isusa Hrista (Jovan 14:6). Papska crkva kaže ne. Ona uči da se ljudi ne mogu spasiti odlaskom direktno Bogu preko Isusa Hrista (protestantska doktrina), već da moramo ići preko Marije, papa, sveštenika i svetaca („hulna imena“ – Otkrivenje 17:3), preko Rimokatoličke crkve. Začudo, ovo zemaljsko sveštenstvo sa svojim brojnim posrednicima zapravo je napad na „poglavara“ (Danilo 8:11) i na „mjesto svetinje njegove“ (Danilo 8:11). Zaista, papski Rim je „srušio istinu na zemlju“ (Danilo 8:12). Ona je „uspijevao i napredovao“ (Danilo 8:12). Otkrivenje 11:1-3 iznova potvrđuje sve ovo, najavljujući 42 mjeseca i 1260 dana gaženja dvorišta svetilišta i biblijske istine („dva svjedoka“ u kostrijeti tj. žalosti) od strane „neznabožaca“. „Dvorište“ predstavlja zemlju gdje skrnavitelji djeluju!

Papa će sjediti [sjediti] na poziciji moći u crkvi „pokazujući sebe da je Bog.“ Zapamtite da papa sada tvrdi da je Bog na zemlji. Svi rani reformatori i protestanti su to znali i nisu bili prevareni Riberinim izmišljenim spisima jer su znali ko je on. Još jedna krucijalna istina koju je Sotona polako izvlačio iz crkava tokom stoljeća. Tako on to radi, polako i suptilno.

8. Još dokaza ko je Antihrist

Mnogima je teško zamisliti da bi antihristova sila mogla biti najmoćnija crkva na zemlji, ali brzim pogledom na neka druga poglavlja Otkrivenja vidjećemo da je antihristov sistem zapravo crkva i ne može biti niko drugi nego crkva koja je vladala kao crkva i država 1260 godina tokom perioda nazvanog mračnim dobom. Studija istorije i inkvizicije bi takođe otkrila ko je ova otpadnička crkva koja progoni. Možete primijetiti da se veliki postotak Otkrivenja bavi ovom silom koja progoni svece i Božjom presudom. Da bi se to pokazalo, potrebno je pokazati da žena u proročanstvu zaista predstavlja crkvu. Vrlo je važno razumjeti svu ovu simboliku da bismo razumjeli mnoge reference u Otkrivenju i dio ove crkve kao misteriju Vavilona. Takođe ćete vidjeti čvrste dokaze iz odlomka ispod da je bilo mnogo antihrista u Jovanovo vrijeme i da su izašli iz Božje istinske zajednice i izašli su sami. Ovo je bio početak otpadništva koji je doveo do uspostavljanja rimske crkve.

1. Jovanova 2:18-19 „Djeco, poslednji je čas, i kao što ste čuli, dolazi Antihrist, ali već sada su se pojavili mnogi antihristi. Po tome znamo da je poslednji čas. **Izašli su od nas**, ali nisu bili od nas, jer da su bili od nas, ostali bi s nama. Ali izašli su da bi se vidjelo da nisu svi od nas.“

BOŽJA PRAVA ZAJEDNICA JE PREDSTAVLJENA KAO ŽENA

Razumijevanje da žena u biblijskom proročanstvu predstavlja zajednicu Božjeg naroda je izuzetno važna stvar koja se ne smije zanemariti jer dokazuje da je „ŽENA“ (uključujući misterijski Vavilon) mora biti „crkva“. Bog takođe spominje „Izrael“ kao „Ženu“ jer predstavlja starosaveznu Zajednicu koja je rodila Muško dijete (Isus Hrista) u Otkrivenju 12. Ne propustite da primijetite da je Bog nazvao Izrael „bludnicom“ jer obožavala je

druge bogove i činila duhovnu preljubu. Koja crkva je izbrisala Uput o idolopoklonstvu i obožavala SUNCE i ima mnogo paganskih tradicija? Koja crkva je promijenila subotu u NEDJELJU u korist obožavanja SUNCA? Koja crkva ima kip svetog Petra u katedrali Svetog Petra koja je prvobitno bila statua paganskog boga Jupitera? Ovoj statui je nekoliko puta zamijenjeno podnožje pohabano od celivanja i zbog mnoštva koje se klanjalo ovoj statui i ljubilo joj stopalo.

Kada je Božja zajednica⁸ odstupila, upoređivana je s pokvarenom ženom.

Sledeći stih se odnosi na izraelski privremeni obredni zakon. Obratite pažnju na to kako ih Bog naziva NJENIM šabatima i NJENIM praznicima itd. Izrael se kroz Stari savez često naziva „Žena“ (ONA) kao starosavezna Zajednica, a kada je obožavala druge bogove itd., nazivana je „bludnica“ i „kurva“.

Osiya 2:11 „Učiniću kraj svoj njenoj radosti, **njenom** prazniku, **njenim** mladinama, **njenim** Šabatima i svim **njenim** svečanostima.“

Ezekiel 16:26-32 „Odavala si se bludu s Egipćanima, susjedima svojim velikoga tijela, i naveliko si blud činila da bi me vrijeđala. Podignuću svoju ruku na tebe i smanjiću ti obrok i predaću te

---

⁸ Primijetićete da namjerno pravimo razliku u terminima između Zajednice Božjeg naroda, biblijske skupštine (eklesije) i „crkve“ – nebiblijskog pojma koji je uveden kada je institucionalizovano paganizovano hrišćanstvo. Po definiciji, „crkva“ je: 1) građevina za javnu hrišćansku službu; 2) sveštenstvo ili činovništvo vjerskog tijela; 3) tijelo ili organizacija ili religijski vjernici; 4) javna božanska služba; 5) sveštenička profesija. (Merriam-Webster Dictionary)

Ali grčka riječ „eklesija“ koja se u većini Biblija prevodi kao „crkva“ uopšte nema to značenje. Taj termin doslovno znači „pozvani“ (iz svijeta od Boga), „skupština“ ili „skup“, i nikad, u nijednom slučaju, se ne odnosi na građevinu niti na sveštenstvo i svešteničku službu. Ovo je vrlo razumljivo kad znamo da pod Novim savezom nije autorizovana nikakva zemaljska sveštenička služba, već Hrist vrši stvarnu antitipsku posredničku službu u korist Božjeg naroda u nebeskoj svetinji (vidi Jevrejima poslanicu). Zemaljska crkvena služba je stoga dokaz falsifikovanja i otpada, između mnogih drugih.

onima koji te mrze da s tobom čine šta im duša želi, filistejskim kćerima, koje su zaprepasćene zbog tvojih besramnih djela. Odavala si se bludu i sa Asircima, jer nisi mogla da zadovoljiš svoju požudu. Odavala si se bludu s njima, ali ni tada nisi zadovoljila svoju požudu. Zato si se naveliko odavala bludu u hananskoj zemlji, i s Haldejcima, ali ni tada nisi zadovoljila svoju požudu. Kako sam samo gnjevan na tebe, govori Gospod, jer činiš sve što čini besramna bludnica! Na svakom raskršću podigla si uzvišenja od zemlje i na svakom trgu načinila si obredne uzvišice, ali nisi bila kao javna bludnica, jer si s prezirom odbijala platu svoju. Kad žena čini preljubu, ona prima strance umjesto svog muža!“

Jeremija 3:1-25 „...Ako čovjek otpusti svoju ženu, pa ona ode od njega i uda se za drugog, hoće li se on opet vratiti k njoj? Zar se time zemlja ne bi potpuno onečistila? A ti si se odavala bludu s mnogim ljubavnicima..., govori Gospod... Onečišćuješ zemlju svojim bludom i svojom zloćom... Tvoje je čelo postalo čelo bludnice. Nemaš više stida... Ovako mi je rekao Gospod: Jesi li vidio šta čini nevjernica Izrael? Odlazi na svaku visoku goru i pod svako zeleno drvo i tamo se bludu odaje.... Kad sam to vidio, otpustio sam nevjernicu Izrael zbog preljube koju je počinila i dao sam joj potvrdu o razvodu. Ali Juda, njena nevjerna sestra, nije se uplašila, nego je i ona otišla i odavala se bludu... Kao kad žena iznevjeri svog muža i ode od njega, tako ste i vi iznevjerili mene, dome Izraelov, govori Gospod.“

Otkrivenje 17:1-5 „I došao je jedan od sedam anđela koji su imali sedam čaša i obratio mi se riječima: Dođi, pokazaću ti sud bludnice velike koja sjedi na mnogim vodama, s kojom su zemaljski kraljevi blud činili, a oni koji žive na zemlji opijali se vinom njenog bluda. Tada me je u duhu odnio u pustinju. I ugledao sam ženu kako sjedi na skerletnoj zvijeri punoj hulnih imena, koja ima sedam glava i deset rogova. Žena je bila obučena u purpur i skerlet, i ukrašena zlatom, dragim kamenjem i biserima. U ruci je imala zlatnu čašu punu gadosti i nečistote svog bluda. Na čelu joj je bilo

napisano ime: Tajna, Vavilon Veliki, majka bludnicama i zemaljskim gadostima.“

Božja prava Zajednica je predstavljena kao žena.

Isaija 54:5-6 „Jer je tvoj muž, tvoj Tvorac, kome je ime Gospod nad vojskama. Sveti Bog Izraelov je tvoj Otkupitelj. On će se zvati Bog nad cijelom zemljom. Jer te je Gospod pozvao kao da si ostavljena žena, žalosnog duha, kao žena u mladosti uzeta koja je kasnije odbačena, kaže tvoj Bog.“

Jeremija 6:2 „Kći cionska nalik je lijepoj i razmaženoj ženi.“

2. Korinćanima 11:2 „Jer revno se brinem za vas kao što to Bog čini, jer sam vas obećao jednom mužu, Hristu, kako bih vas doveo pred njega kao čestitu djevicu.“

Efescima 5:31-32 „Zato će čovjek ostaviti oca i majku i prionuće uz svoju ženu, i njih dvoje postaće jedno tijelo. Velika je ta tajna. A govorim o Hristu i zajednici pozvanih.“

Hrist je predstavljen kao Zaručnik, a Zajednica je nevjesta koja je naravno Žena.

Matej 9:14-15 „Tada mu priđoše Jovanovi učenici i upitaše ga: Kako to da mi i fariseji postimo, a tvoji učenici ne poste? A Isus im reče: Mogu li svatovi da tuguju dok je mladoženja s njima? Ali, doći će vrijeme kada će im oteti mladoženju, i tada će postiti.“

Otkrivenje 12:1 „I pokazao se veliki znak na nebu – žena odjevena u sunce, mjesec joj pod nogama, a na glavi kruna od dvanaest zvijezda.“

Otkrivenje 19:7-8 „Radujmo se i veselimo se i slavu mu dajmo, jer je došla Jagnjetova svadba i spremna je njegova nevjesta! I dato joj je da se obuče u fini lan, sjajan i čist, jer fini lan je pravednost svetih.“

KOLIKO SE U OTKRIVENJU SPOMINJE ANTIHRIST?

Otkrivenje 12 prikazuje Božju pravu Zajednicu predstavljenu kao ženu odjevenu u sunce koja ima krunu sa dvanaest zvijezda i koja rađa muško dijete Isusa. Ova žena predstavlja

Zajednicu Starog saveza (kolektiv) kao Izrael, a kasnije u istom poglavlju kao Zajednicu Novog saveza. Uzgred, ovo nam govori o neprekinutom kontinuitetu istinskog Božjeg naroda. Prvo vidimo da Sotona pokušava da zaustavi starosaveznu Zajednicu (Izrael) koja je donijela muško dijete koje je Isus, a zatim kasnije Sotonu koji progoni Božju Zajednicu ostatka preko papskog sistema, što je takođe prikazano dvjema referencama na mračne godine papske supremacije u periodu od 1260 godina.

Otkrivenje 13. Prethodno smo vidjeli da je prva hibridna zvijer predstavljala papstvo i da ju je otključao Danilo 7 i otkrio ko je antihrist koji je prolio krv miliona nevinih hrišćana koje ćemo vidjeti da se spominju mnogo puta. Kao što smo takođe vidjeli, ova prva zvijer je zadobila smrtonosnu ranu 1798. godine, ali nam je rečeno da će rana biti zacijeljena i tako će Katolička crkva ponovo biti u punoj vlasti. Druga zvijer će vratiti moć prvoj zvijeri i žig zvijeri će biti nametnut.⁹

Otkrivenje 14. Date su tri anđeoske poruke i rečeno nam je da trebamo obožavati samo Boga, a ne antihristovu silu zvijeri. Oni koji obožavaju zvijer dobijaju njen žig i navlače na sebe Božji gnjev, a oni koji to ne čine, prolaze kroz još jedno vrijeme nevolje pod totalitarnim sistemom nalik papskom (kao u mračno doba) jer su odbili obožavati zvijer, i to čine držanjem Božijih Uputa i vjeron Isusovom. Otkrivenje 14:7-12. Ovdje vidimo prvo spominjanje zvijeri koja se naziva Vavilon.

Otkrivenje 15. Vidimo sedam anđela sa sedam poslednjih zala koji se spremaju da se obračunaju sa antihristovskom silom zvijeri, onima koji su primili njen žig, i sa lažnim prorokom (otpalim protestantizmom na čelu sa SAD). Vidimo i one koji su „izvojevali pobjedu nad zvijeri, i nad njenim likom, i nad njegovim žigom, i nad brojem njenog imena.“

---

⁹ Detaljnije o ovom predmetu u knjizi „Žig zvijeri“, izdanje Instituta za izučavanje religije, 2022.

KAKO JE VAVILON PAO

Prije nego što pređemo na sledeće poglavlje, prvo moramo proučiti nešto iz biblijske istorije o drevnom Izraelu i doslovnom Vavilonu. Godine 605. prije Hrista, „Nebuhadnezar, kralj Vavilona“ došao je „na Jerusalim i opsjeo ga“ (Danilo 1:1). Jerusalim je osvojen, a Juda je zarobljen na 70 godina (Danilo 9:2). Nakon 70 godina, desio se nevjerovatan splet okolnosti. Eufrat je presušio, Vavilon je osvojen sa istoka i Božji narod je izbavljen. Drevni Vavilon je sjedio na rijeci Eufrat koja je tekla kroz Vavilon ulazeći i izlazeći kroz dvije šiljaste kapije čije su rešetke sezale u korito rijeke. Kada su ove dvostruke kapije bile zatvorene, a svi drugi ulazi zatvoreni, Vavilon je bio praktično neosvojiv. 538. godine prije Hrista, kada je drevni Vavilon pao, njegov kralj i podanici bili su pijani vinom (vidi Danilo 5), kao i stražari koji su zaboravili potpuno zatvoriti dvostruka vrata. Više od 100 godina ranije, Bog je predvidio o Vavilonu i Eufratu: „Presušiću vaše rijeke“ (Isaija 44:27). Gospod je takođe govorio o „Kiru“ čovjeku koji je osvojio Vavilon govoreći: „Ja ću... otvoriti pred njim dvokrilna vrata; i vrata se neće zatvoriti“ (Isaija 45:1). Štaviše, Bog je Kira nazvao „mojim pastirom“ i „njegovim pomazanikom“ (Isaija 44:28; 45:1). Tako je Kir bio tip Isusa Hrista i on je TAKOĐE došao „sa ISTOKA“ (Isaija 46:11).

DVA VAVILONA

Prvo kraljevstvo u Danilu 2 je Vavilon koji je Nebuhadnezar izgradio i koji je bio kralj. Odatle su proizašle Medo-Persija, Grčka i Rim. U današnjem svijetu možete vidjeti dokaze paganizma i tradicija iz sva ova prva četiri kraljevstva, zbog čega je sila zvijeri u Otkrivenju 13 sastavljena od svih zvijeri koje su predstavljale ova prva četiri kraljevstva prikazana kao hibridna koja odgovara zvijerima koje se nalaze u Danilu 7. Ova prva zvijer u Otkrivenju 13, a to je papski sistem, rezultat je svih paganizama i tradicija koje datiraju još od Vavilona. U Starom savezu Vavilon je bio paganski

narod koji je odveo Božji narod u ropstvo i oskrnavio Božji hram. Obožavali su idole i svog kralja, i gazili Riječ Božju pod nogama. Ovaj veliki grad je konačno uništen baš kao što su proroci predviđali. Ovo će se ponoviti duhovno. Kako je ova otpadnička crkva preuzela sve paganstvo i obilježja onoga što je došlo iz doslovnog Vavilona, Bog ovu otpadničku crkvu takođe naziva „VAVILON“.

Sada, u Otkrivenju 16, anđeli počinju da izlivaju kaznu od Boga dok se približavamo drugom Hristovom dolasku. Rečeno nam je da je „veliki Vavilon došao u sjećanje pred Bogom, da mu da čašu vina žestine gnjeva njegovog.“ Šesti anđeo je izlio svoju čašu na veliku rijeku Eufrat; i voda mu je presušila da se pripremi put kraljevima ISTOKA.“ Upamtite da ovdje ima puno simbolike i PARALELE sa doslovnim Vavilonom, tako da ovo nije doslovna rijeka Eufrat na kojoj je izgrađen Vavilon i koja je isušena da bi se porazio tadašnji Vavilon.

Otkrivenje 17 pokazuje „sud velikoj bludnici koja sjedi na mnogim vodama.“ Ova „žena je pijana od krvi svetaca i od krvi Isusovih mučenika.“ Ovo se odnosi na duhovni Vavilon. On takođe sjedi na rijeci Eufrat koja je presušila kao što je spomenuto u Otkrivenju 16, ali to se ne odnosi na doslovnu rijeku. Doslovni Vavilon je sjedio na doslovnoj rijeci Eufrat, ali duhovni Vavilon sjedi na duhovnoj ili simboličnoj rijeci Eufrat. Nije nam prepušteno da nagađamo šta ova simbolična voda predstavlja. Stih 17 kaže da voda na kojoj sjedi duhovni Vavilon predstavlja „narode, i mnoštvo, i nacije i jezike.“ Dakle, ono što je presušilo je podrška naroda ovom antihristovom papskom sistemu. Bog otvara ljudima oči da shvate da su prevareni i „oni će zamrzjeti bludnicu i opustošiće je i ogoliti, i poješće njeno meso i spaliće je vatrom.“ Doslovni Vavilon je poražen tako što je Kir isušio njenu doslovnu vodu (Eufrat), a duhovna misterija Vavilon će biti poražen od Boga isušivanjem njene simbolične vode (podrške mnoštva ljudi). Za više informacija pogledajte članak „Armagedonska bitka“ na sajtu religija.me.

U Otkrivenju 18 rečeno nam je da je pao Vavilon koji je učinio da su se „svi narodi opili vinom gnjeva njenog bluda. Kraljevi zemaljski s njom su blud činili, a trgovci zemaljski obogatili su se od silne i besramne raskoši njene.“ „U tom se gradu našla krv proroka i svetih i svih koji su pobijeni na zemlji“ kroz mračno doba. Vidimo i poziv da „BOŽJI NAROD“ izađe iz „NJE“ kako ne bi sudjelovali u NJENIM grijesima ili pošastima (Otkrivenje 18:2-4). Bog zna da postoje mnoga Njegova prava djeca nevino uhvaćena u ovaj antihristov papski sistem koji ne razumiju šta je ova crkva zapravo ili šta je uradila.

U Otkrivenju 19, kazna je potpuna i papstvo je uništeno: „Posle toga začuo sam snažan glas kao glas silnog mnoštva na nebu, kako govori: Hvalite Gospoda! Spasenje i slava i moć pripadaju našem Bogu, jer su njegove presude istinite i pravedne. Jer je izvršio sud nad velikom bludnicom, koja je pokvarila zemlju svojim bludom, i osvetio je na njoj krv svojih slugu.“

Kao što vidite, papski sistem je glavna tema u Otkrivenju, kao i Danilu, jer nedugo nakon Hrista, ONA je nastavila da ima ogroman uticaj na ono što je zaista važno Bogu, tj. Njegovu Zajednicu. Drugim riječima, Biblija se ne bavi svim paganskim kraljevstvima ili neznabožačkim religijama po svijetu, iako su i one sve proizvod prvobitnog poslepotopnog otpadništva prilikom izgradnje Vavilonske kule u ravnici Senar. Biblija se s posebnom pažnjom bavi stvarima i entitetima relevantnim za Božji narod tj. njihovo spasenje. Da se papska crkva ne predstavlja kao hrišćanska i ne polaže pravo na neprikosnoveni autoritet u hrišćanstvu, vjerovatno bi jedva bila vrijedna pomena. Ona je korijen mnogih lažnih doktrina, promijenila je Božji zakon i prolila krv miliona nevinih hrišćana koje su nazivali jereticima itd.

Dakle, za više dokaza o tome ko je antihrist dokazujemo da je sila Zvijeri takođe Misterijski Vavilon. Kada je Izrael počinio duhovnu preljubu, Bog je nazvao svoju starosaveznu Zajednicu „ŽENA KURVOM“, „bludnicom“ i „prostitutkom“ i optužio je za

„blud“ i „preljubu“. Katolička crkva je kriva za mnogo gore stvari od Izraela. U svom obraćanju nacijama, prethodni papa Benedikt XIV izazvao je veliku pometnju među mnogim crkvama jer je nazvao Katoličku crkvu „MAJKOM“ Crkvom i pozvao da se sve crkve kćeri vrate NJOJ. Veliki postotak crkava danas se naziva crkvama kćerima jer su izvorno potekle iz Katoličke crkve, npr. Martin Luter, koji je bio katolički sveštenik, osnovao je Luteransku crkvu. Nažalost, mnoge crkve kćeri su takođe naslijedile razne lažne doktrine kojih se nisu bile voljne odreći i zbog toga se ONA naziva „MAJKA BLUDNICA“ kao i Misterijski Vavilon.

I jeste li se ikada zapitali zašto je Bog koristio simboliku da sakrije identitet antihristove zvijeri u biblijskom proročtvu kako se ne bi razumjelo sve do kraja mračnog doba kada je Katolička crkva vladala kao crkva i država? Biblija je bila u rukama Katoličke crkve sve ove godine, i da su oni direktno identifikovani u Svetom pismu, šta bi uradili sa Biblijom? Oni bi promijenili ono što Sveto pismo kaže! Zato su jezuite natjerali da pišu lažna tumačenja biblijskih proročanstava kako bi pokušali sakriti ono što su svi protestanti počeli učiti. Da se Biblija ni na koji način ne odnosi na Katoličku crkvu, onda Bog ne bi trebao skrivati značenje biblijskog proročanstva u simbolizmu jer ne bi postojao rizik da se ono promijeni.

BOŽJA PRAVA ZAJEDNICA NASUPROT LAŽNE OTPADNIČKE CRKVE

U Otkrivenju 12, Božja prava Zajednica je opisana kao „veliki znak na nebu – žena odjevena u sunce, mjesec joj pod nogama, a na glavi kruna od dvanaest zvijezda“ u snažnom kontrastu sa „velikom kurvom“ misterije Vavilona; „Žena je bila obučena u purpur i skerlet, i ukrašena zlatom, dragim kamenjem i biserima. U ruci je imala zlatnu čašu punu gadosti i nečistote svog bluda.“ (Otkrivenje 17:4) Bog upoređuje svoju Zajednicu sa „ženom“ koja se „pripremila za jagnjetovu svadbenu večeru“ (Otkrivenje 19:7-9). Ovdje je Hrist mladoženja, a Skupština nevjesta (žena). Vavilonska žena

koja je „pala“ (Otkrivenje 14:8; 18:2) stoga mora značiti da „Tajna Vavilon“ predstavlja globalno podržanu crkvu koja je otpala od svog pravog mladoženje, Isusa Hrista, i od biblijske istine i Božjeg zakona. Žena „obučena u sunce“ (st. 1), s druge strane, je Božja prava Zajednica koja donosi svjetlo u svijet i još uvijek drži Božje Upute (st. 17) u poslušnosti punoj ljubavi na isti način na koji je to činila rana Zajednica, te otuda i termin ostatak. Obratite pažnju na to kako 12 zvijezda čine krunu (nasuprot jednoj). Kruna označava vladavinu i organizaciju. U Starom savezu ste imali 12 plemena Izraela i 12 sudija, a u Novom savezu je bilo 12 apostola, a Zajednica ostatka koja će biti zapečaćena za spasenje u Istražnom Božjem sudu je simbolizovana brojem 144.000, što je množina od 12 x 12.000, dakle, punoća spasenih. Obratite pažnju da Božja prava Zajednica mora da bježi 1260 godina od iste sedmoglave desetoroge zvijeri opisane u Otkrivenju 13 i Danilu 7 koju predstavlja papstvo. (Otkrivenje 12:6, 14. Uporedi sa Danilo 7:25)

Kao što se može vidjeti iz gornjeg poređenja, u Otkrivenju 17 imamo apsolutnu suprotnost Božjoj pravoj Zajednici. Ovdje nalazimo ŽENU koja predstavlja crkvu opisanu kao VELIKA KURVA koja je otpadnička crkva pijana od krvi svetaca i apsolutno je i nesumnjivo Papska crkva.

Otkrivenje 17:1-6 „...Dođi, pokazaću ti sud bludnice velike koja sjedi na mnogim vodama, s kojom su zemaljski kraljevi blud činili, a oni koji žive na zemlji opijali se vinom njenog bluda. Tada me je u duhu odnio u pustinju. I ugledao sam ženu kako sjedi na skerletnoj zvijeri punoj hulnih imena, koja ima sedam glava i deset rogova. Žena je bila obučena u purpur i skerlet, i ukrašena zlatom, dragim kamenjem i biserima. U ruci je imala zlatnu čašu punu gaddosti i nečistote svog bluda. Na čelu joj je bilo napisano ime: **Misterija, Vavilon Veliki, majka bludnicama i zemaljskim gaddostima**. I vidio sam da je žena pijana od krvi svetih i od krvi Isusovih svjedoka. Kad sam je ugledao, veoma sam se začudio.“

Zapazite stih ispod koji nas obavještava da plava boja

predstavlja zakon deset Božjih Uputa i takođe zapamtite da je Antihrist (Mali rog) namjeravao da promijeni Božji zakon (Danilo 7:25).

Brojevi 15:38-39 „Kaži Izraelovim sinovima da prave sebi rese na rubovima odjeće kroz sve svoje naraštaje, i neka iznad resa na rubovima stavljaju plavu nit. Imaćete rese zato da se, kad ih pogledate, sjetite svih Gospodnjih uputstava i slijedite ih, i da se ne povodite za svojim srcem i svojim očima, što vas navode na preljubu.“

Osim plave, ostale boje odežde koje su sveštenici trebali nositi su bile ljubičasta, grimizna i zlatna. Zapamtite da plava boja predstavlja Božji zakon i da je papstvo mislilo da promijeni Božji zakon. Obratite pažnju da na haljinama katoličkih sveštenika nedostaje plava boja kao i velikoj bludnici (Otk. 17) koja je papstvo i ima iste boje.

Izlazak 28:3-6 „I kaži svim vještim ljudima koje sam darovao duhom mudrosti da naprave Aronu odjeću da bi se posvetio i služio mi kao sveštenik. A ovo je odjeća koju će napraviti: naprsnik, efod, tuniku bez rukava, dugu haljinu, turban i pojas. Neka naprave svetu odjeću za tvog brata Arona i za njegove sinove, da mi služi kao sveštenik. Neka uzmu zlato, plavo predivo, vunu purpurne boje, skerletnu tkaninu i fino laneno platno. Neka naprave efod od zlata, plavog prediva, vune purpurne boje, skerletne tkanine i fino ispredenog lana, vješto izvezen.“

U Jovanovoj viziji u Otkrivenju 17, prikazan nam je sud koji mora doći na majku svih crkava, misterijski Vavilon. Presuda je zato što je namislila da promijeni Božji zakon, da opije stanovnike zemlje lažnim naukama koje diskvalifikuju ljude izvan okrilja spasenja i što ima na rukama krv miliona hrišćana koje je papstvo nazivalo jereticima itd. Primijetićete mnoge od istih identifikacionih znakova kao što ima antihristova sila zvijeri opisana u Otkrivenju 13:1 koja je papski Rim. Budući da žena u biblijskom proročtvu predstavlja crkvu, a zvijer kraljevstvo, ono što simbolično imamo

je žena koja jaše i kontroliše zvijer. Ovo bi doslovno bila crkva koja kontroliše kraljevstvo ili preciznije, crkva koja kontroliše državu kao što je bila Rimokatolička crkva 1260 mračnih godina. Zato Amerika ima u svom Ustavu da crkva mora ostati odvojena od države da se ne bi opet ponovilo strašno progonstvo kao tokom mračnog srednjeg vijeka. Na žalost, ponoviće se i Amerika će biti ta koja će predvoditi svijet u nametanju lika prve zvijeri (papstva) i antihristovog žiga! Imajte na umu da ženi koja jaše zvijer, poput haljine katoličkog sveštenika, nedostaje plava boja. Evo crkve koja kontroliše državu koja je zaboravila i promijenila Božije Upute, i nije čudo kada joj je Aždaja (Sotona) dala moć i veliki autoritet. Papstvo je posebno poznato po promjeni Božje subote i kaže da je to ZNAK njihovog autoriteta da su to mogli učiniti i da ih cijeli protestantski svijet slijedi.

DAVANJE PUNOG KREDIBILITETA GORE NAVEDENIM INFORMACIJAMA

Uvijek postoje oni koji se suprotstavljaju istini sve dok je arhivaralica na ovom svijetu. Detaljno proučavanje biblijskih proročanstava otkriva da Antihrist ne može biti niko drugi do papstvo čak i bez informacija datih u narednim poglavljima, ali skeptici nisu spremni da to prihvate osim ako se to ne može u potpunosti potvrditi istorijom. Za one kojima je potrebno više dokaza, u završnim poglavljima navešćemo mnoštvo istorijskih citata iz relevantnih izvora, uključujući i one koji dokazuju neprekinutu vladavinu papstva kao crkve i države od 538. do 1798. godine.

Za one koji imaju jak želudac koji bi željeli saznati više o progonstvu pod papskom vlašću, pročitajte *Foksovu Knjigu mučenika* (Fox's Book od Martyrs) koja je dostupna na Internetu.¹⁰ Takođe preporučujemo djelo „Pobjedonosna istina“ dr Bendžamina Vilkinsona, u izdanju Instituta za izučavanje religije.

---

¹⁰ <https://www.who-is-the-antichrist.org/FoxesBookOfMartyrs.pdf>

9. Definisanje pojma Antihrist

Ime „antihrist“ nalazi se u samo dvije knjige Biblije, a u svakom slučaju je izričito rečeno da je on već bio na svijetu. Čitamo:

„Djeco, poslednji je čas, i kao što ste čuli, dolazi Antihrist, ali već sada su se pojavili mnogi antihristi. Po tome znamo da je poslednji čas... Ko je lažljivac ako ne onaj ko poriče Isusa kao Hrista? To je Antihrist, onaj koji poriče Oca i Sina.“ (1. Jovanova 2:18, 22) „A svaki duh koji ne priznaje da je Isus Hristos u tijelu došao, nije od Boga: i to je duh antihrista, za kog čujete da dolazi, i sad je već na svijetu.“ (1. Jovanova 4:3) „Jer su mnoge varalice izašle u svijet. Onaj koji ne priznaje dolazak Isusa Hrista u tijelu je varalica i antihrist.“ (2. Jovanova 1:7) Kako iko može, u svjetlu ovih jednostavnih tekstova, reći da antihrist o kojem se ovdje govori još nije došao, kada sami tekstovi izjavljuju da je on već ovdje?

Ovi tekstovi takođe otkrivaju činjenicu da apostol nije vjerovao da je antihrist samo jedna individua, već prije antihrišćanska tendencija u crkvi: organizacija kojom dominira „duh antihrista“, koja ima čovjeka na čelu, tako da kada on umre drugi bi zauzeo njegovo mjesto, a antihrišćanski sistem bi se nastavio. Tako bi postojalo „mnogo antihrista“, kako kaže apostol, ali samo jedan sistem; i ovaj sistem je već toliko napredovao prije nego što je apostol umro, da se spremio da zauzme zajednicu. Njen vođa nije htio prihvatiti apostola Jovana, a drugu braću „one koji ih žele primiti pokušava da spriječi i izbaciti iz zajednice“ (3. Jovanova 1:9, 10). Ovo objašnjava upozorenja u Jovanovim poslanicama protiv ovih „mnogih antihrista“ (1. Jovanova 2:18).

Apostol Pavle je, tokom svog posljednjeg putovanja među skupštinama, okupio starješine i upozorio ih na nadolazeće otpadništvo Zajednice, koje su trebale da unesu njene vođe. On kaže:

„Jer znam da će posle mog odlaska među vas ući teški vukovi koji neće štedjeti stada. I između vas samih dići će se ljudi koji će iznositi iskrivljena učenja da bi odvucli učenike za sobom.“ (Djela apostolska 20:29-30) Kasnije je apostol podsjetio vjernike, da dan Hristovog povratka tada nije bio blizu: „Ne dajte nikome da vas zavede ni na koji način, jer taj dan neće doći dok prvo ne dođe otpad i ne otkrije se Čovjek bezakonja, sin uništenja, koji se protivi i uzvisuje se iznad svega što se naziva ‘bog’ ili se obožava, tako što će sjesti u Božjem hramu [1. Korinćanima 3:10, 16], kao bog, prikazujući se da je bog. Zar se ne sjećate da sam vam to govorio još dok sam bio s vama? I tako sada znate šta ga zadržava, da bi se otkrio u svoje vrijeme. Jer se već radi tajna bezakonja, samo dok se ukloni onaj koji sad zadržava.“ (2. Solunjanima 2:3-7)

Ova proročanstva jasno ističu da će „starješine“ (kasnije nazvani biskupi) „odvući“ ljude od istine Biblije, da slijede ljude, i da je to „otpad“ koji je „već“ počeo u Pavlovo vrijeme koji će se razvijati sve dok se „čovjek“ ne uzvisi da zauzme mjesto Hrista u „crkvi“. Ukratko, antihristovo djelovanje obuhvata četiri aspekta: (1) pretvaranje da radi za Hrista i umjesto Hrista; (2) izvrtnje činjenica o Božjem i Hristovom identitetu (bogohuljenje); (3) obaranje istine jevanđelja i Plana spasenja; i (4) neprijateljstvo prema Božjem narodu. Svaki promišljeni proučavalac proročanstava može vidjeti da to nepogrešivo ukazuje na papstvo i da je potpuno u skladu sa značenjem naziva „antihrist“.

Dr Džejms Strong kaže da „antihrist“ dolazi od dvije grčke riječi, *antee* i *khristos*, i daje sledeću definiciju *antee*: „Suprotno, tj. umesto ili zbog... za, umjesto. Često se koristi u kompoziciji za označavanje... zamjene.“¹¹ Tomas Šeldon Grin kaže: „Anti, pred., protiv; dakle, u korespondenciji sa; umjesto...“¹² Dakle, značenje pojma „antihrist“, kako se koristi u Novom savezu, je rival Hristu,

---

¹¹ *Exhaustive Concordance, Greek Dictionary*, entries Nos. 500, 473.

¹² *Greek-English Lexicon*, p. 14. Boston: 1896.

ili onaj koji pokušava da zauzme mjesto Hrista kao Njegovog „vikara“. Ovo značenje prefiksa „anti“ vidi se i u riječi „anti-papa“.¹³ Sada ćemo vidjeti da je to upravo pozicija koju katolici tvrde za papu, da on drži mjesto Hrista na zemlji. Velečasni T.L. Kinkead kaže:

„Naš Sveti Otac Papa, rimski biskup, je Hristov namjesnik na zemlji i vidljiva glava Crkve.

‘Vikar’ – to jest, onaj koji ima tuđe mjesto i djeluje u njegovo ime.“¹⁴

Velečasni Vilijam Hamfri, S.J., kaže:

„Na mjesto onoga koga predstavlja, postavlja se vikar. On je odjeven njegovom moći, opremljen je njegovim autoritetom... On predstavlja svog glavnog... Učitelj se njegovim imenovanjem za vikara obavezuje da će potvrditi akte svog vikara i priznati ih kao svoje.“¹⁵

Tomas Morel, D.D., i prof. Džon Keri, LL.D., kažu:

„Vicarius, a, um. adj. To je umjesto, ili mjesto drugog; koji opskrbljuje tuđu sobu; zamjenik... Onaj koji obavlja funkciju ili dužnost drugog; punomoćnik, zamjenik.“¹⁶

Kada je snaga ove sličnosti između antihrista iz proroštva i rimskog pape osvanula na umu kardinala Njumana, on je izjavio:

„Ironično, ‘Ako Papa nije Antihrist, imao je nesreću da bude tako sličan njemu’ je zaista još jedan argument u prilog papinim tvrdnjama; pošto Antihrist simulira Hrista, a papa je slika Hrista, Antihrist mora imati neku sličnost sa Papom, ako je ovaj pravi

---

¹³ Za dalje informacije o ovoj tački pogledajte “The Papacy Is Antichrist”, J.A. Wylie, pp. 2-18. Edinburgh: George M’Gibbon.

¹⁴ “Explanation of the Baltimore Catechism,” p. 130. Benziger Brothers. (Odobrio kardinal Gibbons, pet arhibiskupa, devetnaest biskupa, i drugi dostojanstvenici.)

¹⁵ “The Vicar of Christ,” p. 4. New York: Benziger Brothers, 1892.

¹⁶ An Abridgement of Ainsworth’s Latin Dictionary, Designed for the Use of Schools, p. 604. London: 1826.

Hristov namjesnik.“¹⁷

Tako se tvrdi da je papa Hristov namjesnik na zemlji. Ali Hrist je na svom mjestu ostavio sasvim drugog namjesnika, ili Predstavnika; naime, Duha svetog. (Jovan 14:15-18; 16:7) O ovom Predstavniku Hrist kaže: „A utješitelj, Duh sveti, koga će Otac poslati u moje ime, poučiće vas svemu i podsjetiće vas na sve što sam vam govorio.“ „Ali kad dođe Duh istine, uputiće vas u svu istinu!“ Jovan 14:26; 16:13. (Uporedi sa 1. Jovanova 2:20, 27.) Duh sveti, budući da je nadahnuo pisce Biblije (2. Petrova 1:21), svakako treba da bude njen pravi tumač. Na ovo Rimaska crkva odgovara:

„Niti se može reći da će, budući da je knjiga nadahnuta od Boga, njen glavni Autor, Sveti Duh, voditi čitaoca do pravog značenja.

Crkva koja je napravila Bibliju, isto tako tumači Bibliju.“¹⁸

Papa Lav XIII kaže: „Ali vrhovni učitelj u Crkvi je rimski pontif. Stoga sjedinjenje umova zahtijeva, zajedno sa savršenom harmonijom u jednoj vjeri, potpuno potčinjavanje i poslušnost volje Crkvi i rimskom pontifu, kao i samom Bogu.“¹⁹

On dalje kaže:

„Mi na ovoj zemlji držimo mjesto Svemogućeg Boga.“²⁰

Sada smo vidjeli iz autentičnih katoličkih izvora, da papa sebi pripisuje „mjesto Svemogućeg Boga“, Hristovu službu na zemlji i prerogativ Duha svetog, kao jedinog učitelja vjernika i tumača Svetog pisma. Šta je još potrebno da bi se ispunilo predviđanje iz 2. Solunjanima 2:3, 4 i proročanstva o antihristu?

---

¹⁷ Catholic Encyclopaedia, Vol. I, p. 561, art. “Antichrist.”

¹⁸ “Things Catholics Are Asked About,” Martin J. Scott, S. J., Litt. D., pp. 119, 120. N. Y.: Kenedy, 1927.

¹⁹ “The Great Encyclical Letters of Pope Leo XIII,” p. 193. New York: Benziger Bros., 1903.

²⁰ Ibid. p. 304.

10. Svi su se složili oko toga ko je antihrist

Do kraja Reformacije Božji narod se uopšteno slagao da je papstvo antihrist najavljen u proročanstvu. Valdenzi su to učili. Oko 1384. godine nove ere Džon Viklif je napisao knjigu protiv papskog sistema pod naslovom: „O Antecrist and His Meynee.“ U stvari, engleski reformatori: Tindejl, Kranmer, Latimer i Ridli – svi su se složili da ukazuju na papstvo kao na Antihrista. Jan Hus iz Bohemije, u svojoj „De Anatomia Antichristi“, učinio je isto. Okrećući se Njemačkoj, nalazimo da je dr Martin Luter jak u svojim uvjerenjima o ovoj temi. On kaže:

„Papa je... pravi Antihrist, o kome je zapisano, da sjedi u hramu Božijem, među ljudima gdje se Hrist obožava...“

Ali papisti žele da odvrte ovaj odlomak od sebe, i kažu da Hristos i Pavle govore o hramu u Jerusalimu, i da će Antihrist tamo sjediti i vladati; to neće učiniti... To se ne može shvatiti drugačije osim kao novi duhovni hram, za koji on kaže da smo mi.

Tamo papa sjedi i odaje mu se čast, ne iznad Boga, već iznad svega što se zove Bog... Tako i mi vidimo pred našim očima, da mnogi knezovi i svijet smatraju njegov zakon višim i iznad zapovijesti Božjih... Zar se ovo s pravom može nazvati uzdizanjem i poštovanjem Antihrista iznad Boga?²¹

Luter dalje izjavljuje:

„Stoga, neka niko ne sumnja, Božja riječ i ispravno bogopoštovanje dovoljno su me uvjerali da je Papa Antihrist, a da su crkveni redovi njegovi učenici, koji varaju cijeli svijet.“²²

„Nadam se da su poslednji dani pred vratima. Stvari ne mogu postati gore nego što to čini rimska stolica. Ona potiskuje Božije

---

²¹ Luther's Church Postil," "Gospels," 25th Sunday after Trinity, par. 24, 25, Part 2, pp. 734, 735. Stavanger, Norway: 1862..

²² Ibid., Part 1, p. 379.

zapovijesti, uzdiže sopstvene zapovijesti iznad Božijih. Ako ovo nije Antihrist, onda neko drugi mora reći šta je to.“²³

„Papa je pravi Antihrist.“²⁴

Dr Čarls H.H. Rajt, govoreći o biblijskom proroštvu o „antihristu“, kaže: „U svim dobima Crkve, od dana Grgura Velikog do danas, ljudi su ukazivali na papstvo kao ispunjenje proročanstva. To tumačenje je izloženo u Homilijama Engleske crkve i svih reformisanih crkava. Tumačenje je, međutim, ignorisano ili odbačeno od strane kritičara, iz razloga koje nije potrebno precizirati. Međutim, može izdržati sve testove kritike.“²⁵

Kada je Biblija dospjela u štampariju, skoro svi rani reformatori počeli su da razumiju biblijsko proroštvo, a posebno ono o Antihristu. Pravi protestantizam poučava spasenje po milosti kroz vjeru u Isusa (Efescima 2:8) i nadmoć Biblije nad vidljivom crkvom, (2. Timoteju 3:16) nad tradicijama, pastirima, sveštenicima, papama i kraljevima. Takođe uči o sveštenstvu svih vjernika (2. Petrova 2:9-10) i da svi ljudi posvuda mogu biti spašeni dolaskom direktno našem nebeskom Ocu punom ljubavi preko Njegovog jedinog Sina, Isusa Hrista (Jovan 14:6). 1. Timoteju 2:5 kaže: „Jer jedan je Bog, i jedan je posrednik između Boga i ljudi, čovjek, Hristos Isus.“

Protestantska reformacija 1500-ih bukvalno je promijenila tok istorije. To je pomoglo da se Evropa izvuče iz mračnog doba i dovela do uspona istinske vjerske slobode. Njeni izvorni principi na kraju su našli izraz u Prvom amandmanu Ustava Sjedinjenih Američkih Država koji uči da kada je u pitanju religija, zemaljske vlade nemaju pravo kontrolisati savjest. Šta su glavni protestantski reformatori naučavali o Antihristu? Evo još nekoliko komentara koje su iznijeli neki od najuticajnijih hrišćanskih vođa koji su ikada živjeli i što su vjerovali o „malom rogu“ (Danilo 7:8), „zvijeri“

---

²³ “Luther’s Reformatory Works,” p. 280. Copenhagen: 1883.

²⁴ Ibid, p. 278.

²⁵ “Daniel and His Prophecies,” p. 168. London: 1906. (Vidi takođe: Catholic Encyclopaedia, Vol. I, p. 561, art. “Antichrist.”)

(Otkrivenje 13:1) i „čovjeku grijeha“ (2. Solunjanima 2:3) i o Antihristu.

Džon Vesli (1703-1791), metodista: Govoreći o papstvu, Džon Vesli je napisao: „On je u naglašenom smislu, Čovjek grijeha, jer sve vrste grijeha povećava iznad svake mjere. I on je, takođe, ispravno nazvan Sinom propasti, jer je izazvao smrt bezbrojnog mnoštva, kako njegovih protivnika tako i sljedbenika... On je... taj koji sebe uzdiže iznad svega što se zove Bog, ili što se obožava... zahtijevajući najvišu moć i najvišu čast... tražeći prerogative koji pripadaju samo Bogu.“²⁶

Martin Luter (1483-1546): „Luter... je dokazao, otkrivenjima Danila i Svetog Jovana, poslanicama svetog Pavla, svetog Petra i svetog Jude, da je vladavina Antihrista predskazana i opisano u Bibliji, bilo papstvo... I svi su ljudi rekli, Amin! Sveti užas je obuzeo njihove duše. Antihrista su vidjeli kako sjedi na pontifikalnom prijestolu. Ova nova ideja, koja je crpila veću snagu iz proročkih opisa koje je Luter lansirao među svoje savremenike, nanižala je najstrašniji udarac Rimu.“²⁷

Na osnovu proročkih studija, Martin Luter je konačno izjavio: „Ovdje smo uvjereni da je papstvo sjedište pravog i stvarnog Antihrista.“ (18. avgust 1520.)²⁸

Džon Viklif: „Kada je zapadna crkva bila podijeljena oko 40 godina između dvojice rivalskih papa, jednog u Rimu i drugog u Avinjonu u Francuskoj, svaki papa je drugog papu nazivao antihristom – a Džon Viklif je smatrao da su obojicu bili u pravu: „dviije polovine Antihrista, koje čine savršenog Čovjeka grijeha između njih.“²⁹

---

²⁶ *Antichrist and His Ten Kingdoms*, by John Wesley, pg. 110.

²⁷ Preuzeto iz J.H. Merle D'aubigne's *History of the Reformation of the Sixteen Century*, book vi, chapter xii, p. 215.

²⁸ Preuzeto iz *The Prophetic Faith of Our Fathers*, by LeRoy Froom. Vol. 2., pg. 121.

²⁹ Ibid.

Tomas Kranmer (1489-1556), anglikanac: „Iz čega slijedi Rim da bude sjedište antihrista, a papa da je sam antihrist. Isto bih mogao dokazati mnogim drugim spisima, starim piscima i jakim razlozima.“ (Odnosi se na proročanstva u Otkrivenju i Danilu.)³⁰

Žan Kalvin (1509-1564), prezbiterijanac: „Neke osobe smatraju da smo previše strogi i kritični kada rimskog pontifa nazivamo Antihristom. Ali oni koji su ovakvog mišljenja ne smatraju da istu optužbu za drskost iznose protiv samog Pavla, po kome govorimo i čiji jezik usvajamo... Ukratko ću pokazati da se (Pavlove riječi u II Sol. 2) ne mogu imati nikakvo drugo tumačenje osim onog koje ih primjenjuje na papstvo.“³¹

Džon Noks (1505-1572), škotski prezbiterijanac: Džon Noks je nastojao da se suprotstavi „onoj tiraniji koju je sam papa toliko vjekova vršio nad crkvom.“ Kao i kod Lutera, on je konačno zaključio da je papstvo „isti antihrist i sin propasti, o kome Pavle govori“.³²

Rodžer Vilijams (1603-1683), prvi baptistički pastor u Americi: Pastor Vilijams je govorio o papi kao o „navodnom Hristovom namjesniku na zemlji, koji kao Bog sjedi nad Božjim hramom, uzdižući se ne samo iznad svega što se zove Bog, već i nad dušama i savješću svih njegovih vazala, da nad Duhom Hristovim, nad Duhom Svetim, da, i samim Bogom... govoreći protiv Boga nebeskog, misleći da promijeni vremena i zakone; ali on je sin propasti (II Sol. 2).“³³

Vestminstersko ispovijedanje vjere (1647): „Ne postoji drugi poglavar crkve osim Gospoda Isusa Hrista. Niti rimski papa u bilo kom smislu ne može biti glava toga; ali je li taj Antihrist, taj čovjek grijeha i sin pogibelji koji se uzdiže u crkvi protiv Hrista i

---

³⁰ *Works by Cranmer*, Vol. 1, pp. 6-7.

³¹ Preuzeto iz *Institutes of the Christian Religion*, by John Calvin.

³² *The Zurich Letters*, by John Knox, p. 199.

³³ *The Prophetic Faith of Our Fathers*, by Froom, Vol. 3, p. 52.

svega što se zove Bog.“³⁴

Koton Mader (1663-1728), kongregacijski teolog: „Božja proročanstva su prorekla uzdizanje antihrista u hrišćanskoj crkvi: a u rimskom papi, sve karakteristike tog antihrista su tako čudesno odgovorene da ako je neko čitao Sveto pismo a to ne vidi, nad njima je čudesno sljepilo.“³⁵

Veliki oblak svjedoka: „Viklif, Tindejl, Luter, Calvin, Kranmer; u sedamnaestom vijeku, Banjan, prevodioci Biblije kralja Džejsma i ljudi koji su objavili Vestminstersku i Baptističku ispovijest vjere; Ser Isak Njutn, Vesli, Vitfild, Džonatan Edwards; i nedavno Spardžen, biskup J.C. Rajl i dr Martin Lojd-Džons; ovi ljudi, među bezbroj drugih, svi su u papskoj službi vidjeli antihrista.“³⁶

---

³⁴ Preuzeto iz knjige Philipa Schaffa, *The Creeds of Christendom, With a History and Critical Notes*, III, pp. 658, 659, chapter. 25, sec. 6.

³⁵ Preuzeto iz *The Fall of Babylon* by Cotton Mather in Froom's book, *The Prophetic Faith of Our Fathers*, Vol. 3, pg. 113.

³⁶ Preuzeto iz *All Roads Lead to Rome*, by Michael de Semlyen. Dorchester House Publications, p. 205. 1991.

11. Jezuiti potkopavaju istinu

Velečasni Džozef Taner, kaže:

„Uvjeravanje da je papstvo Antihrist toliko je zadobilo umove ljudi, da je Rim konačno uvidio da se mora potruditi i pokušati, iznošenjem drugih sistema tumačenja, suprotstaviti identifikaciji papstva sa Antihristom.

Prema tome, pred kraj vijeka Reformacije, dva njena najučelnija doktora su se posvetila tom zadatku, svaki nastojeći na različite načine da postigne isti cilj; naime, odvratanja ljudskih umova od uočavanja ispunjenja proročanstava o antihristu u papskom sistemu. Jezuita Alkazar se posvetio da istakne preteristički metod tumačenja,... da su se proročanstva o antihristu ispunila prije nego što su pape ikada vladale u Rimu, te da se stoga ne mogu primijeniti na papstvo. S druge strane, isusovac Ribera je pokušao odbaciti primjenu ovih proročanstava na papsku vlast izvodeći futuristički sistem, koji tvrdi da se ta proročanstva ispravno ne odnose na karijeru papstva, već na karijeru nekog budućeg natprirodnog pojedinca, koji tek treba da se pojavi, i da nastavi na vlasti tri i po godine. Stoga, kako Alford kaže, jezuita Ribera, oko 1580. godine nove ere, može se smatrati osnivačem futurističkog sistema u moderno doba.

Za duboko je žaljenje što oni koji drže i zagovaraju futuristički sistem u današnje vrijeme, protestanti kakvi jesu uglavnom, tako zaista igraju na ruku Rimu i pomažu da se papstvo zaštiti od otkrivanja kao antihrista. Dobro je rečeno da ‘futurizam teži da uništi oznaku koju je Sveti Duh stavio na papu.’ Ovo je posebno za žaljenje u vrijeme kada se čini da papski Antihrist ulaže napore da povрати svoju nekadašnju vlast nad ljudskim umovima. Sada još jednom, kao i u reformaciji, posebno je potrebno da njegov pravi karakter

prepoznaju svi koji bi bili vjerni 'svjedočanstvu Isusovom'.³⁷

Da bi potkopali rad reformatora, ti jezuiti, Alkazar i Ribera, prikupili su masu materijala iz spisa crkvenih otaca o Antihristu. To je njihovim radovima dalo izgled naučnog istraživanja, što se dopadalo mnogim protestantskim vođama. (Primjer ovoga može se vidjeti u *Encyclopaedia Biblica*, članak „Antihrist“.) Ali izjave crkvenih otaca koje govore o dolasku Antihrista kao o događaju u budućnosti, ne mogu biti dokaz za Riberinu „futurističku“ teoriju, jer je vladavina papskog Antihrista tada još bila u budućnosti. 1260 godina papskog progona, zvanog Mračni srednji vijek, još nije počelo kada su ovi oci pisali. Pored toga, treba imati u vidu činjenicu da je većina osoba koje je crkva nazvala „ranim crkvenim ocima“ pripadala poluobraćenim ili neobraćenim misticima, asketama, paganskim filozofima ili upućenicima u antičke misterije. Oni nisu baštinili izvornu biblijsku i hrišćansku vjeru, jer da jesu crkva se nikada ne bi pozivala na njihova učenja. Teorije Ribere i Alkazara bile su dijametralno suprotne jedna drugoj, a ipak su obje podučavane kao katoličke istine, preuzete od crkvenih otaca. Iz ovoga vidimo koliko su ovi izvori nepouzdana, baš kao i „oci“ na koje se pozivaju. Dr Adam Klark je očigledno u pravu kada kaže za očeve:

„Možemo sa sigurnošću reći, da nema istine u najortodoksnijim vjerovanjima, koja se ne može dokazati njihovim autoritetom; niti jeres koja je osramotila Rimsku Crkvu koja ih možda ne proziva kao njene podržavaoce. Što se tiče doktrine, njihov autoritet je, za mene, ništavan. Samo Božja Riječ sadrži moj kredo.“³⁸

Na žalost, danas je situacija takva da većina crkava, „nezavisnih“ službi i pojedinaca na neki način, svjesno ili nesvjesno, promoviše određene jezuitske podvale.

---

³⁷ “Daniel and the Revelation,” pp. 16, 17. London: Hodder and Stoughton, 1898.

³⁸ *Commentary on Proverbs 8*.

12. Biblijsko proročanstvo o Antihristu je jasno

Proročanstva Biblije o Antihristu su toliko jasna da ih čak ni rimokatolici ne mogu izbjeći. Sedmo poglavlje Danila predviđa uspon četiri svjetska carstva, za koja Duejeva (katolička) Biblija objašnjava da su „Haldejsko, Persijsko, Grčko i Rimsko carstvo“. Rimsko carstvo je bilo razbijeno na deset manjih kraljevstava između 351. i 476. godine nove ere, a među njima bi trebala izrasti još jedna sila, simbolisana „malim rogom“. O tome Duejeva Biblija kaže: „Još jedan mali rog. Ovo se obično shvata kao Antihrist.“ Danilo 7:7-8. Papstvo je jedina sila koja se pojavila upravo u to vrijeme i koja odgovara svim specifikacijama simbola.

Vidjeli smo kako je papstvo jasno istaknuto u 2. Solunjanima 2:3-7. Ovo proročanstvo kaže da će apostolska zajednica postepeno „otpadati“ sve dok se „čovjek bezakonja“ ne uzvisi da zauzme mjesto Boga u ustanovi kasnije nazvanoj „crkva“. Ova „misterija bezakonja“ je već bila na djelu u Pavlovo vrijeme, ali nešto ju je kočilo (st. 6-7). Sve dok je Rimsko carstvo bilo pagansko i progonovalo hrišćane, nije bilo podsticaja za priključivanje Zajednici radi ovozemaljske dobiti; ali za vrijeme Konstantina i kasnije crkva je postala popularna, a svjetski ambiciozni ljudi borili su se za najviše crkvene funkcije, zbog velike časti i nagrade koji su s njima povezani; a kada je konačno rimska država ukinuta, rimski biskup je sjeo na prijesto Cezara. Stoga je paganski Rim bio taj koji je morao biti „sklonjen s puta“ prije nego što je papski Antihrist mogao doći na vlast. Govoreći o ovoj tački, Katolička enciklopedija kaže: „Prepreka je Rimsko carstvo; glavna spriječena pojava je ‘čovjek grijeha’.“ – Vol. I, str. 560, čl. „Antihrist.“

Duejeva Biblija kaže: „Rimsko carstvo... se prvo moralo uništiti, prije dolaska Antihrista.“ – Napomena o 2. Sol. 2:3.

13. Dvije sporne tačke razjašnjene

Protiv stava reformatora korišćena su dva argumenta koji su mnoge zbunili:

(1) Tvrđilo se da je apostol Jovan koristio dva posebna obilježja: „antihrist“ da označi lažne učitelje svog vremena i „Antihrist“, koji se odnosi na neko nadljudsko čudovište jevrejskog porijekla koje će se pojaviti neposredno prije Hristovog drugog dolaska. Ali po ovom pitanju dr C.H.H. Rajt iskreno primjećuje: „Sv. Jovan, jedini novozavjetni pisac koji koristi taj izraz, ne pravi nikakvu razliku između ‘antihrista’ i ‘antihrista’. Ta razlika je u osnovi bila izum učenih jezuitskih tumača.“³⁹

(2) Drugi prigovor je bio da će „Antihrist“ negirati utjelovljenje, jer poriče da je „Hristos došao u tijelu“ (2. Jovanova 1:7), a pošto papa to ne poriče, stoga ne može biti Antihrist. Ovaj argument se činio toliko logičnim i uvjerljivim da su protestanti, u velikoj mjeri, odustali od protestantske doktrine da je papstvo antihrist, i prestali da protestuju.

Ovaj argument je, međutim, zasnovan na nesporazumu, uzrokovanom previđanjem jedne riječi u tekstu. Antihrist nije trebao poreći da je Hrist došao u tijelu, već je trebalo da porekne da je „došao u tijelu“, u „istoj“ vrsti tijela, kao i ljudski rod koji je došao da spase. (Vidi 1. Jovanova 4:3; 2. Jovanova 1:7 i Jevrejima 2:14, 17.) Da li je Hrist u potpunosti bio Čovjek na zemlji ili „bogočovjek“, neka vrsta supermena sa prikrivenim moćima? Od ove vitalne razlike zavisi prava „istina jevanđelja“. Da li se Hrist sasvim spustio na zemlju da uspostavi kontakt s palom ljudskom rasom, ili samo djelimično, tako da moramo imati svece, pape i sveštenike koji se zalažu za nas s Hristom koji je previše udaljen

---

³⁹ “Daniel and His Prophecies,” p. 165. London: 1906.

od palog čovječanstva i njegovih potreba da ostvari direktan kontakt sa pojedinačnim grešnikom? Upravo ovdje leži velika podjela koja dijeli protestantizam od rimokatolicizma. Da bismo jasno razumjeli ovu tačku, ukratko ćemo razmotriti Hristovo jevanđelje.

Ali prije nego se pozabavimo ovim razlikama, treba istaći još jednu važnu činjenicu koja se zapaža u 1. Jovanovoj poslanici. Pogledajte dobro ovaj stih: „To je Antihrist, **onaj koji poriče Oca i Sina**. Ko god poriče Sina, nema ni Oca. Ko priznaje Sina, ima i Oca. **A u vama neka ostane ono što ste čuli u početku**. Ako ono što ste u početku čuli ostane u vama, i vi ćete ostati u Sinu i u Ocu. A ovo je obećanje koje nam je on dao – vječni život. Ovo vam pišem o onima koji pokušavaju da vas zavedu.“ (2:22-26)

Dakle, krajem 1. vijeka na sceni su već bila neka jeretička učenja čija filozofija je poricala i Oca i Sina. To je morala biti doktrina koja u suštini negira da je Isus stvarni Sin Božji, i da je Bog doslovni Otac. Od 4. i 5. vijeka ovakva nauka o Božanstvu je postala poznata kao „Sveto Trojstvo“ – doktrina koja uči da je Otac Bog, Sin je Bog, Sveti Duh je Bog, a ipak nema tri Boga već je to „trojedini“ jedan Bog. Sva tri „lica“ Božanstva su sujednaka i suvječna. Ako uzmemo ovu dogmu onakvu kakva jeste, Otac ne može biti doslovni Otac niti Sin doslovni Sin. U tom slučaju kompletni Plan spasenja je glumačka izvedba gdje određeni akteri igraju svoje uloge koje su mogli i drugačije podijeliti. Da li se već krajem 1. vijeka apostol Jovan suočio sa nekom vrlo sličnom filozofijom? To je veoma moguće ako imamo u vidu da je „trojstvo“ zapravo stari paganski koncept koji vuče korijene još iz prvog Vavilona, od paganskog trija Nimrod – Semiramida – Tamuz. Kako god bilo, Jovan je naglasio da hrišćani moraju ostati vjerni istini „koju su čuli u početku“, u protivnom rizikuju obećanje vječnog života! (Detaljno na ovu temu se možete upoznati u knjizi „Trojstvo i promjena Božjeg identiteta“, Institut za izučavanje religije.)

14. Hristovo Jevanđelje nasuprot „jevanđelju“ Rima

Kroz grijeh se čovjek odvojio od Boga, a njegova pala priroda suprotstavljena je božanskoj volji; stoga on ne može vlastitim naporom živjeti pobožnim životom, niti može promijeniti svoje srce (Isaija 59:1; Rimljanima 8:7; Jeremija 13:23; Jovan 15:5). Samo kroz Hrista, našeg Posrednika, čovjek može biti izbaavljen od grijeha i ponovo doveden u vezu sa Izvorom čistote i moći.

Ali da bi postao takva povezujuća karika, Hrist je morao da učestvuje i u božanskoj prirodi i u ljudskosti čovjeka, kako bi On svojim izvornim božanskim identitetom, kao jedinorođeni Sin Božji, imao kvalifikaciju da posreduje između vječnog Boga i čovjeka, a svojom ljudskom rukom da zagrlji čovjeka, povezujući tako oboje u svojoj vlastitoj Osobi. U ovom sjedinjenju božanskog sa ljudskim leži „tajna“ jevanđelja, tajna moći da se podigne čovjek iz njegove degradacije. „Velika je tajna pobožnosti: Onaj [Hrist] koji se objavio u tijelu, opravdao se u Duhu, bio razgledan od anđela, obznanio se među narodima, vjerovao se u svijetu, uznio se u slavi.“ (1. Timoteju 3:16) „Misterija“, ili tajna moći da se živi pobožan život u ljudskom tijelu, manifestovala se u životu Isusa Hrista dok je bio na zemlji. (A „Hrist u vama“ je tajna moći da se pobijedi grijeh. Kološanima 1:27.)

Ali zapazite! Pali čovjek je bio taj koji je trebao biti spašen od grijeha. A da bi stupio u kontakt s njim, Hrist se morao spustiti da uzme našu prirodu na Sebe (a ne neku višu vrstu tijela). „A pošto su ta deca sudionici tela i krvi, tako i on sam uze udela u tome, da kroz smrt uništi onoga koji ima vladavinu smrti, to jest Đavola... Zato je u svemu morao da postane poput svoje braće, da bude milosrdan i vjeran kao prvosveštenik u Božjoj službi, kako bi prinio žrtvu pomirenja za grijeha naroda.“ (Jevrejima 2:14, 17) Ovaj tekst

je tako sročan da se ne može pogrešno shvatiti. Hrist je „uzeo dio istog“ tijela i krvi kao i mi; Došao je u „od“ tijela. Negirati ovo je znak Antihrista. (1. Jovanova 4:3; 2. Jovanova 1:7.) Da bi premostio jaz koji je grijeh napravio, Hrist mora imati autorizovano božansko poslanje od Oca, i postati jedno sa čovjekom u ljudskosti, i tako ponovo povezati zemlju sa nebom.

Bog je otkrio ovu istinu patrijarhu Jakovu te usamljene noći u Betelu. Kada se uplašio da su ga njegovi grijesi odsjekli od neba, Bog mu je pokazao one mistične ljestve, koje povezuju zemlju s nebom, što je Hrist povezao sa anđeoskom službom „Sinu čovječjem“ (Postanje 28:12; Jovan 1:51). Dok je jedan pravac pogrešne doktrine pokušao da odsječe gornji dio ovih ljestava negirajući Hristov stvarni identitet kao Božjeg jedinorođenog Sina i izjednačavajući ga sa Ocem, dotle se Rimokatolička crkva „pobrinula“ da odsijeca i donje prečke učeći da je Djevica Marija rođena bez grijeha, te da stoga Hrist nije uzeo na sebe našu vrstu tijela i krvi, nego sveto tijelo, toliko iznad nas da ne pravi kontakt sa našom ljudskošću. Iz tog razloga jadni grešnik ne može doći direktno k Njemu, kažu oni, već mora doći preko Marije, svetaca, papa i sveštenika, koji će posredovati za njega. Ovo je otvorilo kapiju za sve idolopoklonstvo Katoličke crkve. Evo ove dogme predstavljene u autentičnim katoličkim djelima:

„Mi definišemo da je Blažena Djevica Marija u prvom trenutku svog začeca... bila sačuvana od svake mrlje istočnog grijeha.

Za razliku od ostale Adamove djece, Marijina duša nikada nije bila podložna grijehu.“⁴⁰

Sveti doktor Alfons de Liguori kaže: „Isusove zasluge će se podijeliti kroz ruke i posredovanje Marije.“⁴¹

„Bog je odlučio da nam ne udijeli milost osim kroz ruke

---

⁴⁰ “Faith of Our Fathers,” Cardinal Gibbons, pp. 203, 204. Baltimore: 1885.

⁴¹ “Glories of Mary,” p. 180, New Revised Edition. New York: P. J. Kenedy and Sons, 1888.

Marije.⁴²

„Ko god traži i želi dobiti milosti bez posredništva Marije, pokušava da leti bez krila.“⁴³

„Marija je sva nada našeg spasenja.“⁴⁴

„Ti si jedina posrednik grešnika.“⁴⁵

„Svi oni koji su spašeni, spaseni su isključivo uz pomoć ove božanske majke; ... spasenje svih zavisi od propovijedanja Marije.“⁴⁶

Mnoge stvari tražimo od Boga, a ne dobijamo; tražimo ih od Marije i dobićemo ih.⁴⁷

Moglo bi se citirati još mnogo toga.

Protestant se može pitati da li zasluge Hristove žrtve na krstu nisu dovoljne, da bismo mogli primiti milost direktno od Njega. Na ovo katolička crkva odgovara:

„Zasluge i vrline žrtve na krstu su beskonačne; ali ta vrlina i te zasluge moraju se primijeniti, a to se može učiniti samo određenim sredstvima.“⁴⁸

„Sveštenik ima moć ključeva, ili moć izbavljenja grešnika iz pakla, da ih udostoji raja i da ih od Sotoninih robova promijeni u djecu Božiju. I sam Bog je dužan da se pridržava presude svojih sveštenika... Suvereni Gospodar svemira samo slijedi slugu potvrđujući na nebu sve što ovaj odluči na zemlji.“⁴⁹

Treba li uopšte napominjati da je ovo izvrtanje biblijskog koncepta koji uči upravo suprotno – da Božji sluga na zemlji čini unaprijed pripremljena djela Božja kad hodi po Duhu Njegovom, i

---

⁴² Id., p. 180.

⁴³ Id., p. 189.

⁴⁴ Id., p. 195.

⁴⁵ Id., p. 129.

⁴⁶ Id., pp. 19, 20.

⁴⁷ Id., p. 150.

⁴⁸ “Doctrinal Catechism,” S. Keenan, p. 129. New York: Kenedy and Sons, 1846.

⁴⁹ “Dignity and Duties of the Priest,” St. Alphonsus de Liguori, pp. 27, 28. New York: Benziger Brothers, 1888.

da je zapravo ono što govori i čini „u Duhu“ samo objava stvari koje su već autorizovane na Nebu. Nikako obratno.

Ovdje sada imamo pred sobom jedino sredstvo spasenja u rimokatoličkom jevanđelju, kako ga predstavljaju ljudi s neupitnim autoritetom među njima. Ovo baca svjetlo na razlog zašto katolički sveštenik ima toliku vlast nad svojom pastvom. Ne usuđuju mu se suprotstaviti, jer on predstavlja njihovo jedino sredstvo kontakta sa nebom. Odsječeni od crkve, osjećaju da su izgubljeni; jer oni ne znaju za Hrista koji je došao sve do izgubljenog grešnika, kome mogu lično doći i dobiti oprost samo kroz spasonosnu blagodat. Božanske ljestve su tako odsječene, a Marija, sveci i sveštenici su postavljeni kao zamjena. Ali Biblija poznaje samo „jednog Posrednika“, Isusa Hrista (1. Timoteju 2:5; Psalam 49:7, 8).

Međutim, još nismo otišli u dubinu ove „zamjenske misterije.“ Hajdemo sada da napravimo sledeći korak. Pošto su uklonili živog Hrista iz kontakta sa grešnikom, morali su to da zamijene nečim drugim da zadovolje čežnju ljudskog srca za Hristovim prisustvom. A ta zamjena je „žrtvena misa“. Rimska crkva uči da sveštenik u misi mijenja malu hostiju u pravog Hrista, kojem se potom klanjaju i obožavaju, nakon čega ga jedu, vjerujući da postaju dionici Hrista i dobijaju oprostjenje grijeha. Tako su zamijenili živog Hrista u Hrista kojeg je stvorio čovjek. Liguori kaže:

„Da ličnost Otkupitelja još nije bila na svijetu, sveštenik bi izgovaranjem riječi posvećenja proizveo ovu veliku ličnost Čovjeka-Boga. ‘O divno dostojanstvo sveštenika’, viče sveti Augustin; ‘u njihovim rukama, kao u utrobi Presvete Djevice, Sin Božiji se ovaploćuje.’ Stoga se sveštenici nazivaju roditeljima Isusa Hrista...

Tako se sveštenik može, na izvjestan način, nazvati tvorcem svog Stvoritelja. ‘Onaj koji me je stvorio bez mene sam je stvoren od mene!’⁵⁰

---

⁵⁰ “Dignity and Duty of the Priest,” pp. 32,33.

„U poslušnosti riječima svojih sveštenika – Hoc est Corpus Meum – sam Bog silazi na oltar... dolazi gdje god ga zovu, i koliko god ga zovu, i stavlja se u njihove ruke... Mogu ga, ako žele, zatvoriti u tabernakul;... mogu, ako žele, jesti njegovo meso i dati ga za hranu drugima.“⁵¹

Tada se sveštenik i narod klanjaju ovako stvorenom Hristu:
„Podižući česticu Presvetog Sakramenta i okrenuvši se prema narodu, on [sveštenik] kaže: ‘Evo Jagnjeta Božjega, gle Onoga koji uzima na sebe grijeh svijeta.’

I onda kaže tri puta: Gospode, nisam dostojan da udeš pod moj krov; nego samo reci riječ, i duša će moja biti izliječena...

Ovaj čisti i sveti Sakrament. Koji živi i vlada u vijeke vjekova. Amin.“⁵²

U sledećem citatu Katolička crkva objašnjava zašto vjeruje da ovo obožavanje kolačića (hostije) nije idolopoklonstvo:

„Sad se na trenutak okrenite katoličkom oltaru. Prinosi se sveta misna žrtva. Zvono je dalo znak da je blizu najsvetiji i najstrašnji trenutak posvećenja. Još uvijek postoji samo hljeb u ruci sveštenika, a vino u čaši pred njim. Obožavanje ovih beživotnih elemenata bilo bi najgrublje idolopoklonstvo. Ali iznenada, u tišini zadihanog mnoštva, sveštenik izgovara božanske životvorne riječi posvećenja; a ono što je bilo hljeb i vino, više nije hljeb i vino, nego istinsko Tijelo i Krv samoga našeg Gospoda. To je ono isto Tijelo koje je rođeno od Blažene Djevice Marije, koje je umrlo za nas na krstu, koje je ponovo uskrsnulo, i koje i sada sjedi s desne strane Boga Oca...

Sada se u ovoj misteriji moć stvaranja pojavljuje jednako kao i u misteriji utjelovljenja.“⁵³

---

⁵¹ Id., p. 26, 27.

⁵² “The Key of Heaven,” Right Rev. J. Milner, D. A, approved by Cardinal Gibbons, pp. 126, 127. Baltimore: J. Murphy and Co., 1898.

⁵³ “The Holy Mass: The Sacrifice for the Living and the Dead.” M. Muller, pp. 174, 175. New York: 1876.

Pastor Čarls Činikuj, bivši katolički sveštenik, kaže:

„Nikakve riječi ne mogu dati bilo kakvu predstavu o zadovoljstvu koje sam osjećao kada sam sam, klanjajući se pred Hristom kojeg sam načinio na jutarnjoj misi, izlio svoje srce pred Njegove noge... Iskreno mogu reći da su naj srećniji sati koje sam ikada imao, tokom dugih godina tame u koje me je gurnula Rimskak crkva, bili sati u kojima sam se klanjao Hristu kojeg sam napravio svojim usnama...

U stvari, rimokatolici nemaju drugog Spasitelja kome se mogu pokloniti osim onog koji je napravljen posvećenjem hostije. On je jedini Spasitelj koji se ne ljuti na njih, i kome nije potrebno posredovanje djevica i svetaca da bi smirio svoj gnjev.“⁵⁴

U trideset i šestom poglavlju svoje knjige pastor Činikuj govori kako je bio naveden da ozbiljno dovede u pitanje ovo obožavanje rimskog boga-kolačića, „hostije“:

„U proljeće 1840... Otac Dol [stari, slijepi sveštenik, boravio je s njim u Boportu, Kvebek.] Jednog jutra, kada je stari sveštenik bio pred oltarom i služio svoju misu, [i upravo je promijenio hostiju u pravog Hrista, i posegao za njom, nestala je. Pozvao je [Činikuja] uz vrisak nevolje: ‘Dobri Bog je nestao s oltara. On je izgubljen!’ [Činikuj, sjećajući se koliko su često pacovi pokušavali da dobiju kolačić dok je on sam tamo služio, znao je šta se dogodilo, i u svojoj preneraženosti je odgovorio:] ‘Neki pacovi su odvukli i pojeli Dobrog Boga!’ [Tuga starog sveštenika nije imala granice, ali Činikuj je izjavio.] ‘Da sam ja Svemogući Bog, i da je bijedni pacov došao da me pojede, sigurno bih ga na smrt pogodio.’“⁵⁵

Ali katolici poriču da je papstvo Antihrist, jer, kažu oni, Antihrist će doći u poslednjim danima. Na ovo odgovaramo: Istina je da i Pavle i Jovan govore o djelovanju Antihrista u vrijeme Hristovog drugog dolaska, ali takođe govore da je ono već počelo u

---

⁵⁴ “Fifty Years in the Church of Rome,” chapter 17, pars. 29, 31.

⁵⁵ Id., chapter 86, pars. 7, 18, 24.

njihovo vrijeme (1. Jovanova 2:18; 2. Solunjanima 2:7). Postoji prekrasan sklad u ovome kada ga pogledamo u svjetlu Otkrivenja 13:3, 5, 10 i 17:8, gdje se kaže da će ta sila dominirati četrdeset i dva proročka mjeseca, ili hiljadu šezdeset doslovnih godina, nakon čega je „smrtno ranjena“ i neko vrijeme miruje, dok joj smrtna rana ne zacijeli, i cijeli svijet će je opet slijediti u čudu i divljenju, i konačno će biti uništen o Hristovom drugom dolasku. Dakle, Antihrist poslednjih dana je jednostavno papstvo vraćeno na vlast.⁵⁶

„Sami vas romanisti sramote svojim jasnim uvidom u razumijevanje spornih stvari ovog pitanja. Kardinal Maning kaže: ‘Katolička crkva je ili remek-djelo Sotone ili kraljevstvo Sina Božjeg.’ Kardinal Njuman kaže: ‘Sveštenički red je istorijski suština Rimске crkve; ako nije božanski određen, to je doktrinarno suština Antihrista.’ U obje ove izjave stvar je jasna i ista je. Sam Rim priznaje, otvoreno priznaje, da ako nije samo Hristovo kraljevstvo, ono je Antihristovo. Rim izjavljuje da je on jedno ili drugo. On sam predlaže i podstiče ovu svečanu alternativu. Uzdržavaš se od toga, zar ne? Prihvatam to. Savjest me sputava. Istorija me prisiljava. Prošlost, užasna prošlost, diže se preda mnom. Vidim VELIKO OTPADNIŠTVO, vidim pustoš hrišćanskog svijeta, vidim ruševine koje se dime, vidim vladavinu čudovišta; vidim te vice-bogove, tog Grgura VII, tog Inocentija III, tog Bonifacija VIII, tog Aleksandra VI, tog Grgura XI, tog Pija IX; vidim njihov dugi niz. Čujem njihova nepodnošljiva bogohuljenja, vidim njihove odvratne živote. Vidim kako ih obožavaju zaslijepljene generacije, daju šuplje blagoslove, razmjenjuju lažne oprost, stvarajući paganimizovano hrišćanstvo. Vidim njihove robove u livrejama, njihove obrijane sveštenike, njihove ispovjednike celibata; vidim zloglasnu ispovjedaonicu, razorene žene, ubijene nevine; čujem lažljiva odrješenja, umiruće stenjanje. Čujem jauke žrtava; čujem anateme,

---

⁵⁶ Vidi “Romanism and the Reformation,” by H. Grattan Guinness, F. R. G. S., i “The Papacy,” by Dr. J. A. Wylie.

kletve, gromove zabrana; vidim sprave za mučenje, tamnice, kolce; vidim tu neljudsku inkviziciju, te vatre u Smitfildu, te klanice u Sv. Bartolomeju, tu špansku Armadu, te neizrecive ale, taj beskrajni niz ratova, to strašno mnoštvo masakra. Sve to vidim, i u ime propasti koju je učinio u Crkvi i u svijetu, u ime istine koju je poricao, hrama koji je oskrnavio, Boga na kojeg je hulio, duša koje je uništio; u ime miliona koje je obmanuo. Miliona koje je poklao, miliona koje je prokleo; sa svetim ispovjednicima, sa plemenitim reformatorima, sa bezbrojnim mučenicima, sa svetiteljima vjekova, dušama koje je uništio; u ime miliona koje je obmanuo. Proglašavam ga kao remek-djelo Sotone, kao tijelo i dušu i suštinu Antihrista.“⁵⁷

Mi nemamo nikakve potrebe da prepuštamo svojim ličnim osjećajima ili nagađanju koja od dvije pomenute krajnosti je Rim-ska crkva. Biblija i istorija nam daju vrlo precizan odgovor na to pitanje. Upravo zbog opšteg otpada u svijetu koji se naziva hrišćanskim, poruke tri anđela iz Otkrivenja 14. glava uvodi objava svijetu da prihvate „vječno“ jevanđelje – izvorno, istinsko, biblijsko – i da se vrate obožavanju pravog Boga, jer je otpočeo čas Njegovog suda. Samo u punoj svjetlosti ovih poruka može se objaviti i poruka o padu Vavilona i raskrinkati cijeli taj obmanjivački sistem Antihrista.

---

⁵⁷ “Romanism and the Reformation,” H. Grattan Guinness, pp. 158,159. London: 1891

15. Proročka istorija svijeta

Proročanstva Biblije nije teško razumjeti ako slijedimo pravila postavljena u Svetom pismu za tumačenje proročanstava. Ova pravila su malobrojna i nisu komplikovana. Kada se koriste u vezi sa proročkim simbolima, „more“ ili „vode“ označavaju „mnoštvo“ ljudi (Otkrivenje 17:15; Isaija 8:7; 17:12; Jeremija 6:23); „vjetar“ znači „rat“ (Jeremija 4:12-13; 25:31-32); „zvijeri“ označavaju „kraljevstva“ (Danilo 7:23); i „dani“, kada to kontekst zahtijeva, stoje za „godine“ (Ezekiel 4:6).

Prorok Danilo je u viziji vidio četiri vjetra rata, koji su se borili na velikom moru ljudi, i četiri velike zvijeri, ili kraljevstva, kako izlaze jedna za drugom. „Prva je bila kao lav i imala je orlova krila.“ (Danilo 7:2-4) U Jeremiji 49:19, 22, 28, lav se koristi za simbolizaciju kraljevstva Vavilona (606-538. p.n.e.). Druga zvijer je bila poput medvjeda (Danilo 7:5) i označavala je Medo-Persiju, sledeće svjetsko carstvo (538-331. p.n.e.) „Tri rebra u ustima“ su bile tri glavne zemlje koje je osvojilo, Lidiju, Vavilon i Egipat.

Zatim je ugledao leoparda sa četiri glave i četiri krila (st. 6), što simbolizuje Grčko carstvo (331-168. p.n.e.). Leopard je veoma hitar, a dodavanjem četiri krila ovom simbolu bi se pokazalo da će Grčka brzo osvajati, što je bila istina. Aleksandar Veliki je prešao sa svojom vojskom 8.200 kilometara za osam godina i osvojio tada poznati civilizovani svijet. Četiri glave na leopardu označavaju četiri podjele na koje je to carstvo podijeljeno nakon Aleksandrove smrti.

„Četvrta zvijer“, objasnio je anđeo, „biće četvrto kraljevstvo na zemlji.“ (st. 23) Četvrto carstvo od Vavilona bio je Rim (168. p.n.e.. do 476. godine nove ere). Anđeo nas takođe obavještava da je „deset rogova iz ovog kraljevstva deset kraljeva koji će se pojaviti.“ (st. 24) Rimsko carstvo je bilo podijeljeno na samo deset

manjih kraljevstava između 351. i 476. godine nove ere. Slijede njihova drevna i moderna imena:

1. Alemanni – Njemačka.
2. Franci – Francuska.
3. Anglosaksonci – Engleska.
4. Burgundi – Švajcarska.
5. Vizigoti – Španija.
6. Svevi – Portugal.
7. Langobardi – Italija.
8. Heruli.
9. Vandali.
10. Ostrogoti.

Ovo proročanstvo je toliko jasno, a objašnjenje tako prirodno i lako razumljivo, da se svi komentatori, i protestanti i katolici, u potpunosti slažu s njim.⁵⁸

Duejeva, ili katolička, verzija Biblije ima sledeće bilješke o Danilu 7:3, 7, 8. „Četiri velike zvijeri. Naime, Haldejsko, Persijsko, Grčko i Rimsko carstvo.“ „Deset rogova. To jest, deset kraljevstava, (kao Apoc. 17. 12) među kojima će biti podijeljeno carstvo četvrte zvijeri.“ „Još jedan mali rog. Ovo se obično shvata kao Antihrist.“

U vezi sa ovih deset kraljevstava, Ser Isak Njutn kaže: „Koji god da je bio njihov broj kasnije, oni se i dalje nazivaju Deset kraljeva od njihovog prvog broja.“⁵⁹

---

⁵⁸ Vidi Sir Isaac Newton's "Observations upon the Prophecies," pp. 157-159; Bishop Thomas Newton, "Dissertations on the Prophecies," pp. 201-221; Joseph Tanner on "Daniel and the Revelation," pp. 165-174; Martin Luther's "Introduction," pp. 32, 33, Frederikshald, 1853.

⁵⁹ "Daniel and the Apocalypse," p. 187; first printed, 1733; reprinted, London: 1922.

16. Mali rog

„Posmatrao sam rogove, i gle, jedan drugi, mali rog, izrastao je među njima.“ (Danilo 7:8) Razmotrimo sada sve karakteristike koje ovo proročanstvo daje malom rogu, i bićemo primorani zbog težine dokaza da se odlučimo na samo jednu silu kao ispunjenje ovih predviđanja.

1) Trebalo je da se pojavi „među“ deset evropskih kraljevstava na koje je bilo podijeljeno Rimsko carstvo. (st. 8) 2) Nakon njih će se „podignuti“ na vlast.“ (st. 24) 3) „I on će se razlikovati od prvih“ deset kraljevstava; to jest drugačiji je od običnih, sekularnih kraljevstava. (st. 24) Svako ko je upoznat sa historijom zna da je papstvo jedina sila koja odgovara na sve ove specifikacije. Uzdigao se „među“ kraljevstvima Zapadnog Rima, „nakon“ njihovog osnivanja 476. godine nove ere, i razlikovao se od čisto građanske vlasti. Ali anđeo daje još jedan znak identiteta malom rogu. 4) Prije toga „tri prethodna roga bila su iščupana pred njim.“ (st. 8) To jest, nadolazeći je iščupao iz korijena pred sobom tri nekadašnja roga. Tako su tri kraljevstva trebala biti odsječena kako bi se ustupilo mjesto papstvu. Ovo predviđanje je našlo svoje tačno ispunjenje u uništenju tri arijanska kraljevstva: Herula, Vandala i Ostrogota, kao što ćemo sada vidjeti. Velečasni E.B. Eliot, kaže:

„Mogao bih citirati tri koja su iskorijenjena prije Pape sa liste koja je prvi put data; odnosno, Heruli pod Odoakarom, Vandali i Ostrogoti.“⁶⁰

Nekada su se na glavu osvajača stavljale krune pokorenih kraljeva. (2. Samuelova 12:30) Simbolično je stoga prikladno da papa nosi trostruku krunu. Biskup Tomas Njutn, govoreći o moći koja je uništila tri roga, kaže: „I papa je na neki način istakao sebe

---

⁶⁰ “Horae Apocalypicae,” Vol. III, p. 168, Note 1. London: 1862.

za osobu noseći trostruku krunu.“⁶¹

Ovdje je neophodan kratak prikaz političkih i vjerskih prilika u rimskom svijetu kako bi čitalac mogao bolje shvatiti stvarnu situaciju u kojoj su se našla ova tri arijanska kraljevstva. Nakon što je Konstantin premjestio sjedište carstva iz Rima u Konstantinopolj, rimskim narodom je (povremeno) vladalo iz te istočne prijestonice, sve dok papa nije došao na vlast u Rimu. Dok je papstvo postepeno sticalo kontrolu nad narodom Zapada, istočni carevi su se udvarali dobroj volji papa kako bi zadržali svoje zapadne podanike.

Od Konstantinovog do Justinijanova vremena vodila se smrtonosna borba između dvije najveće frakcije crkve, katolika i arijanaca. Često je dolazilo do strašnih sukoba, pa čak i krvoprolića. „Ulice Aleksandrije i Konstantinopolja bile su preplavljene krvlju od strane pristalica suparničkih biskupa.“⁶² Većina varvarskih naroda na koje je Rimsko carstvo bilo podijeljeno prihvatila je katoličku vjeru. Ali Heruli, Vandali i Ostrogoti su bili arijanci.

Dok su carevi tražili pomoć papa iz političkih razloga, pape su tražile pomoć careva da unište arijance. Teodosije, car Istoka, već je (380-395. n.e.) dao „petnaest strogih edikta protiv jeresi, po jedan u prosjeku za svaku godinu svoje vladavine... Tako je počela kampanja koja se završila virtualnim izumiranjem arijanstva u rimskom svijetu.“⁶³

380. godine nove ere, car Teodosije je izdao edikt koji kaže: „Naređujemo onima koji slijede ovaj zakon da preuzmu ime katoličkih hrišćana: sve ostale proglašavamo ludima i glupima i naređujemo da nose sramotno ime jeretika... Ove ćemo pohoditi...

---

⁶¹ “Dissertations on the Prophecies,” p. 220. London.

⁶² “History of Christianity,” H. H. Milman, Book III, chap. 5, par. 2, p. 410. New York: 2-vol. ed., 1881. New York: 2-t. ed., 1881.

⁶³ “Italy and her Invaders,” Thomas Hodgkin, Vol. I, pp. 368, 369. Oxford: Clarendon Press, 8-vol. ed. of 1899.

udarom naše vlasti.“⁶⁴

„Tako su vladavina i zakonodavstvo Teodosija označili linije budućeg odnosa između pape i cara.“⁶⁵

Ambasade su neprekidno prolazile između rimskog pape i cara Konstantinopolja, a 381. godine Teodosije je organizovao opšti savjet klera u Konstantinopolju, koji je konačno uspostavio katoličku doktrinu. „I njemu se, barem koliko i Konstantinu, mora pripisati trajni savez između crkve i države.“⁶⁶

---

⁶⁴ “Italy and her Invaders,” T. Hodgkin, Vol. I, p. 183. Two-vol. ed. of 1880.

⁶⁵ Id., p. 187.

⁶⁶ Id., p. 182, 183.

17. Heruli

Heruli pod Odoakarom su se ustalili u Italiji, 476. godine nove ere; i dok je ovaj arijanski kralj nepristrano vladao svim svojim podanicima, nastojao je da zaštiti svoj narod od progona inaugurisanog udruženim naporima pape i cara. Paskvale Viljari, pišući o periodu između 468. i 483. godine, kaže:

„Papa je u to vrijeme bio moralno, pa čak i više nego moralno gledano, najmoćnija ličnost u Italiji. Da mu se Odovakar [Odoakar], kao arijanac, otvoreno suprotstavio, Simplicije [papa] bi lako mogao podići cijelu zemlju protiv njega i onemogućiti mu da zadrži svoj položaj u Italiji.“⁶⁷

I upravo se takva prilika ubrzo ukazala:

„Papa Simplicije je umro 2. marta 483. godine, nakon čega je Odovakar napravio pogrešan potez, čije je posledice ubrzo osjetio. Za njega je nesumnjivo bilo veoma važno da kontroliše izbor novog pontifa. Nastojao je ne samo spriječiti nered koji su često izazivali krvoproliće na ulicama Rima u sličnim prilikama, već je želio i papu dobro raspoloženog prema sebi. Dakle, kada se preliminarna skupština nije uspjela dogovoriti oko izbora kandidata, pretorijanski prefekt Sesina Bazilius iznenada se umiješao u Odovakarov ime i izjavio da nijedan izbor neće biti valjan bez kraljevog glasa... Izdat je i dekret kojim se zabranjuje otuđenje crkvene imovine i prijeti anatemom svima koji je ne poštuju. Nakon toga je sazvana Skupština da odobri uredbu i odluči o izboru, što je rezultiralo u korist Feliksa II (483-492), kandidata kojeg je preporučio Odovakar.“⁶⁸

„Njegovo miješanje u papske izbore bacilo je u Rimsku

---

⁶⁷ “The Barbarian Invasion of Italy,” Vol. I, pp. 145, 146. New York: Charles Scribner’s Sons, 1902.

⁶⁸ Id., p. 146.

crkvu sjeme dubokog i prijetećeg nepovjerenja prema njemu.“⁶⁹

Rim nikada nije mogao oprostiti takvu uvredu, a preko svog vjernog saveznika, cara, drugi varvarski narod, Ostrogoti, pozvan je da uništi omražene Herule. Nikolo Makijaveli priča kako su pape koristile takav metod. On kaže:

„Skoro sve ratove koje su sjeverni varvari vodili u Italiji, može se ovdje primijetiti, izazvali su pontifi; a horde, kojima je zemlja bila preplavljena, uglavnom su pozivane od njih. Isti način postupanja se nastavio i dalje, i držao je Italiju slabom i nesređenom.“⁷⁰

Viljari kaže da je Teodorik na čelu ostrogotskih hordi ušao u Italiju u jesen 488., potpomognut autoritetom cara i Crkve. Budući da je nesloga koja je sada izbila između Odovakara i pape oslabila prvog i time ga učinila manje strašnim, nakon dvije katastrofalne bitke povukao se prema gradu Rimu radi sigurnosti od Ostrogota, ali „vrata Rima su bila zatvorena za njegovo lice, a stanovnici Italije počeli su prema njemu pokazivati izrazito neprijateljstvo; dijealom zbog njegovog nedavnog sukoba s crkvom, dijelom zbog pojačanih djela pljačke... Crkva je iskoristila sve ove uzroke nezadovoljstva kako bi uzбудila narod protiv njega; i ubrzo je otvoreno rečeno da je sveštenstvo organizovalo opštu zavjeru protiv njega, čini se, donekle, u stilu sicilijanskih Vespera.“^{71 72}

Džon Henri kardinal Njuman, kaže:

„Odoakar je tonuo pred Teodorikom, a papa je mijenjao jednog arijanskog gospodara drugim.“⁷³

Viljari nastavlja: „Petog marta 493. Teodorik je trijumfalno

---

⁶⁹ Id., p. 147.

⁷⁰ “History of Florence,” p. 13. Washington and London: Universal Classics Library, 1901.

⁷¹ https://en.wikipedia.org/wiki/Sicilian_Vespers

⁷² “The Barbarian Invasion of Italy,” 2-vol. ed. of 1880. Vol. I, pp. 153-156.

⁷³ “An Essay on the Development of Christian Doctrine,” Part II, p. 320. London: 1878.

ušao u Ravenu, sve sveštenstvo mu je izašlo u susret, pjevajući psalme, i s nadbiskupom na čelu procesije.⁷⁴

Deset dana kasnije Odoakar je hladnokrvno ubijen.

Hodžkin ističe da je ovaj dolazak nadbiskupa u susret Ostrogotima bio insceniran kako bi se „živo utisnuo u umove i Italijana i Ostrogota da je Teodorik došao kao prijatelj Katoličke crkve“.⁷⁵

Heruli su nestali iz istorije. Tako je prvi od tri roga u Danilu 7:8 „iščupan iz korijena“, a istorija ne ostavlja mjesta sumnji osim da je papstvo preko svojih saveznika osmislilo ovaj čin zbog svog protivljenja arijanstvu.

---

⁷⁴ “The Barbarian Invasion of Italy,” Vol. I, p. 158.

⁷⁵ “Italy and Her Invaders,” 8-vol. ed., Vol. III, book 4, pp. 234, 235. Hodžkin dalje navodi da je rimsko sveštenstvo bilo upućeno u strašnu tajnu zavjeru o ubistvu Odovakarovih sledbenika širom Italije. (Id., pp. 225, 226.)

18. Car Justinijan

Prije prelaska na sledeću silu koju je uništio papstvo, ukratko ćemo iznijeti stanje Rimskog carstva u ovom trenutku. Justinijan se konačno popeo na tron Konstantinopolja kao car Istoka, 527. godine nove ere. Justinijan se smatra jednim od najistaknutijih i najuticajnijih rimskih careva, a istoričari su ga često okarakterisali kao radoholičara koji je neumorno radio na širenju Vizantijskog carstva. Jedan od najtrajnijih aspekata njegovog nasleđa bilo je jednoobrazno prepisivanje rimskog prava, *Corpus Juris Civilis*, koji je prvi put primijenjen u cijeloj kontinentalnoj Evropi i još uvijek je osnova građanskog prava u mnogim modernim državama. Bio je pronicljiv političar i u nastojanju da proširi vlast na čitavo Rimsko carstvo shvatio je potrebu za osiguranjem saradnje visoko organizovane Katoličke crkve, jer je njome upravljao jedan poglavar (papa) i djelovali su kao jedinica po cijelom carstvu, dok su arijanski narodi stajali odvojeno, bez ikakve centralne organizacije, pa su stoga bili slabi. I tada su arijanci bili veoma bogati, i ako je Justinijan mogao da ih osvoji u ime „prave crkve“, mogao bi da konfiskuje njihovu imovinu i tako obezbedi sredstva za nastavak svojih brojnih ratova. Čitamo:

„Justinijan (527)... je već razmišljao o osvajanju Italije i Afrike.“⁷⁶

„Justinijan je smatrao da je podrška pape neophodna u njegovom ponovnom osvajanju Zapada.“⁷⁷

„Justinijan nije štedio ništa u svojim naporima da pomiri Rimsku crkvu, a sa evidentnim zadovoljstvom nalazimo umetnuta u Justinijanov zakonik papska pisma, koja su hvalila njegove

---

⁷⁶ “Decline and Fall,” Edward Gibbon, chap. 89, par. 17

⁷⁷ “History of Medieval Europe,” L. Thorndike, Ph. D., p. 133. Cambridge, Mass.: 1918.

napore da održi ‘crkveni mir i jedinstvo religije’⁷⁸

Prokopije, historičar koji je pratio Justinijanove vojske, kaže:

„U svojoj revnosti da okupi sve ljude u jednu hrišćansku doktrinu, on je bezobzirno ubijao sve koji se nisu slagali, a to je učinio i u ime pobožnosti. Jer on to nije nazvao ubistvom, kada su oni koji su poginuli imali vjerovanje koje je bilo drugačije od njegovog.“⁷⁹

„Sada su crkve ovih takozvanih jeretika, posebno one koje su pripadale arijanskim neistomišljenicima, bile gotovo nevjerovatno bogate.“⁸⁰

„Agenti su bili svuda poslani da primoraju koga god im se nađe da se odrekne vjere svojih očeva... Tako su mnogi stradali od strane frakcije progona; ... ali većina njih je daleko napustila zemlju svojih očeva i pobjegla iz zemlje... i od tada je cijelo Rimsko carstvo bilo poprište masakra i bijega.“⁸¹

Dom Džon Čepmen (rimokatolik) kaže o Justinijanu:

„Osjećao se kao namjesnik Svemogućeg koji će vladati svijetom i sve dovesti u službu Hrista. Njegovi ratovi su bili sveti ratovi. U kasnijim vjekovima vizantijska bitka je počinjala kao crkvena ceremonija. Čak je i u šestom vijeku svaki poduhvat bio posvećen religiji.

Bio je dobro svjestan da je razborit progon velika pomoć za preobraćenje!... On je ojačao postojeće zakone protiv pagana, Jevreja i jeretika.... Mnogi su spaljeni u Konstantinopolju nakon što je car učinio uzaludne pokušaje da ih preobrati. Jovan iz Efesa... bio je zaposlen u ovom apostolatu. On se hvali da je 546. godine zadobio 70.000 pagana u Maloj Aziji, uključujući plemiće i retoričare i ljekare, i mnoge u Konstantinopolju. Mučenja su otkrila

---

⁷⁸ “Cambridge Medieval History,” Bury, Gwatkin, and Whitney, Vol. II, p. 44. New York: 1913.

⁷⁹ “Secret History of the Court of Justinian,” pp. 188, 189. Chicago: P. Covici, 1927.

⁸⁰ Id., p. 121.

⁸¹ Id., p. 122.

ove ljude, a bičevanja i zatvaranje naveli su ih da prihvate pouku i krštenje. Neki Patricije, po imenu Fokus, čuvši da je osuđen, uzeo je otrov. Car je naredio da se sahrani kao što se sahranjuje magarac. Pobožni car je platio sve troškove ove hrišćanske misije i svakom od 70.000 Azijata dao bijele haljine za njihovo krštenje i parče novca.

Drugim jereticima je dato tri mjeseca milosti. Svi magistrati i vojnici morali su se zakleti da su katolici.⁸²

---

⁸² "Studies in the Early Papacy," Dom John Chapman, p. 222. London: Sheed and Ward, 1928. New York: Benziger Brothers.

19. Vandali

„Justinijanov željeni cilj bio je ponovno osvajanje Italije od strane Carstva; ali da bi u tome uspio, bilo je potrebno osigurati mu pozadinu zbacivanjem Vandala i ponovnim posjedovanjem Afrike.“⁸³

Ubrzo se pojavio izgovor za kršenje zakletve mira sa arijanskim Vandalima. Vandalska vlada tlačila je rimokatolike baš kao što je car, pod uticajem papstva, tlačio arijance. Ali kada je Hilderik došao na vandalski prijesto, on je, pod uticajem svoje katoličke žene, vratio rimsko sveštenstvo na njihove stare privilegije, a to je toliko smetalo vandalskim vođama da ga je Gelimer, revni arijanac, svrgnuo s prijestola i zatvorio, i vladao na njegovom mjestu. „Tako je upućen snažan poziv na pobožnost [?] Cara da izbavi pravu katoličku crkvu Zapada iz ruku varvarskih jeretika.“⁸⁴

Justinijan se neko vrijeme pokolebao, plašeći se da napadne ove ratoborne Vandale, ali ga je katolički biskup uvjeravao u pobjedu, tvrdeći da je „vidio viziju, u kojoj je Bog zapovjedio da se odmah započne rat. ‘To je volja neba, o care!’ uzviknuo je biskup.“⁸⁵

Izdajstvo, koje je kod Rima i njegovih saveznika oduvijek bilo opravdano oružje, ovdje je u službi crkve koristio njen poslušni sin. Justinijan je poslao vojsku od 200.000 obučениh ljudi pod vođstvom Velizara da pokore Vandale, bez objave rata i bez znanja Gelimera, njihovog kralja. Viljari kaže:

„Velizar se iskrcao na afričku obalu, devet dana marša od Kartage [prijestonice Vandala]. Nije zauzeo stav osvajača, već je došao, kako je rekao, kao oslobodilac katolika i Rimljana, klera i laika, koji su svi bili podjednako tlačeni od strane tih stranih

---

⁸³ “The Barbarian Invasion of Italy,” P. Villari, Vol. I, p. 197.

⁸⁴ “Medieval and Modern History,” P. V. N. Myers, p. 62. Boston: 1897.

⁸⁵ Id., p. 63.

varvara, jeretika Vandala.“⁸⁶

Tako je Velizar dobio oduševljenu podršku velikog dijela stanovništva. Kako bi potkopao revnost vandalskih vođa za njihovog kralja, poslao je „vodećim ljudima Vandala“ pismo od Justinijana, u kojem se navodi da namjerava samo zbaciti s prijestola kralja uzurpatora, koji je tiranisao nad njima, i vratiti im slobodu. Pismo glasi:

„Naša namjera nije da idemo u rat sa Vandalima, niti kršimo naš ugovor sa Gajserikom. Mi samo pokušavamo da svrgnemo vašeg tiranina, koji omalovažavajući Gajserikov testament drži vašeg kralja u zarobljeništvu... Zato nam se pridružite u oslobođanju od tako opake tiranije, da biste mogli uživati u miru i slobodi. Dajemo vam obećanje u ime Boga da ćemo vam dati ove blagoslove.“⁸⁷

Ali Justinijan nikada nije namjeravao održati svoju svečanu zakletvu da bi im dao slobodu, i narod je ubrzo smatrao Rim najstrožim tiranom.

„Godine 533. vizantijski vojskovođa Velizar iskrcao se u Africi. Vandali su bili nekoliko puta poraženi, a Kartagina je pala 15. septembra 533... U narednoj godini Afrika, Sardinija i Korzika vraćene su Rimskom carstvu. Kao nacija, Vandali su ubrzo prestali da postoje.“⁸⁸

„Vjerska netrpeljivost pratila je imperijalnu restauraciju na Zapadu. U Africi, kao i u Italiji, arijanci su bili opljačkani za dobrobit katolika, njihove crkve su uništene, a njihova zemlja konfiskovana.“⁸⁹

---

⁸⁶ “The Barbarian Invasion of Italy,” Vol. I, p. 198.

⁸⁷ “History of the Later Roman Empire,” J. B. Bury, Vol. II, p. 130. London: The Macmillan Co., 1925.

⁸⁸ Nelson’s Encyclopaedia, Vol. XII, art. “Vandals,” pp. 380, 881. New York: 1907.

⁸⁹ “Cambridge Medieval History,” Bury, Gwatkin, and Whitney, Vol. II, p. 44. New York: 1913.

„Arijanska jeres je zabranjena, a rasa ovih izuzetnih osvajača je za kratko vrijeme istrijebljena... Malo je slučajeva u istoriji da je jedna nacija nestala tako brzo i potpuno kao Vandali iz Afrike.“⁹⁰

„Afrika, potčinjena Velizarovim rukama, odmah se vratila pod vlast carstva i katolicizma... Jedan carski edikt bio je dovoljan (533. godine) da se sve crkve vrate u katoličko bogoslužje.“⁹¹

Tako je drugi rog iz Danila 7:8 bio „iščupan iz korijena“.

Ovdje imamo jedan od mnogih primjera u istoriji o tome kakvu vrstu vjerske slobode daje Rim gdje god dobije moć.

---

⁹⁰ “A History of Greece Under the Romans,” George Finlay, P. 234. London and New York: J. M. Dent, ed., 1856.

⁹¹ “Latin Christianity,” H. H. Milman, Book 3, chap. 4, P. 455. New York. Crowell & Co., 1881.

20. Ostrogoti

Teodorik, kralj ostrogotske nacije Italije, zadržao je potpunu vjersku slobodu za sve klase i vjeroispovijesti. Pisao je Justinu, caru Istoka, koji je progonio arijance:

„Pretendovati na vladanje nad savješću, znači uzurpirati prerogativ Boga; po prirodi stvari moć suverena je ograničena na političku vlast; nemaju pravo na kaznu osim onih koji remete javni red; najopasnija je jeres suverena koji se odvaja od dijela svojih podanika, jer oni vjeruju ne u skladu s njegovim vjerovanjem.”⁹²

Ratovi migrirajućih varvara, s jedne strane, i progoni pagana, Jevreja i arijanaca od Katoličke crkve, s druge strane, držali su Italiju u stalnim previranjima. Poljoprivredna zanimanja su bila zane-marena, ljudi su se gurali u gradove, a stanovništvo se suočilo sa oskudicom i glađu. Ali Teodorijeva mudra i čvrsta vladavina i stroga vjerska sloboda koju je uspostavio u Italiji donijeli su mir, prosperitet i sreću svim klasama. Dž.G. Šepard kaže:

„Teodorik zaslužuje najveću pohvalu; jer je, tokom trideset osam godina koliko je vladao u Italiji, doveo zemlju do takvog stanja veličine da se njene prethodne patnje više nisu mogle prepoznati.’ ... Šta je onda spriječilo ovog čovjeka, s tako velikim genijem za vladu, i tako sjajnom mogućnošću za njeno vršenje, da organizuje germansko carstvo, jednako po obimu i moći onome koje se pokoravalo žezlu starih rimskih cezara? Ili zašto nije uspio, kada je Karlo Veliki, s većom složenošću interesa s kojima se mora nositi, barem na neko vrijeme, uspio?

Uzroci su uglavnom bili ovi; uzroci... vrlo slični, u svakom trenutku, u svom djelovanju. U prvom redu, Teodorik je bio arijanac, a postojala je moć koja je bila antagonistička arijanstvu koje

---

⁹² “History of Latin Christianity,” H. H. Milman, Vol. I, Book III, chap. 3, P. 439. New York: 1860.

je odrastalo već na obalama Tibra, jača od politike državnika ili vojničkog mača – duhovne moći rimske crkve... Takva moć je nužno bila potpuno nespojiva sa postojanjem arijanskog carstva. I pokazao se moćnijim od svog rivala.⁹³

Kako bismo čitaocu dali bolje razumijevanje sredstava koje je papstvo koristilo da uništi ova arijanska kraljevstva, citiraćemo nekoliko kratkih izjava Tomasa Hodžkina. On navodi da je Teodorik, ostrogotski kralj, nastojao da se stvori tijesna liga za međusobnu odbranu između četiri velike arijanske i tevtonske monarhije, Vizigotske, Burgundske, Ostrogotske i Vandalske. „Ali diplomati su željeli [koji su mogli djelovati] kao njihovi vješti i elokventni predstavnici, putujući poput Epifanija od dvora do dvora i dovodeći varvarske suverene da razumiju jedni druge, da potope svoje sitne pritužbe i da rade zajedno za jedan zajednički cilj. Upravo su ti ljudi bili katolički prelati mediteranskih zemalja kojima je bilo najvažnije da se ne formira takva arijanska liga... Širom rimskog svijeta postojao je niz katoličkih biskupa i prezbitera, koji su primali svoje naredbe iz jednog centra, Rima, osjećajući da je interes svakog od njih interes svih, u živom i stalnom međusobnom ophođenju, brzom za pronaci, brzom za otkriti i najmanje slabo mjesto u organizaciji novih jeretičkih kraljevstava. Od svega toga nije bilo ni najmanjeg traga na drugoj strani. Arijanski biskupi... stajali su odvojeni jedni od drugih u glupoj i neukoj izolaciji.“⁹⁴

Ovaj isti princip jasno je izrekao katolički biskup Avit, kada ga je arijanski kralj Gundobad pozvao da ne dozvoli katoličkom kralju Klodvigu da pregazi njegovu zemlju. Avit je odgovorio: „Ako bi se Gundobad pomirio sa Crkvom, Crkva bi mu garantovala sigurnost od Klovisovih napada.“⁹⁵

Vjerska sloboda, s pratećim blagoslovima za zemlju, koju je

---

⁹³ “Fall of Rome,” John G. Sheppard, D. D., pp. 301, 802. London: 1861.

⁹⁴ “Italy and Her Invaders,” Thomas Hodgkin, (8-vol. ed.) Vol. III, Book 4, PP. 381-383. Oxford: 1899.

⁹⁵ Id., p. 384.

Teodorik inaugurisao, nije zadovoljila katoličke biskupe; jer Rim ne želi vjersku slobodu za druge crkve, već isključivu dominaciju za sebe.

„Religijska tolerancija koju je Teodorik imao slavu da uvede u hrišćanski svijet, bila je bolna i uvredljiva za ortodoksnu revnost Italijana.“⁹⁶

„Teodorik,... budući da je arijanac, nije mogao dugo ostati u skladnim odnosima s papom i carem ortodoksne vjeroispovijesti, koji su se nužno morali udružiti protiv njega prije ili kasnije.“⁹⁷

Ovo je bilo sasvim prirodno. Osnovni principi rimske crkve su takvi da ona nikada nijednoj drugoj denominaciji ne može ustupiti jednako pravo da postoji i da nastavi svoje bogoslužjenje. Podstaknut od strane pape i njegovih biskupa, car Justin je donio stroge zakone protiv arijanaca (524. godine nove ere), a Justinijan je započeo svoju vladavinu 527. godine tako što je zakone učinio još oštrijim.

„Teodorik, kralj Italije, u početku je zadržao nešto od svoje uobičajene smirene umjerenosti; odbio je svaku odmazdu, na koju su ga neprestano pozivali, ortodoksnim zapadnjacima.“⁹⁸

Ali zajednički naponi pape i cara, ognjem, mačem i izgnanstvom, da istrijebe „arijanstvo“ konačno su „probudili pravednu ogorčenost Teodorika, koji je za svoju ojađenu braću na Istoku tražio isti oprost koji je tako dugo davao katolicima njegovih vlastelinstva... I u Italiji je pripremljen nalog da se, nakon navedenog dana, zabrani vršenje katoličkog bogoslužjenja. Zadrtošću njegovih podanika i neprijatelja, najtolerantniji od prinčeva doveden je na rub progona.“⁹⁹

„U Italiji, Teodorijeva dugotrajna tolerantnost nije nikoga

---

⁹⁶ „Decline and Fall,” Edward Gibbon, chap. 39, par. 17.

⁹⁷ „The Barbarian Invasion of Italy,” P. Villari, Vol. 1, p. 178. London: 1913; New York: Scribner, 1902.

⁹⁸ „Latin Christianity,” H. H. Milman, D. D., Vol. I, Book III, chap. 3, p. 440.

⁹⁹ „Decline and Fall,” chap. 89, par. 17.

pomirila s njim, a njegova krajnja ozbiljnost razbjesnila je njegove rimske podanike. Na Zapadu je zavladao glupa agitacija, a dolazak carevih vojnika bio je željno iščekivan i priželjkivan.¹⁰⁰

„I zaista su poglavari Rima bili osumnjičeni, upravo u to vrijeme, da su vodili izdajničku prepisku sa Carigradskim sudom i mahinirali propast gotskog carstva u Italiji.“¹⁰¹

U ljeto 535. Velizar je sa 7.500 ljudi, osim svoje garde, počeo da osvaja Italiju i uništava arijanske jeretike. To je mogao učiniti samo uz pomoć rimokatolika.

„Ali velikom oštroomnošću brzo je pridobio njihovu dobru volju, objavivši da je došao da ih izbavi od varvarskog jarma i od arijanskog progona, kao i da Rimu vrati njegovu drevnu veličinu.“¹⁰²

Vitigis [Vitiges] je sada bio kralj Ostrogota, a Rim je nastavio svoju uobičajenu politiku. Profesor J.B. Beri kaže:

„U međuvremenu je Velizar napustio Napulj i krenuo ka sjeveru. Rimljani, upozoreni iskustvima iz Napulja, i podstaknuti papom, koji nije imao skrupula da prekrši svoju zakletvu sa Vitigisom, poslali su glasnika pozivajući ga da dođe. On je... ušao u Rim 9. decembra 536. godine.“¹⁰³

„Takav je, dakle, bio papa Silverius... koji je, polazući svečanu zakletvu na vjernost Vitigisu, sada, pred kraj 536. godine, poslao glasnike Velizaru da ponude mirnu predaju grada Rima.“¹⁰⁴

„Rim je izdao. Katolici su, pri prvom približavanju careve vojske, hrabro podigli vapaj da se apostolski prijesto (!) više ne skrnavi trijumfom ili tolerisanjem arijanstva, niti grobnice cezara koje gaze divljaci sjevera; a poslanici pape i sveštenstva, i onoga

---

¹⁰⁰ „Cambridge Medieval History“, Bury, Gwatkin i Whitney, Vol. II, p. 10. Chicago: The Macmillan Company, 1913.

¹⁰¹ „History of the Popes,” A. Bower, Vol. II, p. 421. Dublin: 1749.

¹⁰² „The Barbarian Invasion of Italy,” P. Villari, Vol. 1, p. 201.

¹⁰³ „History of the Later Roman Empire,” Vol. II, pp. 179, 180.

¹⁰⁴ „Italy and Her Invaders,” T. Hodgkin (8-vol. ed.), Vol. IV, Book 5, p. 93. 1885.

što se naziva senat i narod, čekali su vojsku koja se približavala kojoj su otvorili vrata grada; a katolici su za svoju izdaju bili nagrađeni očitim Velizarovim poštovanjem prema papi.“¹⁰⁵

Vitigis je tada opsjedao grad Rim od marta 537. do marta 538. godine, kada je podigao opsadu, nakon što je izgubio cvijet svoje vojske, i povukao se u Ravenu, svoju prijestonicu. T. Hođkin kaže:

„Teška srca su varvari sigurno mislili, dok su ih okretali prema sjeveru, na mnoge grobove galantnih ljudi koje su ostavljali na toj kobnoj ravnici. Neki od njih su sigurno posumnjali u melanholičnu istinu da su iskopali jedan grob, dublji i širi od svih, grob gotske monarhije u Italiji.“¹⁰⁶

Ostrogoti su tako zadobili smrtni udarac 538. godine nove ere, a njihovi pokušaji da se nakon toga ponovo uspostave bili su samo poslednji treptaj svjetiljke koja se gasi. Velizar ih je pratio ove iste godine do njihovog „poslednjeg uporišta moći. U Ravenu su ubrzo ušle trupe carstva, a s njom je palo i veliko kraljevstvo Ostrogota.“¹⁰⁷

„Tada se dogodio jedinstveni fenomen – uništenje i nestanak velikog i moćnog naroda iz svjetske istorije.“¹⁰⁸

Ali neka svi upamte, da je za „uspjeh Justinijanove invazije bilo zaslužno sveštenstvo u propasti koju su doveli na njihovu zemlju, i nemilosrdnoj tiraniji koju su navukli na njih, oni su imali svoju nagradu.“¹⁰⁹

Poslednji od tri arijanska „roga“ iz Danila 7:8 je nestao, a sa njim je nestala i sloboda običnih ljudi. Dr N. Samerbel iskreno

---

¹⁰⁵ “History of the Christian Church,” N. Summerbell, page 340, third edition. Cincinnati: 1873.

¹⁰⁶ “Italy and Her Invaders,” (8-vol. ed.) Vol. IV, p. 285.

¹⁰⁷ “Fall of Rome” J. G. Sheppard, p. 306. London: 1892.

¹⁰⁸ Id., p. 307.

¹⁰⁹ “History of the Intellectual Development of Europe,” J. W. Draper, M. D., LL. D., Vol. I, p. 355. New York: Harper Brothers., 1889.

kaže:

„Mračni vijek, uveden progonom prosvijećene Crkve u Justinijanovim krvavim ratovima da bi uzvisio katolike, nastavio se sve do četrnaestog stoljeća. Bila je to duga, mračna noć, kada su vladali neznanje, netrpeljivost i okrutnost, a istina, čistota i pravda bili uništeni.“¹¹⁰

---

¹¹⁰ “History of the Christian Church,” p. 342.

21. Vrijeme, i vremena, i pola vremena

Mali rog iz Danila 7:8, 25 trebalo je da vlada za „vrijeme i vremena i pola vremena“. Ovo isto „vrijeme i vremena i pola vremena“ takođe se spominje u Otkrivenju 12:14, a u šestom stihu se kaže da je „hiljadu dvije stotine i šezdeset dana“. U proročanstvu dan uvijek stoji za godinu (Ezekiel 4:6). Ovaj proročki period je dakle 1260 doslovnih godina. Sada ćemo pokazati da je ovih 1260 godina počelo 538. godine nove ere, i pozivamo čitaoca da primijeti četiri velike promjene koje su se dogodile te godine:

1. Već smo vidjeli da je mali rog simbolizovao papstvo i da su tri arijanska kraljevstva, koja su mu stajala na putu, iščupana iz korijena, i da je posljednje od njih dobilo smrtni udarac 538. godine kroz napore Justinijana, vjernog sina rimske crkve.

2. Istorija kaže da je rad Justina i Justinijana na podizanju papstva na vlast doveo do nove ere, uvodeći srednji vijek:

„Prema tome, vjerske i političke tendencije Carstva sada su krenule u toliko drugačijem smjeru da pozitivno predstavljaju zoru nove ere... Tako je Rim konačno trijumfovao, nakon toliko dugotrajne borbe s nepokolebljivom snagom i bez popuštanja niti jednog poena.“¹¹¹

„Vladavina Justinijana je značajnija kao dio istorije čovječanstva, nego kao poglavlje u analima Rimskog carstva ili grčke nacije. Promjene vjekova prolaze u brzom nizu pred očima jedne generacije...“

Sa osvajanjem Rima od strane Velizara, istorija antičkog grada može se smatrati okončanom; i njegovom odbranom od Vitigisa [538. ne.] započinje istorija srednjeg vijeka.“¹¹²

---

¹¹¹ “The Barbarian Invasion of Italy,” P. Villari, Vol. I, pp. 177,178.

¹¹² “Greece Under the Romans,” George Finlay, pp. 198, 240, Dent edition, revised by author, 1877.

3. Čak se i samo papstvo promijenilo, tako da je postojao novi red papa nakon 538. godine nove ere. Istorija kaže:

„Sve do šestog vijeka svi pape su proglašeni svetima u martirologijama. Vigilije (537-555) je prvi u nizu papa koji više ne nose ovu titulu, koja se od sada rijetko dodjeljuje. Od ovog vremena pape, sve više i više obavijeni svjetskim događajima, više ne pripadaju samo crkvi; oni su ljudi od države, a zatim vladari države.“¹¹³

U prethodnom citatu datum za Vigilija bi trebao biti 538. umjesto 537. iz sledećeg razloga:

„Budući da je Vigilije tako zaređen 537. godine... i da je Silverijeva smrt sigurno bila ne ranije od 20. juna 538. godine, očigledno je da je najmanje sedam mjeseci na njegovom položaju bio nezakoniti antipapa, njegov prethodnik nikada nije kanonski svrgnut.“¹¹⁴

Iz tog razloga A. Bauer kaže:

„Od smrti Silverlusa rimokatolički pisci datiraju Vigilijevo biskupstvo, od tada ga ubrajaju među zakonite pape.“¹¹⁵

„Njegova [Silverijusova] smrt dogodila se 20. juna... 538.“ – Id., p. 488.

Dr Filip Šaf kaže:

„Vigilije, povodljivo Teodorovo stvorenje, popeo se na papску stolicu pod vojnom zaštitom Velizara (538-555).“¹¹⁶

4. Dr Samerbel daje još jedan razlog zašto bismo početak papske prevlasti datirali iz 538. On kaže: Justinijan... se obogatio

---

¹¹³ “Medieval Europe,” Belmont and Monod (revised by George Burton Adams), p. 120. New York: H. Holt & Co., 1902.

¹¹⁴ Dictionary of Christian Biography, Drs. Smith and Wace, Vol. IV, art. “Vigilius,” P. 1144. London: 1887.

¹¹⁵ “History of the Popes,” Vol. II, p. 488, under the year “538.” Dublin: 1751.

¹¹⁶ “History of the Christian Church” (7-vol. ed.), Vol. III, p. 827. New, York: Scribner’s, 1893. Vidi takođe “General History of the Catholic Church,” M. l’Abbe J. E. Darras, Vol. II, pp. 146, 147 (New York: 1866), and “The Official Catholic Directory” for 1933, “List of Roman Pontiffs” on page 7.

imovinom svih ‘jeretika’ – to jest nekatolika, i dao sve njihove crkve u posjed katolicima. Objavljeni su edikti 538. kojim su svi prisiljeni da se pridruže Katoličkoj crkvi za devedeset dana ili da napuste carstvo, i da se konfiskuje sva njihova imovina.“¹¹⁷

---

¹¹⁷ “History of The Christian Church,” pp. 310, 311. Cincinnati: 1873. Isto navodi Samuel Chandler u “History of Persecution,” pp. 142, 143; i Edward Gibbon, u “Decline and Fall,” chap. 47, par. 24.

22. *Državna religija*

Tako vidimo da je rimokatolicizam 538. godine postao državna religija, a da su sve ostale religije zabranjene. Ono što je dalo poseban značaj ovim Justinijanovim ediktima bila je činjenica da je on već 533. godine proglasio rimskog biskupa poglavarom univerzalne crkve i podvrgao sve sveštenike čak i Istoka pod stolicom Rima. Ovu činjenicu je pisao papi Jovanu II 15. marta 533. godine na sledećem jeziku:

„S čašću Apostolskoj stolici... Žurimo da Vašu Svetost upoznamo sa svim što se odnosi na stanje Crkve, jer smo oduvijek imali veliku želju da sačuvamo jedinstvo Vaše Apostolske Stolice, u stanju Svetih Božjih Crkava, kakve postoje u sadašnje vrijeme, da mogu ostati bez smetnji ili protivljenja. Stoga smo se potrudili da ujediniamo sve sveštenike Istoka i potčinimo ih Stolici Vaše Svetosti.... Jer mi ne trpimo ništa što se odnosi na stanje Crkve, iako ono što uzrokuje poteškoću može biti jasno i bez sumnje, o čemu se raspravljalo, a da to nije dovedeno do znanja Vašoj Svetosti, jer Vi ste poglavar sve Svete Crkve, jer ćemo se truditi na svaki način (kao što je već rečeno), da povećam čast i autoritet svoje stolice...

Zato tražimo vašu očinsku naklonost, da svojim pismima obavijestite Nas i Presvetog Biskupa ovoga Presvetog Grada, i Vašeg brata Patrijarha, koji je i sam pisao po istim glasnicima Vašoj Svetosti, željan u svemu da slijedi Apostolsku Stolicu Vašeg Blaženstva, kako biste nam jasno stavili do znanja da Vaša Svetost priznaje sve stvari koje su gore iznesene.“¹¹⁸

Na ovo pismo papa Jovan II je odgovorio: „Jovan, biskup grada Rima, svom presvetlom i milosrdnom sinu Justinijanu.

Među upadljivim razlozima za hvaljenje tvoje mudrosti i

---

¹¹⁸ “The Civil Law of Justinian,” translated by S. P. Scott, A. M. (in 17 volumes), Book 12, pp. 11-13.

blagosti, najveći hrišćanine od careva, i onaj koji zrači svjetlošću kao zvijezda, je činjenica da si kroz ljubav prema vjeri i potaknut revnošću za ljubav prema milosrđu, ti, naučen u crkvenoj disciplini, sačuvao poštovanje prema Rimskoj stolici i sve si podredio njenoj vlasti i dao joj jedinstvo...

Ova Stolica je zaista poglavar svih Crkava, kao što potvrđuju pravila Otaca i naredbe careva, a svjedoče riječi vaše najpoštovanije pobožnosti...

S dužnim poštovanjem primili smo dokaze o vašem smirenju, preko Hipatija i Dimitrija, presvetih ljudi, braće moje i sabraće biskupa, iz čijih izjava smo saznali da ste objavili edikt upućen svome vjernom narodu, a diktiran iz vaše ljubavi prema vjeri, u svrhu svrgavanja namjera jeretika, što je u skladu s evanđeoskim načelima, a koje smo potvrdili svojim autoritetom uz pristanak naše braće i kolega biskupa, iz razloga što je u skladu sa apostolskom doktrinom...

Stoga, prikladno je vapiti proročkim glasom: 'Nebo će se radovati s Tobom, i izliće svoj blagoslov na Tebe, i planine će se radovati, i brda će se radovati velikom radošću.'...

Naklonost našeg Gospoda ostaje zauvijek s tobom, Najpobožniji Sine, Amin...

Dato u Rimu, osmog aprila mjeseca, za vrijeme konzulata cara Justinijana, konzula po četvrti put.¹¹⁹

Oba ova pisma se pojavljuju u „Justinijanovom zakoniku“, kao i u sledećem zakonu:

„U vezi sa prvenstvom patrijarha:

Stoga, u skladu s odredbama tih sabora, naređujemo da Presveti papa starog Rima ima prvi rang svih pontifa, ali će najblaženi nadbiskup Konstantinopolja, odnosno Novog Rima, zauzeti drugo mjesto nakon Svete Apostolske Stolice starog Rima, koja će

---

¹¹⁹ Id., pp. 10-15.

imati prednost nad svim ostalim stolicama.“¹²⁰

Pod datumom od 25. marta 533. godine, Justinijan, u pismu Epifaniju, patrijarhu carigradskom, izjavljujući da je on napisao gore navedeno pismo papi, „ponavlja svoju odluku, da se svi poslovi koji se tiču Crkve predaju papi, ‘Poglavaru svih biskupa, i istinskom i djelotvornom popravljaju jeretika.“¹²¹

„Ta poslanica koja je bila upućena papi, a druga carigradskom patrijarhu ubačene su u svezak građanskog zakona; tako su osjećaji sadržani u njima dobili odobrenje vrhovne zakonodavne vlasti carstva...

Odgovor pape na carsku poslanicu objavljen je i sa ostalim dokumentima; i jednako je važan, jer pokazuje da je on shvatio upućivanje na njega kao formalno priznanje supremacije rimske stolice.“¹²²

„Priznavanje rimske stolice kao najvišeg crkvenog autoriteta (ref. Novellae, cxxxi) ostalo je kamen temeljac njegove [Justinijanove] politike u odnosu na Zapad.“¹²³

Tako vidimo da je put bio pripremljen 533. godine, u iščekivanju tri završna čina koja su se trebala dogoditi 538. godine, kada su arijanske sile uništene, katolicizam napravljen državnom religijom, a papstvo stavljeno pod zaštitu države, što je dovelo do dugotrajne borbe između crkve i države koja bi trebala biti vrhovna.

---

¹²⁰ Id., Vol. XVII, p. 125. (“Constitutions of Justinian,” Vol. XVII, 9th Collection, Title 14, chapter 2)

¹²¹ “The Apocalypse of St. John,” George Croly, A. M, p. 170, second edition. London: 1828.

¹²² “A Dissertation on the Seals and Trumpets of the Apocalypse,” William Cunningham, pp. 185,186. London: 1848; cited in “Source Book,” pp. 383, 384, ed. of 1922.

¹²³ New Schaff-Herzog Encyclopaedia, Vol. VI, art. “Justinian,” p. 286.

23. Kraj 1260 godina

Pošto smo sada vidjeli da je 1260 godina papske prevlasti počelo 538. godine nove ere, lako je pronaći njihov kraj. Dodavanje 1260 godina na 538. dovodi nas do 1798. godine. I ako smo dali pravu primjenu ovom proročanstvu, istorija mora zabilježiti događaj iz 1798. koji bi izgledao kao smrtni udar za papstvo. Okrećući se istoriji nalazimo zabilježen upravo takav događaj.

Encyclopaedia Americana, izdanje iz 1941. kaže o francuskom generalu: „Godine 1798. on (Bertije) je ušao u Rim, UKINUO PAPINSKU VLADU i uspostavio sekularnu.“

Katolička enciklopedija – Papa Pije VI: „U pokušaju da pobuni Rim, francuski general Dufo je upucan i ubijen, nakon čega su Francuzi zauzeli Rim 10. februara 1798. i proglasili Rimsku republiku 15. februara. Zato što je papa odbio da se pokori, silom je odveden iz Rima u noći 20. februara i doveden prvo u Sienu, a zatim u Firencu. Krajem marta 1799. godine, iako teško bolestan,... podlegao je svojim patnjama prije nego što je mogao biti odveden dalje.“

Zvanične švedske novine *Slockholms Postlidning* od 29. marta 1798. imaju sledeću vijest:

„Rim, 21. februara [1798], papa Pije VI, zauzimao je papsku stolicu svih dvadeset osam godina, ali 15. inst. njegova vlada u Papskim Državama je ukinuta, a pet dana kasnije, čuvan od stotinu francuskih vojnika, odveden je iz svoje palate i glavnog grada...“

Njegovu... imovinu prodali su Francuzi, a među njima je bilo sedam stotina grla stoke, sto pedeset konja i osam stotina hvata drva...

Jadni Pije! Mora da se osjećao veoma tužno dok je odlazio iz Rima da bi otišao u zarobljeništvo. Kada je otišao, njegove oči pune suza bile su okrenute ka nebu.“

Velečasni E.B. Eliot kaže o ovim događajima:

„U godinama 1796-1797., kada je francuska dominacija uspostavljena Bonapartinim pobjedama u sjevernoj Italiji, ... francuske vojske su [ubrzale] svoj marš naprijed prema Papskoj prijestonici... Sam ostarjeli Papa, koji je sada ostao samo nominalni gospodar nekih nekoliko preostalih djelića Petrove baštine, ubrzo je lično iskusio gorčinu preovlađujućeg antipapskog duha...

Pod izgovorom da je uvrijedio tamošnjeg francuskog ambasadora, francuski vojni korpus pod Bertijeom, koji je u februaru 1798. prešao Apenine iz Ankone i ušao u Rim, trobojna zastava je istaknuta sa Kapitola, usred povika stanovništva, papina vremenska vladavina proglašena za kraj, a Rimski republika proglašena, u strogom savezu, bratimljenja sa Francuzima. Zatim, u Sikstinskoj kapeli u Vatikanu, u predvorju gdje je oslikana freska papinog reda u znak sjećanja na protestantski masakr na dan svetog Bartolomeja, (nije li ta scena poslužila kao uspomena na Božju retributivnu pravdu?) tamo, dok je sjedio na svom prijestolu i primao čestitke svojih kardinala na godišnjicu svog izbora za Papu, uhapsila ga je francuska vojska, Prsten njegovog braka sa katoličkom crkvom otrgnut mu je s prsta, njegova palata razbijena, a on sam odveden u zarobljeništvo u Francusku, da bi ubrzo umro u izgnanstvu.“¹²⁴

Artur R. Penington, historičar, o ovom događaju kaže: „Jednog dana Papa je sjedio na svom prijestolu u kapeli Vatikana, okružen svojim kardinalima koji su se okupili da mu čestitaju njegovo uzdizanje na njegovo visoko dostojanstvo. Iznenada, do konklave su prodrli povici bijesnog mnoštva, pomiješani s udarcima ara i čekića na vratima. Ubrzo je u dvoranu upala grupa vojnika, koji su mu otrgnuli s prsta njegov papski prsten i požurili ga, kao zarobljenika, kroz hodnik, čiji su zidovi bili ukrašeni freskom koja je

---

¹²⁴ „Horae Apocalypticæ,” Rev. E. B. Elliott, A. M., Vol. III, pp. 400, 401. London: 1862.

predstavljala naoružane sledbenike Papstva, na dan svetog Bartolomeja, kako kupaju svoje mačeve u krvi nevinih žena i bespomoćne djece. Tako bi moglo izgledati kao da ga treba podsjetiti da ga je isti Bog koji nanosi bezakonja očeva nad djecom do trećeg i četvrtog koljena, učinio žrtvom svoje osvetničke pravde za zločin koji je dugo naglas vapio za osvetom.“¹²⁵

Velečasni Džozef Rikabi, engleski jezuita, piše:

„Kada se 1797. godine papa Pije VI teško razbolio, Napoleon je naredio da u slučaju njegove smrti nijedan nasljednik ne bude izabran na njegovu dužnost i da se papstvo ukine.

Ali Papa se oporavio. Mir je ubrzo prekinut; Bertije je ušao u Rim 10. februara 1798. i proglasio republiku. Ostarjeli pontif je odbio da prekrši svoju zakletvu i priznajući je žurno je odveden iz zatvora u zatvor u Francuskoj... ‘Nije ni čudo što je pola Evrope mislilo da će Napoleonov veto biti poštovan, i da je s papom papstvo bilo mrtvo.“¹²⁶

Velečasni Džordž Trevor, kanonik iz Jorka, piše o ovoj godini punoj događaja:

„Cilj francuske uprave bio je uništenje pontifikalne vlade, kao nepomirljivog neprijatelja republike... Ostarjeli papa je pozvan da preda privremenu vlast; na njegovo odbijanje, odvučen je sa oltara... Prstenje mu je otrgnuto s prstiju, i konačno, nakon što su proglasili ukinutu ovu zemaljsku vlast, pobjednici su papu zarobljenika odveli u Toskanu, odakle se više nije vratio (1798.).

Papska država, pretvorena u Rimsku republiku, proglašena je u trajnom savezu sa Francuskom, ali je francuski general bio pravi gospodar Rima... Teritorijalni posjedi sveštenstva i monaštva proglašeni su nacionalnim vlasništvom, a njihovi bivši vlasnici bačeni u zatvor. Papstvo je izumrlo: nije preostalo ni jedno mjesto njegovog postojanja; a među svim rimokatoličkim silama ni prstom

---

¹²⁵ “Epochs of the Papacy,” pp. 449, 450. London: 1881.

¹²⁶ “The Modern Papacy,” p. 1. London: Catholic Truth Society.

se nije pomaknulo u njegovu odbranu. Vječni grad više nije imao princa ili pontifa; njegov biskup je bio umirući zarobljenik u stranim zemljama; a već je najavljen dekret da na njegovom mjestu neće biti dopušten nasljednik.¹²⁷

Engleski sekularni pisac, Džon Adolfus, kaže o 1798:

„Pad papske vlade, bilo na koji način postignut, izazvao je možda manje simpatija od bilo koje druge u Evropi: greške, ugnjetavanja, tiranija Rima nad cijelim hrišćanskim svijetom, sjećali su se s gorčinom; mnogi su se radovali, kroz religioznu antipatiju, u rušenju crkve koju su smatrali idolopokloničkom, iako je praćena trenutnim trijumfom nevjere; i mnogi su u ovim događajima vidjeli ostvarenje proročanstava i izlaganje znakova obećanih u najmističnijim djelovima Svetog pisma.“¹²⁸

Božji proročki sat postavio je 1798. godinu kao kraj papske prevlasti, a kada je taj čas kucnuo, moćni vladar na Tiberu, pred čijom su anatemom tako dugo drhtali kraljevi i carevi Evrope, otišao je „u ropstvo“ (Otkrivenje 13:10), a njegova vlada u Papskoj državi je ukinuta. Tako se istorijski događaji tačno uklapaju u kalup proročanstva i utvrđuju činjenicu da je „proročanska riječ koju imamo još pouzdanija, i dobro činite što na nju pazite kao na svjetiljku koja svijetli na tamnom mjestu, dok ne svane dan i ne pojavi se zvijezda danica u vašim srcima.“ (2. Petrova 1:19) Ali proročanstvo predviđa da će ova „smrtna rana“ biti zacijeljena i da će svijet još jednom, na trenutak, slijediti papsku moć (Otkrivenje 13:3). U sledećem poglavlju razmotrićemo druge specifikacije ovog izuzetnog proročanstva.

---

¹²⁷ “Rome: From the Fall of the Western Empire,” pp. 439, 440. London: 1868.

¹²⁸ “History of France from 1790-1802,” Vol. II, p. 879. London: 1803.

24. Druge oznake identiteta

„On će govoriti velike riječi...“

Mali rog je trebao „govoriti nadmene riječi protiv Najvišeg.“ (Danilo 7:25). Sada ćemo citirati nekoliko odlomaka iz autentičnih rimokatoličkih izvora koji pokazuju ispunjenje ove proročke izjave. Papa Lav XIII u svojim „Velikim encikličkim pismima“ kaže: „Mi držimo na ovoj zemlji mjesto Svemogućeg Boga.“ – str. 304. U ovoj enciklici papa je velikim slovom napisao sve zamjenice koje se odnose na njega samog i na Boga.

U velikom, autentičnom djelu F. Lucija Ferarisa, pod nazivom „*Prompta Bibliotheca Canonica Juridica Moralis Theologica*“, štampanom u Rimu, 1890. i odobrenom od strane Katoličke enciklopedije (Vol. VI, str. 48), nalazimo sledeće izjave u vezi moći pape:

„Papa je tako velikog dostojanstva i toliko uzvišen da nije običan čovjek, već kao Bog, i Božji namjesnik...“

Stoga je papa okrunjen trostrukom krunom, kao kralj neba i zemlje i nižih krajeva...

Kad bi, ako bi bilo moguće da anđeli sagriješe u vjeri, ili da misle suprotno vjeri, Papa ih može osuditi i ekskomunicirati...

Papa je kao Bog na zemlji, jedini vladar vjernih Hristovih, glavni kralj kraljeva, koji ima obilje moći, kome je od svemogućeg Boga povjereno upravljanje ne samo zemaljskim već i nebeskim carstvom.“¹²⁹

Katolička enciklopedija kaže o papi: „Presude koje on izreče moraju se odmah potvrditi na nebu.“¹³⁰

„Mi na ovoj zemlji držimo mjesto svemogućeg Boga.“¹³¹

---

¹²⁹ Citirano u “Source Book,” (Revised Edition) pp. 409, 410. Washington, D. C.: 1927.

¹³⁰ Vol. XII, art. “Pope,” p. 265.

¹³¹ Papa Lav XIII, Enciklika, 20. juna 1894.

„(Katolička) crkva je ulaz u život; svi ostali su lopovi i razbojnici. Zbog toga smo ih dužni izbjegavati... Oduprite im se u odbrani jedine prave i životvorne vjere, koju je Crkva primila od apostola i prenijela svojim sinovima.“¹³²

„Čak i da je Papa inkarnirani Sotona, ne bismo trebali dizati svoje glave na njega, već mirno leći na njegova nedra. Onaj ko se pobuni protiv našeg Oca osuđen je na smrt, jer ono što njemu činimo činimo Hristu: poštujemo Hrista ako poštujemo Papu; obešćastimo Hrista ako obešćastimo Papu. Dobro znam da se mnogi brane hvalisanjem: ‘Tako su pokvareni, i čine svako zlo!’ Ali Bog je zapovjedio da, čak i ako bi sveštenici, pastiri i Hrist na zemlji bili inkarnirani đavoli, budemo im poslušni i pokorni, ne radi njih, nego radi Boga i iz poslušnosti Njemu.“¹³³

„Ako dakle ne prime spasonosno krštenje u Katoličkoj Crkvi, koja je jedna, ne mogu biti spašeni, već će biti osuđeni sa tjelesnim na sudu Gospoda Hrista.“¹³⁴

„Kada kažemo da je vjera neophodna za oprostjenje grijeha, mislimo na katoličku, a ne jeretičku vjeru. Bez navike ove vjere, nijedan čovjek nije opravdan.“¹³⁵

„Apsolutno je neophodno da hrišćanska zajednica u svemu bude podložna Suverenom Pontifu ako želi biti dio božanski uspostavljenog društva koje je osnovao naš Otkupitelj.“¹³⁶

---

¹³² Sv. Irinej, Protiv krivovjerja, knjiga III, (citirano u članku „Vječno razumijevanje Crkve“, Centar Svetog Benedikta).

¹³³ St. Catherine of Siena, SCS, p. 201-202, p. 222, (quoted in Apostolic Digest, by Michael Malone, Book 5: “The Book of Obedience”, Chapter 1: “There is No Salvation Without Personal Submission to the Pope”).

¹³⁴ Katolički biskup Nemezijan iz Tubune, Sedmi sabor u Kartagi pod Kiprijanom, Ante-Nikejski oci, Vol. V.

¹³⁵ St. Alphonsus Maria Liguori, (quoted in Apostolic Digest, by Michael Malone, Book 3: “The Book of Faith”, Chapter 1, “There is No Salvation Except in the Catholic Faith”).

¹³⁶ Pope Pius XII, *Orientalis Ecclesiae*, quoted in “Acta Apostolicae Sedis”, 36:129, Rome: Vatican Press, (quoted in Apostolic Digest, by Michael Malone,

„Papa nije samo predstavnik Isusa Hrista, već je i sam Isus Hrist, skriven pod velom ljudskog mesa.“¹³⁷

„I sam Bog je dužan da se pridržava presude svog sveštenika i da ili ne pomiluje ili da pomiluje, u zavisnosti od toga što oni odbijaju da daju oprost, pod uslovom da je pokajnik sposoban za to.“¹³⁸

„Papa i Bog su isti, tako da ima svu moć na nebu i na zemlji.“¹³⁹

Papa Lav XIII kaže:

„Ali vrhovni učitelj u Crkvi je rimski pontif. Stoga sjedinjenje umova zahtijeva, zajedno sa savršenom harmonijom u jednoj vjeri, potpunu potčinjavanje i poslušnost volje Crkvi i rimskom pontifu, kao i samom Bogu.“¹⁴⁰

Čitaocu ostavljamo da odluči jesu li ovo „nadmene riječi“. Sveti Alfonstije de Liguori, sveti doktor rimske crkve, zahtijeva istu moć za rimske sveštenike. On kaže:

„Sveštenik ima moć ključeva, ili moć da izbavi grešnike iz pakla, da ih učini dostojnima raja i da ih od Sotoninih robova promijeni u djecu Božiju. I sam Bog je dužan da se pridržava presude svojih sveštenika... Suvereni Gospodar univerzuma samo prati slugu potvrđujući na nebu sve što ovaj odluči na zemlji.“¹⁴¹

Inocentije III je napisao: „Zaista, nije previše reći da su sveštenici, s obzirom na uzvišenost svojih funkcija, toliko bogova.“¹⁴²

Ovo se zaista mora nazvati „nadmenim riječima“.

Book 4: “The Book of Christians”, Chapter 4: “There is No Allegiance to Christ Without Submission to the Pope”).

¹³⁷ Catholic National, jul 1895.

¹³⁸ St. Alphonsus De Liguori, in *The Dignity of the Priesthood*, p. 27.

¹³⁹ Pope Pius V, quoted in Barclay, Chapter XXVII, p. 218, “Cities Petrus Ber-tanous”.

¹⁴⁰ „Velika enciklika“, str. 193.

¹⁴¹ “Dignity and Duties of the Priest,” pp. 27, 28. New York: Benziger Brothers., Printers to the Holy Apostolic See, 1888.

¹⁴² Id., p. 86.

25. Progoniteljska sila

Mali rog je takođe trebao „svece Najvišega progoniti“ (Daniilo 7:25). Odnosno, trebao ih je progoniti dok se bukvalno ne istrijebe. Da li je papstvo ispunilo ovaj dio proročanstva? Da rimokatolicima ne bismo učinili nepravdu, citiraćemo neupitne autoritete među njima. A pošto oni progone ljude zbog „jeresi“, prvo im moramo dozvoliti da definišu šta misle pod „herezom“. U Novom katoličkom rječniku, koji je izdala Fondacija univerzalnog znanja, rimokatolička institucija, Njujork, 1929., čitamo:

„Jeres (grč. hairesis, izbor), odlučivanje za sebe šta će vjerovati i praktikovati.“¹⁴³

Prema ovoj definiciji, svako ko se neće slijepo pokoriti papskoj vlasti, već će čitati Bibliju, odlučujući sam u šta će vjerovati, je „jeretik“. Kakav je zvanični stav Katolička crkva zauzela u vezi sa takvim jereticima? Ovo nalazimo u Katoličkoj enciklopediji izraženo sledećim riječima:

„U buli ‘Ad exstirpanda’ (1252) Inocentije IV kaže: ‘Kada su oni koji su proglašeni krivima za krivovjerje predaju građanskoj vlasti od strane biskupa ili njegovog zastupnika, ili inkvizicije, podesta ili glavni gradski sudija će ih uzeti odmah i u roku od najviše pet dana izvršiti zakone donesene protiv njih.’... Niti je mogla ostati nikakva sumnja o tome na koje se građanske odredbe misli, jer su odlomci koji su nalagali spaljivanje nepokajanih jeretika umetnuti u papske dekrete iz carskih ustava ‘Commissis nobis’ i ‘Inconsutibilem tunicam’. Navedena bula ‘Ad exstirpanda’ je od tada ostala temeljni dokument inkvizicije, obnovljen ili pojačan od strane nekoliko papa, Aleksandra IV (1254-61), Klementa IV (1265-68), Nikole IV (1288-92), Bonifacija VIII (1294-1303) i

---

¹⁴³ Art. “Heresy,” p. 440.

drugih. Građanske vlasti stoga imaju nalog od papa, pod prijetnjom ekskomunikacije, da izvrše zakonske kazne koje su nepokajane je-
retike osudile na lomaču. Treba napomenuti da sama ekskomuni-
kacija nije bila sitnica, jer, ako se ekskomunicirana osoba nije oslo-
bodila ekskomunikacije u roku od godinu dana, po zakonodavstvu
tog perioda smatrana je jeretikom i snosila je sve kazne koje su
uticale na jeres.“¹⁴⁴

Ova Enciklopedija je štampana 1910. godine i nosi odobre-
nje katoličkih vlasti, i njihovog „cenzora“, tako da je ovdje ažuran
autoritet koji pokazuje da rimska crkva odobrava progon. Rimska
crkva ovdje priznaje da je, kada je bila na vlasti, prisilila građansku
vlast da spali one koje je nazvala hereticima, a vladini službenici
koji nisu izvršili njene zakone, postali su jeretici tim zanemariva-
njem i pretrpjeli kaznu jeretika. Profesor Alfred Bodrilart, rimoka-
tolički učenjak u Francuskoj, koji je sada katolički kardinal, kaže:

„Katolička crkva je poštovalac savjesti i slobode... Ona ima,
i glasno izjavljuje da ima, ‘užas krvi’. Ipak, kada je suočena s kri-
vovjerjem, ona se ne zadovoljava uvjeravanjem; argumenti inte-
lektualnog i moralnog poretka joj se čine nedostatnim, pa pribje-
gava sili, tjelesnom kažnjavanju, mučenju. Ona stvara sudove po-
put onih u inkviziciji, ona poziva državne zakone u pomoć, ako je
potrebno, pokreće krstaški rat ili vjerski rat i sav njen ‘užas krvi’
praktično kulminira u podsticanju sekularne vlasti da je prolije,
koji je postupak gotovo odvratniji – jer je manje iskren – nego da
je sama prolije. Naročito je tako postupila u šesnaestom vijeku u
odnosu na protestante. Ne zadovoljavajući se moralnim reformama,
propovijedanjem primjerom, da preobrati ljude od strane elokven-
tnih i svetih misionara, zapalila je u Italiji, u Niskim zemljama, a
iznad svega u Španiji, pogrebne gomile inkvizicije. U Francuskoj

---

¹⁴⁴ Vol. VIII, p. 34. See also “Dictionary of the Inquisition,” in “Illustrations of
Popery,” J. P. Challender, pp. 377-386, New York, 1838; and “History of the
Inquisition of the Middle Ages, H. C. Lea, Vol. 1. pp. 337-338, New York. 1888.

pod Franciskom I i Henrikom II, u Engleskoj pod Marijom Tjudor, mučila je jeretike, dok je i u Francuskoj i Njemačkoj tokom druge polovine šesnaestog i prve polovine sedamnaestog vijeka, ako zapravo nije počela, u svakom slučaju ona je poticala i aktivno pomagala, vjerske ratove. Niko neće poreći da ovdje imamo veliki skandal za naše savremenike...

Zaista, čak i među našim prijateljima i našom braćom nalazimo one koji se ne usuđuju pogledati ovom problemu u lice. Oni traže dozvolu od Crkve da ignorišu ili čak negiraju sve one akte i institucije u prošlosti koje su ortodoksiju učinile obaveznom.¹⁴⁵ [Ovo objašnjava zašto neki katolički pisci poriču da je njihova crkva ikada progonila.]

Endrju Stajnmec kaže:

„Katolici lako objašnjavaju svoju privrženost Svetoj Stolici, usprkos njezinim istorijskim gadostima, kojih su, međutim, vrlo malo njih svjesni iz njihove akreditovane istorije u uobičajenoj upotrebi, ‘uz dopuštenje autoriteta’, prikrivajući tu temu s bolnom spretnošću.“¹⁴⁶

Dr C.H. Lea kaže:

„S obzirom na nepromjenjivu politiku Crkve tokom tri stoljeća koja se razmatraju, te stoljeće i po kasnije, postoji tipičan primjer načina na koji se istorija piše po poretku, u tihoj tvrdnji najnovijeg katoličkog historičara inkvizicije da ‘Crkva nije učestvovala u tjelesnom kažnjavanju jeretika.’“¹⁴⁷

Papa Grgur IX (1227-1241) donio je sledeći dekret za uništenje svih jeretika, koji je obavezan za građanske vladare:

„Zemaljski knezovi će biti podsjećeni i ohrabreni, a ako bude

---

¹⁴⁵ “The Catholic Church, the Renaissance, and Protestantism,” pp. 182-184. London: 1908. Ova knjiga nosi odobrenje rimokatoličkih vlasti i njihovog „cenzora“.

¹⁴⁶ Andrew Steinmetz, “History of the Jesuits,” Vol. I, p. 13. London:1848.

¹⁴⁷ “History of the Inquisition of the Middle Ages,” Vol. I, p. 540. New York: Harper and Brothers, 1888.

potrebno, prisiljeni duhovnim osudama, da obavljaju svaku od svojih funkcija: i da, kako žele da budu uračunati i vjerni, za odbranu vjere, neka se javno zaklinju da će nastojati, bona fide svom snagom, da istrijebe sa svojih teritorija sve jeretike koje je Crkva obilježila; tako da kada se neko sprema preuzeti bilo kakvu vlast, bilo duhovnu ili zemaljsku, on će biti dužan potvrditi svoju titulu ovom zakletvom. A ako zemaljski knez, po zahtjevu i opomeni od Crkve, zanemari da očisti svoje kraljevstvo od ove jereitičke pravednosti, mitropolit i drugi provincijski biskupi će ga vezati u okove ekskomunikacije; a ako tvrdoglavo odbije dati zadovoljštinu, to će biti preneseno u roku od godinu dana vrhovnom pontifu, da tada može proglasiti svoje podanike oslobođenim njihove odanosti i ostaviti njihove zemlje da ih zauzmu katolici, koji ih, budući da se jeretici istrebljuju, mogu posjesti nesporno i sačuvati ih u čistoti vjere.“¹⁴⁸

Sveti katolički doktor, Tomas Akvinski, kaže:

„Ako svjetovne vlasti odmah pravedno predaju krivotvoritelje novca ili druge zločince na smrt, mnogo više jeretici, nakon što budu osuđeni za jeres, mogu biti ne samo odmah ekskomunicirani, već i sigurno pogubljeni.“¹⁴⁹

Da je ovaj princip odobren od strane savremenih katoličkih sveštenika, vidimo iz sledeće izjave:

„Crkva je progonila. Samo će diletant u crkvenoj istoriji to poreći... Protestanti su proganjani u Francuskoj i Španiji uz puno odobrenje crkvenih vlasti. Uvijek smo branili progon hugenota i špansku inkviziciju.“¹⁵⁰

Sada smo vidjeli iz „dekretalija“ papa, od svetih doktora rimske crkve i iz autentičnih katoličkih knjiga, da oni odobravaju i

---

¹⁴⁸ “Decretalium Gregorii Papae Noni Compilatio;” Liber V, Titulus VII, Capitulum XIII, (A Collection of the Decretals of Gregory IX, Book 5, Title 7, Chapter 13), dated April 20, 1619.

¹⁴⁹ “Summa Theologica,” 2a, 2ae, qu. xi, art. iii.

¹⁵⁰ “Western Watchman,” official organ of Father Phelan. St. Louis, Mo.: Dec. 24, 1908.

brane progon, a istorija to uveliko potvrđuje. Dr J. Dauling kaže:

„Od rođenja pape 606. godine pa do danas, procjenjuju pažljivi i vjerodostojni historičari, da je više od pedeset miliona ljudske porodice pobijeno zbog zločina jeresi od strane papskih progonitelja, u prosjeku više od četrdeset hiljada religijskih ubistava za svaku godinu postojanja papstva.“¹⁵¹

V.E.H. Liki kaže:

„Da je Rimaska crkva prolila više nevine krvi od bilo koje druge institucije koja je ikada postojala među čovječanstvom, neće dovesti u pitanje nijedan protestant koji ima kompetentno poznavanje istorije. Spomen-obilježja mnogih njenih progona danas su toliko oskudna, da je nemoguće stvoriti potpunu koncepciju o mnoštvu njenih žrtava, a sasvim je izvjesno da nikakva moć mašte ne može adekvatno shvatiti njihove patnje.“¹⁵²

Džon Lotrop Motli, govoreći o papskom progону u Holandiji, kaže:

„Dana 16. februara 1568. godine, presudom Svetog ureda [Inkvizicije] su svi stanovnici Holandije osuđeni na smrt kao jere-tici... Kraljeva proklamacija, datirana deset dana kasnije, potvrdila je ovaj dekret inkvizicije i naredila da se on odmah izvrši... Ovo je vjerovatno najsažetija smrtna presuda koja je ikada izrečena. Tri miliona ljudi, muškaraca, žena i djece, osuđeno je na gubilište u tri reda.“¹⁵³

Mnogi rimokatolički autori danas pokušavaju da dokažu da njihova crkva ne odobrava progon, ali su istorijske činjenice isuviše jasne da bi se poricale. Sama vječnost će otkriti šta su Božja draga djeca pretrpjela tokom mračnog doba. U skladu s tim, kako je papstvo stiglo na vlast, obični ljudi su postajali sve više potlačeni, sve

---

¹⁵¹ “History of Romanism,” pp. 541, 542. New York: 1871.

¹⁵² “History of the Rise and Influence of the Spirit of Rationalism in Europe,” Vol. II, p. 32. London: Longmans, Green, and Co., 1910.

¹⁵³ “The Rise of the Dutch Republic,” (2-vol. ed.) Vol. I, p. 626. New York.

dok „podne papstva nije bilo ponoć svijeta“.¹⁵⁴

„On je jeretik koji ne vjeruje u ono što rimska hijerarhija uči.“¹⁵⁵

„Crkva može po božanskom pravu konfiskovati imovinu jeretika, zatvoriti njihovu osobu i osuditi ih na vatru. U naše doba, pravo na izricanje najstrožih kazni, pa i smrti, pripada crkvi. Nema teže uvrede od krivovjerja, stoga ga treba iskorijeniti.“¹⁵⁶

„Kada je suočena s krivovjerjem, ona [Katolička crkva] se ne zadovoljava uvjeravanjem, argumenti intelektualnog i moralnog poretka joj se čine nedovoljnim, te pribjegava sili, tjelesnom kažnjavanju, mučenju.“¹⁵⁷

„Jeretici (oni koji nisu članovi Katoličke crkve ili koji se ne drže katoličke doktrine) obožavaju Boga koji je lažov i Hrista koji je lažov.“¹⁵⁸

„Jeretik zaslužuje bolove vatre... Po Jevanđelju, kanonima, građanskim zakonima i običajima, jeretici moraju biti spaljeni.“¹⁵⁹

---

¹⁵⁴ “History of Protestantism,” J. A. Wylie, LL.D., Vol. I, p. 16. London.

¹⁵⁵ The American Textbook of Popery, p. 164 (citirano iz “Directory for the Inquisitors”).

¹⁵⁶ Public Eccliaistical, Vol. 2, p. 142.

¹⁵⁷ Rektor Katoličkog instituta u Parizu, H.M.A. Baudrillart, citirano u *The Catholic Church, The Renaissance, and Protestantism*, p 182-183.

¹⁵⁸ Sv. Augustin, (citirano u “Patrologiae Cursus Completus: Series Graca”, by Fr. J. P. Migne, Paris: 1866, 42:207).

¹⁵⁹ The American Textbook of Popery, p 164 (quoting from the “Directory for the Inquisitors”).

26. Namjera da mijenja vremena i zakon

Ali Danilo 7:25 ima još jedno predviđanje u vezi sa „malim rogom“; naime, „imaće namjeru da promijeni vremena i zakon“. Dakle, kako dvije prethodne izjave u ovom stihu opisuju šta bi papstvo trebalo učiniti protiv Najvišega, moramo zaključiti da su i „vremena i zakon“ Svevišnjeg ono što bi papstvo trebalo pokušati promijeniti. Ovo se ne može odnositi na obredne zakone Jevreja, koji su ukinuti na krstu (Efescima 2:15; Jevrejima 9:9-10), već na Deset Uputa, koje su obavezujući u hrišćanskoj eri, za koji period ovo proročanstvo važi. (Matej 5:17-19; 19:16-19; Luka 16:17; Rimljanima 3:31; 7:7, 12, 14; Jakov 2:10, 11.) Iz proročanstva u Danilu 7. glava je stoga evidentno da će papstvo pokušati da vrši neke izmjene u moralnom zakonu.

Nakon što se obožavanje likova uvuklo u crkvu tokom četvrtog do šestog vijeka, njene vođe su konačno uklonile drugi uput iz svojih doktrinarnih knjiga, jer nam zabranjuje da se klanjamo likovima (Izlazak 20:4-5), a podijelili deseti, tako da zadrži deset na broju. Tako Katolička crkva ima dvije zapovijesti protiv žudnje, dok Pavle šest puta govori o tome kao samo o jednom uputu (Rimljanima 7:7-13). Zatim je, takođe, Gospod namjerno preokrenuo redosled navodne devete i desete zapovijesti u Ponovljenom zakonu 5:21 u odnosu na onu u Izlasku 20:17, tako da katolici, slijedeći Ponovljeni zakon 5:21, imaju „Ne poželi ženu bližnjega svoga“ kao svoju devetu zapovijest, dok luterani, slijedeći Izlazak 20:17, imaju to kao dio svoje desete zapovijesti, a njihova deveta zapovijest je: „Ne poželi kuću bližnjega svoga.“ Tako vidimo kako ljudi upadaju u nevolje kada pokušavaju da promijene Božji zakon.

Papstvo je takođe trebalo da promijeni vremena. Ali jedina zapovijest od deset koja ima veze s vremenom je četvrta, koja nam nalaže da svetkujemo sedmi dan, na koji je Bog počivao pri

stvaranju (Izlazak 20:10,11; Postanje 2:1-3). Izvanredna je činjenica da su Hrist, Njegovi apostoli i njihovi sledbenici držali sedmi dan zajedno sa Jevrejima (Marko 6:2,3; Luka 4:16, 31; 23:52-56; Djela apostolska 13:42,44; 16:12,13; 17:2; 18:1-4), i da Novi savez u potpunosti šuti u pogledu bilo kakve promjene subote sa sedmog na prvi dan u sedmici. Bilo bi sasvim prirodno da se prvobitna subota, koju su oni tada održavali, nastavi. Ali ako bi novi dan zauzeo svoje mjesto u hrišćanskoj zajednici, njen osnivač bi sigurno dao izričita uputstva za njegovo obilježavanje. Ipak, nijedna riječ nije izgovorena od Hrista ili Njegovih apostola, bilo prije ili poslije Njegovog uskrsenja, u pogledu takve promjene. Još jedna izuzetna činjenica je da se „nedjelja“ nikada u Novom savezu ne naziva nikakvim svetim naslovom, već se uvijek spominje kao prvi dan, nikad kao sveti dan. Klasifikuje se kao jedan od radnih dana, naziva se „prvi dan u sedmici“, iako su učinjeni pokušaji da se prevodi određenih stihova u Novom savezu modifikuju tako da izgleda da postoji neka podrška u korist nedjelje.

A ipak nalazimo da je hrišćanski svijet većinski drži. Ko je napravio ovu promjenu, kada to nije zabilježeno u Bibliji? Kada, kako i zašto je napravljena? Ko se usudio staviti ruke na Jehovin zakon i promijeniti njegovu svetu subotu, bez ikakvog odobrenja Svetog pisma? Sve protestantske denominacije odriču se bilo kakvog učešća u ovom zločinu. Ali Rimokatolička crkva se hvali da je izvršila ovu promjenu, pa čak i ukazuje na to kao na dokaz svoje vlasti da djeluje umjesto Hrista na zemlji. Stoga ćemo joj postaviti dva precizna pitanja: 1. Ljudi, jeste li promijenili subotu? 2. Zašto ste to uradili? Evo njenih odgovora:

„Prvoj tvrdnji treba malo dokaza. Katolička crkva je više od hiljadu godina prije postojanja protestanta, na osnovu svoje božanske misije, promijenila taj dan sa subote na nedjelju.“¹⁶⁰

---

¹⁶⁰ “The Christian Sabbath,” p. 29. Baltimore, Md.: “Catholic Mirror,” Sept. 23, 1898.

„Priznajemo da Papa ima moć mijenjanja Svetog pisma i njegovog dodavanja i preuzimanja, prema svojoj volji.“¹⁶¹

„Mi možemo, u skladu sa punoćom svoje moći, raspolagati zakonom i dispenzirati se iznad zakona. One koje rimski papa razdvoji, ne razdvaja ih čovjek nego Bog. Jer Papa zauzima mjesto na zemlji, ne samo čovjeka, već pravog Boga... rastvara se, ne ljudskim već prije božanskim autoritetom... Ja sam u svemu i iznad svega, tako da sam Bog i ja, namjesnik Bog, imamo oba jedan savjet, i ja sam u stanju da učinim skoro sve što Bog može... Zato, nije čudo, ako je u mojoj moći da se odrekнем svega, da, Hristovih propisa.“¹⁶²

„Papa ima veliki autoritet i moć, da može preinačiti, proglašiti ili tumačiti čak i božanske zakone. Papa može modifikovati božanski zakon, jer njegova moć nije od čovjeka, već od Boga, i on djeluje kao namjesnik Boga na zemlji...“¹⁶³

„Većina hrišćana pretpostavlja da je nedjelja biblijski odobreni dan bogoslužjenja. Rimokatolička crkva protestuje zbog toga što je prenijela hrišćansko bogoslužje sa biblijskog šabata (subote) na nedjelju, te da je pokušaj argumentovanja da je ta promjena napravljena u Bibliji nepošten i negiranje katoličkog autoriteta. Ako protestantizam želi da svoje učenje temelji samo na Bibliji,

---

¹⁶¹ Roman Catholic Confessions for Protestants Oath, Article XI, (Confessio Romano-Catholica in Hungaria Evangelicis publice praescripta te proposita, editi a Streitwolf), as recorded in Congressional Record of the U.S.A., House Bill 1523, Contested election case of Eugene C. Bonniwell, against Thos. S. Butler, Feb. 15, 1913.

¹⁶² Decretales Domini Gregori ix Translatione Episcoporum, (on the Transference of Bishops), title 7, chapter 3; Corpus Juris Canonice (2nd Leipzig ed., 1881), col. 99; (Paris, 1612), tom. 2, Decretales, col. 205 (while Innocent III was Pope).

¹⁶³ Lucius Ferraris, in “Prompta Bibliotheca Canonica, Juridica, Moralis, Theologica, Ascetica, Polemica, Rubristica, Historica”, Volume V, article on “Papa, Article II”, titled “Concerning the extent of Papal dignity, authority, or dominion and infallibility”, #30, published in Petit-Montrouge (Paris) by J. P. Migne, 1858 edition.

trebao bi bogoslužiti u subotu.“¹⁶⁴

„Pitanje: Koji je dan odmora?

Odgovor: Subota je dan odmora.

Pitanje: Zašto mi svetkujemo nedjelju umjesto subote?

Odgovor: Nedjelju slavimo umjesto subote jer je Katolička crkva na saboru u Laodikeji (336. godine) prenijela svečanost sa subote na nedjelju...

Crkva je nedjelju zamijenila za subotu obiljem te božanske moći koju joj je dao Isus Hrist.“¹⁶⁵

„Crkva je... uzela pagansku nedjelju i učinila je hrišćanskom... I tako je paganska nedjelja, posvećena Balderu, postala hrišćanska nedjelja, posvećena Isusu.“¹⁶⁶

Kao što se može vidjeti, postoji mnogo identifikacijskih znakova za moć Antihrista i mnoge od ovih tačaka mogu biti ispunjene samo jednom jedinom silom, a u svakom slučaju to je Papska crkva. Mogli bismo se zaustaviti samo na ovim tačkama i znati identitet antihristove sile bez ikakve sumnje.

Međutim, mnoge druge tačke koje je potrebno ispuniti da bi se ispunili kriteriji za postojanje ove antihristove sile su također ispunjeni 100% savršeno. Ne postoji nijedna druga sila na zemlji koja bi mogla ispuniti neke od ovih tačaka, a kamoli sve sama, tako da se ne bavimo nikakvim stepenom nagađanja ili vjerovatnoće već hladnim čvrstim biblijskim i istorijskim činjenicama. Antihristova sila ne može biti niko drugi do ovaj sistem Papske crkve.

Ovim zaključujemo izlaganje o tome ko je Antihrist.

---

¹⁶⁴ Rome's Challenge www.immaculateheart.com/maryonline December 2003.

¹⁶⁵ "The Convert's Catechism of Christian Doctrine," Rev. Peter Geiermann, C. SS. R., p. 50. St. Louis, Mo.: 1934. (This work received the "apostolic blessing" of Pope Pius X Jan. 25, 1910.)

¹⁶⁶ "Catholic World," (New York), March, 1894, p. 809.